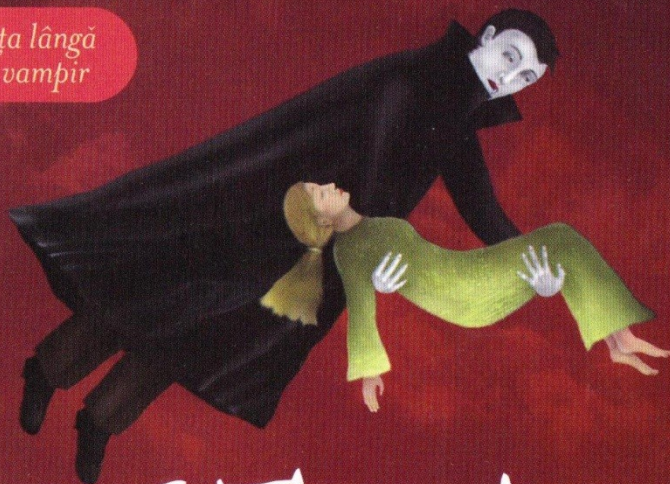

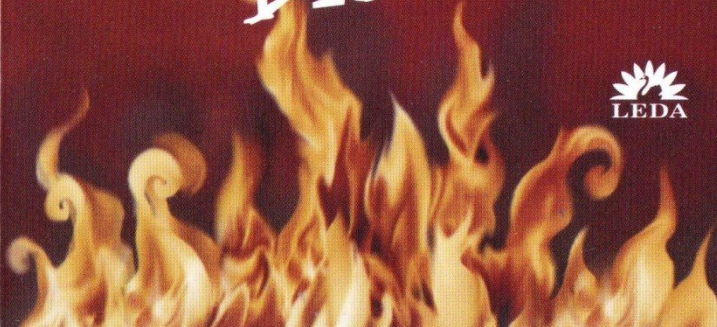
CHARLAINE HARRIS

*Viața lângă
un vampir*

MORT DE-A BINELEA

LEDA

CHARLAINE
HARRIS

MORT DE-A BINELEA

**În seria *Vampirii Sudului*
puteți citi:**

Morți până la apus
Moartea la Dallas
Clubul Morților
Moartă pentru toți
Mort de-a binelea
Categoric moartă
Morți cu toții
Mai rău decât moartea
Mort și-ngropat
Moarte în familie

CHARLAINE HARRIS

MORT DE-A BINELEA

Traducere din limba engleză de
Ana-Maria Nica

GRUPUL EDITORIAL CORINT

**Redactori: ANTONIA KACSO, EMIL PARASCHIOIU, CARMEN
BOTOȘARU**

Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

Charlaine Harris, *Dead as a Doornail*

Copyright © 2005 by Charlaine Harris Schulz

Cover art by Lisa Desimini

**Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii LEDA, parte componentă
a GRUPULUI EDITORIAL CORINT**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HARRIS, CHARLAINE

**Vampirii Sudului / Charlaine Harris. — București:
Leda, 2011**

ISBN 978-973-102-391-5

Vol. 5: Mort de-a binelea / trad. Ana-Maria Nica.

ISBN 978-973-102-3984

I. Nica, Ana-Maria (trad.)

821.111(73>31=135.1

Cartea aceasta este dedicată unei femei minunate pe care nu reușesc să o văd suficient de des. Janet Hutchings (pe atunci editor la Walker, acum editor la Ellery Queen Mystery Magazine) a fost îndeajuns de curajoasă să mă accepte, cu mulți ani în urmă, după ce-mi luasem o lungă vacanță în care nu mai scrisesem nimic. Domnul s-o binecuvânteze!

MULȚUMIRI

Nu i-am mulțumit lui Patrick Schulz pentru că mi-a împrumutat motocicleta lui, marca Benelli, pentru ultima carte – scuze, Son. Mulțumiri prietenului meu Toni L.P. Kelner, care a sesizat foarte corect niște probleme în prima jumătate a cărții mele. Prietenei mele Paula Woldan, care mi-a oferit sprijin moral și câteva informații despre pirați, și a fost dispusă să mă suporte în Ziua de Vorbit ca un Pirat¹. Fiicei ei, Jennifer, care mi-a salvat viața ajutându-mă să pregătesc manuscrisul. Lui Shay, un Cititor Credincios, care a avut grozava idee cu calendarul. Și atunci când mulțumesc familiei Woldan, trebuie să-l includ și pe Jay, pompier voluntar de multă vreme, care mi-a împărtășit din experiența și cunoștințele sale.

¹ Sărbătoare-parodie inventată în anul 1995 de americanii John Baur și Mark Summers; ei au stabilit data de 19 septembrie ca fiind ziua în care toată lumea trebuie să vorbească în jargonul pirateresc.

Capitolul 1

Știam că fratele meu se va transforma în panteră cu mult înaintea lui. În timp ce conduceam către îndepărtata localitate de la răscruce, Hotshot, fratele meu privea apusul în liniște. Jason purta haine vechi și avea cu el o sacoșă din plastic de la magazinul Wal-Mart cu câteva obiecte care i-ar fi fost necesare – periuță de dinți și lenjerie curată. Se ghemui în interiorul voluminoasei sale jachete de camuflaj, privind drept înainte. Chipul îi era încordat din cauza nevoii de a-și controla teama și încântarea.

— Ai mobilul în buzunar? am întrebat, știind deja, înainte ca vorbele să-mi iasă din gură, că îl mai întrebasesm o dată.

Dar Jason doar încuviință din cap, în loc să mă repeadă. Era încă după-amiază, dar la sfârșitul lui ianuarie întunericul se lasă repede.

În noaptea aceasta va fi prima lună plină din noul an.

Când am oprit mașina, Jason se întoarse să mă privească, și chiar și în lumina slabă am putut vedea schimbarea din ochii lui. Nu mai erau albaștri ca ai mei. Erau gălbui. Și forma li se schimbase.

— Am o senzație ciudată la față, zise.

Dar încă nu pusese lucrurile cap la cap.

Micuțul Hotshot era tăcut și nemișcat în lumina care se stingea. Un vânt rece bătea peste câmpurile pustii, iar pinii și stejarii tremurau în rafalele de aer înghețat. Se vedea doar un singur bărbat. Stătea în fața uneia dintre casele mici, a celei proaspăt vopsite. Ochii bărbatului care purta barbă erau închiși, iar fața sa era ridicată către cerul care se întuneca. Calvin Norris așteaptă până ce Jason coborî de pe scaunul pasagerului, din vechea mea Nova, înainte să se apropie și să se aplece la geamul meu. L-am coborât.

Ochii săi verzi-aurii erau la fel de uimitori pe cât îmi aminteam, iar restul era la fel de șters. Masiv și robust, arăta ca alți o sută de bărbați pe care-i văzusem la Merlotte's Bar, cu excepția ochilor.

— O să am grijă de el, zise Calvin Norris.

Dincolo de el, Jason stătea cu spatele la mine.

Aerul din jurul fratelui meu era ciudat; părea să vibreze.

Nimic din toate astea nu se întâmpla din vina lui Calvin Norris. Nu el fusese cel care-l mușcase pe fratele meu și-l schimbase pentru totdeauna. Calvin, un vârcolac-panteră, se născuse așa; aceasta era natura lui. M-am forțat să-i spun mulțumesc.

— O să-l aduc acasă dimineață.

— La mine acasă, te rog. Camioneta lui e la mine.

— Bine, atunci. Noapte bună.

Își ridică din nou fața către cer, și am simțit cum întreaga comunitate aștepta în spatele geamurilor și ușilor ca eu să plec. Ceea ce am și făcut.

Jason bătu la ușa mea a doua zi dimineața, la șapte. Încă mai avea sacoșa de la Wal-Mart, dar nu folosise nimic din ea. Era zgâriat pe față, iar mâinile îi erau acoperite de răni. Nu scoase nici un cuvânt. Când l-am întrebat cum a fost, doar m-a privit fix și a trecut pe lângă mine, prin sufragerie, pe hol înainte. A închis ușa de la baie de pe hol cu un zgomot sec. După o secundă, am auzit apa curgând și am oftat adânc în sinea mea. Deși fusesem la muncă și mă întorsesem acasă obosită pe la două dimineața, nu dormisem prea mult.

Până când Jason a ieșit, i-am pregătit niște ouă cu șuncă. Se așeză la vechea masă de bucătărie cu un aer încântat: un bărbat care făcea ceva familiar și plăcut. Dar, după ce privi o clipă farfuria, sări în picioare și fugi înapoi în baie, trântind ușa în urma lui. L-am auzit vomitând, iar și iar.

Am rămas neajutorată lângă ușă, știind că nu ar vrea să intru. După o clipă, m-am întors la bucătărie ca să arunc mâncarea la gunoi, nu prea încântată de risipă, dar absolut incapabilă să mă străduiesc s-o mănânc.

Când Jason se întoarse, spuse doar:

— Cafea?

Arăta cam galben la față și mergea de parcă ar fi fost beat.

— Ești bine? am întrebat, fără să fiu foarte sigură că era în stare să-mi răspundă. Am turnat cafea într-o cană.

— Da, răspunse după o clipă, ca și cum ar fi trebuit să se gândească la asta. A fost cea mai

incredibilă experiență din viața mea.

Pentru o secundă, am crezut că se referea la faptul că vomitase la mine în baie, dar asta cu siguranță nu era o experiență nouă pentru Jason. În adolescență băuse destul, până își dăduse seama că nu era nimic grozav și atrăgător să stai deasupra unui vas de WC vărsându-ți mațele.

— Transformarea, am spus ezitând.

Aprobă din cap, ținând cana de cafea cu ambele mâini. Mirosea cu lăcomie aburul care se ridica din întunecimea licorii tari și fierbinți. Privirea lui o întâlnește pe a mea. Ochii fratelui meu aveau din nou albastrul lor obișnuit.

— Este cea mai incredibilă senzație, zise. Din moment ce am fost mușcat, și nu m-am născut așa, nu reușesc să ajung o panteră adevărată ca toți ceilalți.

Puteam sesiza invidia din vocea sa.

— Dar chiar și ceea ce am devenit eu este uimitor. Simți magia înăuntrul tău, și-ți simți oasele mișcându-se și felul în care vezi se schimbă pur și simplu. Apoi, ești mai aproape de sol și mergi într-un fel diferit; cât despre alergat, la naiba, chiar *alergi*. Poți vâna...

Vocea îi pieri.

Oricum, așa fi preferat să nu știu amănunte despre treaba asta.

— Deci, nu e așa rău? am întrebat, ținând palmele lipite una de alta.

Jason era singura familie pe care o aveam, cu excepția unui văr care se afundase în lumea drogurilor cu mulți ani în urmă.

— Nu e chiar atât de rău, fu de acord Jason, străduindu-se să-mi ofere un zâmbet. De fapt, e grozav câtă vreme ești animal. Totul e atât de simplu! Abia când devii din nou om începi să te îngrijezi pentru diverse treburi.

Nu avea tendințe sinucigașe. Nu era nici măcar deprimat. Nu mi-am dat seama că-mi țineam respirația, până când nu am dat drumul aerului. Jason avea să se descurce și să trăiască mai departe cu ceea ce-i oferise soarta. Avea să fie bine.

Sentimentul de ușurare era incredibil, ca și cum aș fi îndepărtat ceva ce mi se înțepenise dureros între dinți sau ca și cum aș fi scos o pietricică ascuțită din pantof. Zile întregi, chiar săptămâni, fusesem teribil de îngrijorată, și acum anxietatea dispăruse. Asta nu însemna că pentru Jason viața ca teriantrop avea să fie lipsită de griji, cel puțin nu din punctul meu de vedere. Dacă se căsătorea cu o femeie obișnuită, copiii lor vor fi normali. Dar dacă se căsătorea cu cineva din comunitatea de teriantropi din Hotshot, urma să am nepoți care o dată pe lună s-ar fi transformat în animale. Măcar o făceau după pubertate; asta le-ar fi dat lor și mătușii Sookie timp să se pregătească.

Din fericire, Jason mai avea destule zile de concediu, așa că nu trebuia să se ducă la Departamentul de drumuri al districtului. Dar eu trebuia să muncesc în seara asta. Imediat ce Jason a plecat în camioneta lui strălucitoare, m-am târât la loc în pat, în jeanși, cum eram, și cam în cinci minute am și adormit. Ușurarea avea efectul unui

veritabil sedativ.

Când m-am trezit, se făcuse aproape ora trei și era vremea să mă pregătesc pentru slujba mea de la Merlotte's. Afară strălucea soarele și era senin, iar temperatura ajunsese la unsprezece grade, după cum arăta termometrul meu de exterior. Nu însemna ceva neobișnuit pentru luna ianuarie în nordul Louisianei. Temperatura avea să scadă după ce apunea soarele, iar Jason începea procesul de transformare. Anumite porțiuni ale corpului i se acopereau cu blană – nu chiar complet, din moment ce devenea jumătate om, jumătate animal – și se întâlnea cu alte pantere. Aveau să meargă împreună la vânătoare. Pădurile din jurul micii localități Hotshot, care se afla într-un colț îndepărtat al districtului Renard, vor deveni din nou periculoase în seara aceasta.

Tot timpul cât am mâncat, mi-am făcut duș și am adunat rufe, m-am gândit la o mulțime de lucruri pe care mi-ar fi plăcut să le știu. M-am întrebat dacă teriantropii ar fi omorât o ființă umană dacă ar fi întâlnit-o în pădure. M-am întrebat cât din conștiința lor umană le mai rămânea atunci când se transformau în animal. Dacă se împerecheau când erau pantere, aveau să nască un pui de animal sau un copil? Ce se întâmpla când un vârcolac-panteră însărcinat vedea luna plină? Mă mai întrebam dacă Jason știa deja răspunsul la toate întrebările astea. Oare Calvin îi făcuse vreun fel de instructaj?

Dar eram bucuroasă că nu l-am luat pe Jason la întrebări în dimineața asta, când totul era atât de

nou pentru el. O să am mai târziu destule ocazii să o fac.

Pentru prima dată de la Anul Nou, mă gândeam la viitor. Simbolul lunii pline din calendarul meu nu mai părea să fie o perioadă care marca un sfârșit, ci doar un alt fel de a măsura timpul. În vreme ce mi îmbrăcam uniforma de chelneriță (pantaloni negri, tricou alb cu decolteu bărcuță și pantofi sport Reebok negri), m-am simțit aproape amețită de încântare. De această dată mi-am lăsat părul liber în loc să-l strâng într-o coadă în creștetul capului. Mi-am pus niște cercei ca niște buline roșii și am găsit o nuanță de ruj care să se asorteze cu ei. Puțin fard de pleoape și puțin fard de obraz și eram gata de plecare.

Seara trecută parcasem mașina în dosul casei și înainte să trag ușa în urma mea și să o încui, am verificat cu atenție veranda din spate ca să mă asigur că nu existau vampiri ascunși. Mai fusesem luată prin surprindere și nu era un sentiment prea plăcut. Deși abia începuse să se însereze, puteau fi prin preajmă câțiva care se trezeau devreme. Probabil că ultimul lucru la care se gândiseră japonezii când preparaseră sângele sintetic era că existența acestuia va aduce vampirii de pe tărâmul legendelor în lumina reflectoarelor. Japonezii încercaseră doar să facă niște verzișori vânzând substitutul de sânge stațiilor de ambulanțe și camerelor de gardă din spitale. În schimb, iată că modul nostru de a privi lumea se schimbase pentru totdeauna.

Că tot vorbeam de vampiri (chiar dacă doar în

sinea mea), m-am întrebat dacă Bill Compton era acasă. Vampirul Bill fusese prima mea iubire și locuia destul de aproape de mine, chiar dincolo de cimitir. Casele noastre se găseau pe drumul districtual în afara micului oraș Bon Temps și la sud de barul unde lucram. În ultima vreme, Bill călătorea mult. Aflam dacă era acasă doar dacă se întâmpla să vină la Merlotte's, ceea ce și făcea din când în când, ca să se amestece cu localnicii și să bea niște 0-pozitiv cald. Prefera SângeAdevărat, cel mai scump sânge sintetic japonez. Îmi spusese că îi satisfăcea aproape complet setea de sânge proaspăt, de la sursă. Din moment ce văzusem cum era Bill când îl apuca pofta de sânge, puteam doar să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest SângeAdevărat. Uneori mi-era cumplit de dor de Bill.

M-am certat în sinea mea. Trebuia să ies din starea de depresie, asta trebuia să devină prioritatea zilei. Fără griji! Fără teamă! Liberă la douăzeci și șase de ani! Cu slujbă! Cu casă proprie! Cu bani în bancă! Toate astea erau lucruri bune, pozitive.

Când am ajuns la bar, parcare era plină. Mi-am dat seama că în seara asta urma să fiu foarte ocupată. Am condus spre spatele clădirii, către intrarea angajaților. Sam Merlotte, proprietarul barului și șeful meu, locuia acolo într-o rulotă dublă, care avea chiar și o curtică, înconjurată de un gard viu (în lipsa unui gard adevărat). Mi-am încuiat mașina și m-am îndreptat către intrarea angajaților, care dădea pe un hol, unde se aflau

toaletele pentru femei și bărbați, un depozit mare și biroul lui Sam. Mi-am înghesuit haina și geanta într-un sertar gol al biroului, mi-am ridicat șosetele roșii, am scuturat din cap ca să mi se așeze părul, și am pornit către intrarea (ușa asta era mereu lăsată larg deschisă) care dădea în bar/restaurant. Bucătăria nu producea altceva decât cele mai elementare chestii: hamburgeri, pui prăjit, cartofi prăjiți și inele de ceapă, salate vara și chili iarna.

Sam era barmanul, paznicul și, ocazional, bucătarul, dar în ultima vreme avuseserăm suficient noroc ca toate posturile să fie ocupate. Alergiile de sezon ale lui Sam îl loviseră în plin, făcându-l să fie oricum, numai nu potrivit ca să mânuiască mâncarea. Noul bucătar apăruse ca răspuns la anunțul dat de Sam cu o săptămână în urmă. Bucătarii nu păreau să stea prea mult la Merlotte's, dar eu speram ca Sweetie Des Arts să rămână prin preajmă o vreme. Venea la timp, își făcea bine treaba și niciodată nu producea necazuri restului personalului. Chiar nu puteai să ceri mai mult. Ultimul bucătar, un tip, o făcuse pe Arlene să palpitate de speranța că el era Alesul – în acest caz, ar fi fost al patrulea sau al cincilea Ales – înainte să dispară noaptea cu farfuriile, furculițele și un CD-player. Copiii ei fuseseră distruși; nu pentru că l-ar fi iubit prea mult pe tip, ci pentru că le lipsea CD-playerul.

M-am izbit parcă de un zid de zgomot și fum de țigară, care-mi dădea impresia că trecusem într-un alt univers. Toți fumătorii stăteau în partea de vest a încăperii, dar fumul nu părea să știe că ar trebui

să rămână și el tot acolo. Am arborat un zâmbet și am pășit în spatele barului ca să-l bat pe Sam ușor pe mână. După ce umplu ca un expert un pahar de bere și-i dădu vânt să alunece pe tejghea către un client, puse un alt pahar la dozator și îl livră la fel.

— Cum merg lucrurile? întrebă Sam cu prudență.

Știa totul despre problemele lui Jason, căci fusese cu mine în noaptea în care îl găsisem pe fratele meu prizonier într-o magazie de scule din Hotshot.

Dar trebuia să vorbim pe ocolite; vampirii ieșiseră la iveală, dar teriantropii și vârcolacii stăteau încă ascunși. Lumea subterană a ființelor supranaturale aștepta să vadă cum se descurcau vampirii înainte să le urmeze exemplul și să iasă la rampă.

— Mai bine decât m-am așteptat, i-am răspuns zâmbitoare, privind în sus către el, deși nu prea în sus, din moment ce Sam nu e un bărbat prea înalt.

Este slab, dar e mult mai puternic decât pare. Sam are înjur de treizeci de ani – sau cel puțin așa cred eu – și are un păr roșcat-auriu care-i încadrează chipul ca o aură. E un bărbat bun și un șef grozav. Este și teriantrop, așa că se poate schimba în orice animal. Cel mai adesea, Sam se transformă într-un collie cu o blană superbă. Uneori vine la mine acasă și-l las să doarmă pe covorul din sufrageria mea.

— O să fie bine.

— Mă bucur, zise.

Nu pot citi mințile teriantropilor la fel de ușor

cum le citesc pe cele ale oamenilor, dar îmi pot da seama dacă un sentiment e adevărat sau nu. Sam era fericit pentru că eu eram fericită.

— Când pleci? I-am întrebat.

Avea în ochi acea privire pierdută, privirea care spunea că în imaginația lui alerga prin păduri luând urma vreunui oposum.

— Imediat ce ajunge Terry.

Îmi zâmbi din nou, dar de această dată zâmbetul era puțin forțat. Sam era nerăbdător.

Ușa de la bucătărie se afla în afara zonei barului, la capătul dinspre vest, și am strecurat capul pe ușă ca să o salut pe Sweetie. Sweetie era osoasă și brunetă, avea înjur de patruzeci de ani și se machia prea mult pentru cineva care urma să-și petreacă toată seara în bucătărie. Părea și puțin mai isteață, poate mai educată decât oricare dintre foștii bucătari de la Merlotte's.

— Ești bine, Sookie? întrebă, întorcând un hamburger în timp ce vorbea.

Sweetie era în continuă mișcare în bucătărie și nu-i plăcea să-i stea cineva în drum. Adolescentul care o ajuta și debarasa mesele era îngrozit de Sweetie, și avea grijă să o ocolească întotdeauna când se deplasa de la grătar la friteuză. Băiatul ăsta aranja farfuriile, făcea salatele și apărea la ghișeu să le spună chelnerițelor ce comandă e gata. În bar, Holly Geary și cea mai bună prietenă a ei, Danielle, munceau din greu. Amândouă păruură ușurate când mă văzură intrând. Când eram toate trei în schimb, Danielle lucra în secțiunea de fumători de la vest, Holly lucra de obicei în zona de

la mijloc, din dreptul barului, iar eu în cea de est.

— Se pare că aş face mai bine să trec la treabă, i-am spus lui Sweetie.

Îmi aruncă un zâmbet pe fugă și se întoarce la grătar. Adolescentul speriat al cărui nume nu-l reținusem încă mă salută cu o înclinare a capului și se întoarce la umplutul mașinii de spălat vase.

Aș fi vrut ca Sam să mă fi chemat înainte ca lucrurile să se aglomereze atât de tare, nu m-ar fi deranjat să vin puțin mai devreme. Bineînțeles, nu era în apele lui în seara asta. Am început să verific mesele în sectorul meu, servind băuturi și strângând farfuriile, luând banii și aducând restul.

— Ospătar! Adu-mi o Chestie Roșie!

Vocea mi-era străină, iar comanda neobișnuită. Chestia Roșie era cel mai ieftin sânge artificial și doar cei mai noi vampiri ar fi îndrăznit să-l ceară. Am scos o sticlă din vitrina frigorifică și am pus-o la microunde. În timp ce se încălzea, am cercetat mulțimea să localizez vampirul. Stătea cu prietena mea Tara Thornton. Nu-l mai văzusem niciodată, ceea ce era îngrijorător. Tara ieșea cu un vampir mai în vârstă (mult mai în vârstă: Franklin Mott fusese mai în vârstă decât Tara în ani omenești înainte să moară, și era vampir de peste trei sute de ani), care-i făcea cadouri generoase – cum ar fi un Camaro. Ce făcea cu tipul ăsta nou? Cel puțin, Franklin avea maniere.

Am pus pe o tavă sticla încălzită și am pornit către cei doi. Iluminatul în bar pe timpul nopții nu e foarte puternic, căci așa le place clienților, și nu am putut să-l studiez pe însoțitorul Tarei decât

când am ajuns foarte aproape. Era slab, cu umeri înguști, cu părul pieptănat lins spre spate. Avea unghii lungi și o față ascuțită. Am bănuț că, într-un fel, era atrăgător, dacă-ți plăcea ca sexul să aibă o bună doză de pericol.

Am pus sticla pe masă în fața lui și i-am aruncat o privire nesigură Tarei. Arăta grozav, ca de obicei. Tara este înaltă, slabă, brunetă și are o garderobă minunată. A depășit o copilărie cu adevărat oribilă și a ajuns să aibă propria ei afacere și chiar să devină membră a camerei de comerț. Apoi a început să se vadă cu vampirul cel bogat, Franklin Mott, și nu mi-a mai împărtășit nimic despre viața ei.

— Sookie, zise, vreau să ți-l prezint pe prietenul lui Franklin, Mickey.

O spusese ca și cum nu ar fi vrut să facem cunoștință. Părea cumva că ar fi dorit să nu vin niciodată cu băutura lui Mickey. Paharul ei era aproape gol, dar când am întrebat-o dacă mai voia unul a spus că nu.

Vampirul și cu mine am schimbat un salut dând din cap; ei, de obicei, nu dau mâna. Vampirul mă privi în timp ce luă o înghițitură din sângele îmbuteliat, cu ochi la fel de reci și de ostili ca ai unui șarpe. Dacă el era prieten al ultra-urbanului Franklin, eu eram Maica Tereza. Mai degrabă mercenar. Poate bodyguard? De ce i-ar oferi Franklin Tarei un bodyguard?

Era evident că ea nu va vorbi deschis în fața acestui nenorocit, așa că am zis:

— Ne vedem mai târziu, și am dus banii lui

Mickey la casă.

Am fost ocupată toată noaptea, dar în puținele clipe liniștite pe care le-am avut, m-am gândit la fratele meu. Pentru a doua noapte consecutiv era afară, distrându-se cu celelalte fiare. Sam plecase ca din pușcă în clipa în care sosise Terry Bellefleur, iar coșul de gunoi din biroul său era plin de șervețele folosite. Pe chipul lui se citeau tensiune și nerăbdare.

Era una din acele nopți care mă făceau să mă întreb cum de oamenii din jurul meu nu-și dădeau seama de lumea cealaltă care intra în acțiune chiar lângă noi. Doar indiferența intenționată ar fi putut ignora încărcătura magică din aer. Doar o cruntă lipsă de imaginație ar fi putut explica de ce oamenii nu se întrebau ce se întâmplă în jurul lor.

Mi-am amintit însă că, nu cu multă vreme în urmă, eram la fel de voit oarbă precum grămada de oameni de la Merlotte's. Chiar și atunci când vampirii și-au făcut anunțul coordonat cu grijă, la nivel mondial, că existența lor era reală, puține autorități sau cetățeni păreau să fi făcut următorul pas mental: *Dacă vampirii există, ce altceva s-ar mai putea strecura în întuneric?*

Din curiozitate, am început să cercetez creierile din jurul meu, căutându-le temerile. Majoritatea oamenilor din bar se gândeau la Mickey. Femeile și câțiva dintre bărbați se gândeau cum e să fii cu el. Chiar și avocata băț-în-fund, Portia Bellefleur, trăgea cu ochiul pe la spatele iubitului ei conservator ca să-l studieze pe Mickey. Puteam doar să mă minunez de aceste speculații. Mickey

arăta înspăimântător. Asta îi răpea orice urmă de atracție fizică pe care aş fi putut-o simți față de el, dar aveam o mulțime de dovezi că alți oameni din bar nu gândeau la fel.

Fusesem capabilă să citesc gândurile toată viața mea. Abilitatea asta nu e o calitate prea grozavă. Gândurile majorității oamenilor nu merită efortul de a fi citite. Gândurile lor sunt plictisitoare, dezgustătoare, dezamăgitoare și foarte rar amuzante. Cel puțin, Bill mă învățase cum să mai reduc zumzetul lor. Înainte ca el să-mi dea câteva sfaturi, era ca și cum aş fi prins simultan o sută de posturi de radio. Unele dintre ele se auzeau perfect, altele erau îndepărtate, iar altele, cum ar fi gândurile teriantropilor, erau pline de energie statică și întuneric. Dar toate se adăugau haosului general. Nici nu e de mirare că o mulțime de oameni mă tratau ca și cum aş fi fost pe jumătate țicnită.

Vampirii erau tăcuți. Asta reprezenta cel mai grozav lucru la vampiri, cel puțin din punctul meu de vedere: erau morți. Și mințile lor erau moarte. Doar o dată la un veac reușeam să zăresc o străfulgerare a minții vreunuia dintre ei.

Când i-am dus berea la masă, Shirley Hunter, șeful fratelui meu la slujba pe care acesta o avea la drumuri, mă întrebă unde era Jason. Pe Shirley îl știa toată lumea drept Catfish.

— Ca și tine, am o bănuială, i-am răspuns cu o minciună, iar el îmi făcu semn cu ochiul.

Prima bănuială apropo de locul unde ar fi putut fi Jason includea întotdeauna o femeie, iar a doua

bănuială includea de obicei o altă femeie. Cei câțiva bărbați de la masă, care încă purtau haine de lucru, râseră mai mult decât ar fi meritat răspunsul, dar băuseră o cantitate serioasă de bere.

Am fugit din nou la bar să iau trei comenzi de bourbon cu cola de la Terry Bellefleur, vărul Porției, care lucra sub presiune. Terry, un veteran al războiului din Vietnam, cu o grămadă de cicatrice fizice și emoționale, părea să se descurce bine în această noapte aglomerată. Îi plăceau slujbele simple care cereau concentrare. Își strânsese părul roșcat grizonat la spate într-o coadă, iar fața îi era concentrată în timp ce se ocupa de sticle. Băuturile au fost gata imediat, iar Terry îmi zâmbi în timp ce le puneam pe tavă. Un zâmbet de la Terry era un lucru rar, și asta m-a impresionat.

Chiar când mă întorceam cu tava în mâna dreaptă, au început necazurile. Un student la Universitatea Louisiana Tech, venit din Ruston, se luă la hartă cu Jeff LaBeff, un bătăran care avea mulți copii și reușea să trăiască din ce câștiga conducând o mașină de gunoi. Poate era doar încăierarea a doi tipi încăpățânați și nu avea prea mult de-a face cu războiul universitate-oraș (nu că am fi fost prea aproape de Ruston). Indiferent de motivul inițial, mi-a luat câteva clipe să realizez că cearta avea să fie ceva mai mult decât un simplu scandal.

În aceste câteva secunde, Terry a încercat să intervină. Mișcându-se rapid, s-a așezat între Jeff și student și i-a apucat zdravăn de încheieturi. Un

moment, am crezut că o să meargă, dar Terry nu mai era la fel de tânăr și energic cum fusese odată, și iadul se dezlănțui.

— Ai putea să oprești asta, i-am spus furioasă lui Mickey în timp ce treceam pe lângă masa lui și a Tarei, încercând să ajung să liniștesc lucrurile.

Se lăsă pe spate în scaunul lui și-și savura în continuare băutura.

— Nu e treaba mea, zise el calm.

Înțelesesem ideea și asta nu mi-l făcea mai drag, mai ales când studentul se răsuci și încercă un croșeu către mine, în timp ce eu mă apropiam din spate. M-a ratat, iar eu l-am pocnit cu tava în cap. Se clătină, poate chiar sângeră puțin, iar Terry reuși să-l învingă pe Jeff LaBeff, care căuta o scuză s-o lase baltă.

Incidente de genul acesta se întâmplau mai frecvent atunci când Sam lipsea. Era evident că aveam nevoie de un paznic, măcar în serile de weekend... și în nopțile cu lună plină.

Studentul amenința că ne dă în judecată.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Mark Duffy, răspunse tânărul, ținându-se de cap.

— Mark, de unde ești?

— Minden.

Am făcut o evaluare rapidă a hainelor sale, a purtării sale și a conținutului capului său.

— O să-mi faci plăcere să o sun pe mama ta și să-i spun că ai încercat să-i tragi un croșeu unei femei, am zis.

Se albi și nu mai pomeni un cuvântel despre dat

în judecată, apoi plecă rapid cu prietenii săi. Întotdeauna e folositor să știi care este cea mai eficientă amenințare.

L-am convins și pe Jeff să plece.

Terry își reluă locul în spatele barului și începu să împartă băuturile, dar șchiopăta ușor și avea o expresie încordată pe față, care mă îngrijora. Experiențele din război ale lui Terry îi cam afectaseră echilibrul. Avusesem destule neazuri pentru o seară.

Dar, desigur, seara nu se terminase.

Cam la o oră după ceartă, în bar intră o femeie. Era banală și îmbrăcată obișnuit, cu jeansi uzați și o jachetă de camuflaj. Purta bocanci – care probabil arătaseră superb când fuseseră noi, dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă. Nu avea geantă și ținea mâinile în buzunare.

Au existat mai multe semnale care mi-au alertat antenele și le-au determinat să intre în funcțiune. În primul rând, la tipa asta ceva nu era în regulă. O localnică s-ar îmbrăca așa doar dacă ar merge la vânătoare sau ar face treabă prin preajma fermei, dar nu ca să vină la Merlotte's. Pentru o ieșire seara la bar, majoritatea femeilor se aranjau. Așa că femeia aceasta venise cu o treabă; dar, după același raționament, nu era o prostituată.

În concluzie, rămăsese altă variantă: drogurile.

Ca să apăr barul în absența lui Sam, m-am conectat la gândurile ei. Oamenii nu gândesc în propoziții complete, bineînțeles, iar eu le interpretez, dar ceea ce-i trecea prin minte era ceva de genul: *Trei flacoane rămase se învechesc,*

pierd puterile, trebuie să le vând în seara asta, ca să pot să mă întorc la Baton Rouge și să mai cumpăr. Dacă vampirul din bar mă prinde cu sânge de vampir sunt moartă. Orașul ăsta e o fundătură, înapoi la oraș cu prima ocazie care mi se oferă.

Era un Scurgător, sau poate era doar un distribuitor. Sângele de vampir era cel mai toxic drog de pe piață, dar bineînțeles că vampirii nu-l ofereau de bunăvoie. Să golești un vampir era o ocupație periculoasă, ceea ce ridica prețul micuțelor flacoane la sume astronomice.

Ce obținea utilizatorul de droguri în schimbul sumei mari de bani? În funcție de vârsta sângelui – adică durata de când fusese luat de la stăpânul său – și de vârsta vampirului de la care fusese scurs sângele, precum și de chimia individuală a consumatorului, putea obține multe. Se remarcă un sentiment de atotputernicie, creștere a puterii, o vedere și un auz mai fine. Și, cel mai important dintre toate, mai ales pentru americani, un aspect fizic mult îmbunătățit.

Cu toate acestea, doar un idiot ar fi băut sânge de vampir de pe piața neagră. În primul rând, era bine cunoscut faptul că rezultatele erau imprevizibile. Nu numai că efectele variau, dar aceste efecte puteau ține oricât, variind între două săptămâni și două luni. În al doilea rând, unii oameni înnebuneau când sângele le lovea sistemul – uneori era o nebunie criminală. Am auzit de distribuitori care vânduseră cumpărătorilor naivi sânge de porc sau sânge uman contaminat. Dar cel mai important motiv să eviți piața neagră pentru

sânge de vampir era acesta: vampirii îi urau pe Scurgători, și-i urau pe cei ce consumau sânge scurs (li se spunea de obicei „capete însângerate”). Pur și simplu, nu vrei ca un vampir să fie supărat pe tine.

În acea seară, la Merlotte's nu erau polițiști în afara serviciului. Sam era plecat, plimbându-și coada pe cine știe unde. Uram să-i explic situația lui Terry, pentru că nu știam cum ar fi reacționat. Trebuia să fac ceva cu femeia asta.

Sincer, încerc să nu intervin în cursul evenimentelor când singura mea legătură cu ele se datorează telepatiei. Dacă m-aș fi amestecat de fiecare dată când aflam ceva care le afectează viețile celor din jurul meu (ca, de exemplu, faptul că un contabil al regiunii deturna fonduri, sau că unul dintre detectivii locali lua mită), nu aș mai fi fost în stare să locuiesc în Bon Temps, și aici era casa mea. Dar nu puteam permite ca femeia asta costelivă să-și vândă otrava în barul lui Sam.

Se cațără pe un scaun gol de la bar și îi ceru lui Terry o bere. Privirea lui zăbovi asupra ei. Și Terry realizase că era ceva în neregulă cu străina.

Am venit să-mi iau următoarea comandă și am rămas în picioare lângă ea. Avea nevoie de o baie – stătuse într-o casă încălzită cu o sobă cu lemne. Am făcut în așa fel încât s-o ating, ceea ce-mi îmbunătățea întotdeauna percepția. Unde ținea sângele? Era în buzunarul hainei. Bine.

Fără să mai stau pe gânduri, i-am vărsat un pahar cu vin în poală.

— La naiba! explodă ea, sărind de pe scaun și

tamponându-și inutil haina. Ești cea mai neîndemânică și tâmpită femeie pe care am văzut-o vreodată!

— Iartă-mă, am spus spășită, punându-mi tava pe bar și prinzând rapid privirea lui Terry. Lasă-mă să dau cu niște sifon pe pată.

Fără să-i mai aștept permisiunea, i-am scos haina. Până să se prindă ce făceam și să se împotrivescă, luasem deja haina. I-am împins-o peste bar lui Terry.

— Dă cu niște sifon pe asta, te rog, am spus. Ai grijă să nu i se ude lucrurile de prin buzunare.

Mai folosisem și înainte această metodă. Fusesem norocoasă că era frig afară și că-și băgase lucrurile în buzunarele hainei, și nu în cele ale blugilor. Asta mi-ar fi dat de furcă.

Pe sub haină, femeia purta un tricou foarte vechi cu Dallas Cowboys². Începuse să tremure și m-am întrebat dacă nu distribuia și droguri mai convenționale. Terry tampona ostentativ pata de vin cu sifon. Urmând indicațiile mele, cotrobăi prin buzunare. Privi cu dezgust în jos, către mână, și am auzit un clinchet când aruncă cele trei flacoane în coșul de gunoi din spatele barului. Puse restul lucrurilor înapoi în buzunare.

Ea deschise gura să strige la Terry, când își dădu seama că nu avea cum să facă așa ceva. Terry se uita fix la ea, provocator, invitând-o parcă să pomenească ceva despre sticlutele cu sânge. Oamenii din jurul nostru urmăreau scena cu interes. Simțeau că era ceva în neregulă, dar nu

² Echipă de fotbal american.

știau ce anume, pentru că totul se întâmplase foarte repede. Când Terry a fost sigur că femeia nu va începe să țipe, mi-a întins haina. În timp ce eu i-o țineam ca să se poată îmbrăca, Terry i-a spus:

— Să nu te mai prind pe-aici niciodată!

Dacă vom continua să dăm oameni afară în ritmul ăsta, n-o să mai rămânem cu prea mulți clienți.

— Bădăran nenorocit, îi răspunse ea.

Mulțimea din jurul nostru își ținea respirația. (Terry era la fel de imprevizibil ca un cap însângerat.)

— Nu mă interesează cum îmi spui, zise el. Cred că o insultă venită din partea ta nici măcar nu mă poate jigni. Stai departe de noi.

Am oftat adânc, de ușurare.

Femeia își croi drum prin mulțime. Toți cei din încăperea o urmăriră în drumul ei către ușă, chiar și Mickey, vampirul. De fapt, el era ocupat cu un aparat pe care-l ținea în mână. Părea a fi un telefon mobil cu care se puteau face și fotografiile. M-am întrebat cui oare i le trimitea. M-am întrebat, de asemenea, dacă femeia va mai ajunge acasă.

Ostentativ, Terry nu m-a întrebat de unde știam că femeia necunoscută și neîngrijită avea ceva ilegal în buzunare. Asta era o altă ciudățenie a oamenilor din Bon Temps. Zvonurile despre mine circulau dintotdeauna, încă de când eram mică și ai mei îmi făcuseră toate testele legate de sănătatea mintală. Și acum, în ciuda probelor pe care le aveau la dispoziție, aproape toată lumea mă privea ca pe o tânără ciudată și handicapată, în

loc să-mi accepte strania abilitate. Bineînțeles, eram atentă să nu le-o flutur în față. Și mi-am ținut gura închisă.

Oricum, Terry avea propriii demoni cu care să se lupte. Terry trăia dintr-o pensie oferită de guvern, și făcea curățenie la Merlotte's dimineața devreme, și mai avea vreo câteva treburi. Îi ținea locul lui Sam de trei sau patru ori pe lună. Restul timpului era doar al său, și nimeni nu știa cum și-l petrece. Să aibă de-a face cu oameni era epuizant pentru Terry, iar nopțile ca aceasta pur și simplu nu erau bune pentru el.

A fost un noroc că nu era prezent la Merlotte's în seara următoare, când s-a dezlănțuit iadul.

Capitolul 2

La început, am crezut că totul revenise la normal. În seara următoare, barul părea ceva mai liniștit. Sam era înapoi la locul lui, relaxat și vesel. Nimic nu părea să-l supere și, când i-am povestit treaba cu distribuitorul de seara trecută, m-a felicitat pentru discreția de care dădusem dovadă.

Tara nu a venit, așa că nu am putut s-o întreb despre Mickey. Dar era asta treaba mea? Probabil că nu, dar eram categoric preocupată.

Jeff LaBeff revenise și se simțea rușinat că se lăsase provocat seara trecută de puștiul de la colegiu. Sam aflase despre incident de la Terry care-l sunase, și-i dădu lui Jeff un avertisment.

Andy Bellefleur, detectiv în poliția districtului Renard și fratele Porției, veni cu tânăra cu care ieșea în ultima vreme, Halleigh Robinson. Andy e mai în vârstă decât mine, iar eu am douăzeci și șase de ani. Halleigh a împlinit douăzeci și unu – abia dacă are vârsta legală să poată intra la Merlotte's. Halleigh preda la școala primară, abia terminase colegiul, și era cu adevărat atrăgătoare, cu părul castaniu tuns până la lobul urechii, cu ochi căprui uriași și o față cu trăsături plăcute. Andy ieșea cu Halleigh de vreo două luni și, din puținul pe care-l vedeam, îmi puteam da seama că evoluau într-un ritm previzibil.

Andy se gândea sincer că Halleigh îi plăcea în mod deosebit (deși era puțin cam plictisitoare) și că era gata să renunțe la multe pentru ea. Halleigh se gândea că Andy e sexy și un adevărat bărbat de lume, plus că îi plăcea cu adevărat conacul proaspăt restaurat al familiei Bellefleur, dar nu credea că el va mai sta prin preajma ei prea mult, după ce acesta va reuși să se culce cu ea. Detestam să știu despre o relație mai mult decât persoanele implicate în ea, dar, indiferent cât doream să mă detașez, tot aflam câte ceva.

Claudine intră în bar în seara aceea, aproape de ora închiderii. Claudine are circa un metru optzeci, părul negru care-i curge în valuri pe spate și o piele albă, ușor de rănit, subțire și lucioasă ca pielea unei prune. Claudine se îmbracă șocant, pentru a atrage atenția. În această seară purta un costum cu pantalon de culoarea teracotei, mulat pe trupul ei de amazoană. În timpul zilei, lucrează la departamentul de reclamații al unui mare magazin din mallul din Ruston. Mi-am dorit să-l fi adus cu ea și pe fratele ei, Claude. El nu-și alege partenerile dintre fetele ca mine, dar e o adevărată încântare pentru ochi.

Este o zână de genul masculin. La modul propriu. Bineînțeles că și Claudine este tot zână.

Mi-a făcut un semn cu mâna peste capetele clienților. I-am făcut și eu cu mâna, zâmbind. Toată lumea se simte fericită în preajma lui Claudine, care este întotdeauna veselă când nu sunt vampiri prin preajmă. Claudine este imprevizibilă și foarte amuzantă, deși, ca toate zânele, devine

periculoasă ca un tigru atunci când e furioasă. Din fericire, asta nu se întâmplă des.

Zânele ocupă un loc special în ierarhia creaturilor magice. Nu mi-am dat seama exact care este locul lor, dar mai devreme sau mai târziu o voi face.

Toți bărbații din bar salivau după Claudine, iar ea se bucura la culme. Îi aruncă o privire lungă lui Andy Bellefleur, iar Halleigh Robinson se încruntă, suficient de furioasă încât să scoată ghearele, până își aminti că era o fată dulce din Sud. Dar Claudine abandonează orice urmă de interes față de Andy când observă că acesta bea ceai cu gheață și cu lămâie. Zânele sunt chiar mai alergice la lămâie decât vampirii la usturoi.

Claudine își croi drum către mine și mă îmbrățișă, spre invidia tuturor bărbaților din bar. Mă apucă de mână ca să mă tragă în biroul lui Sam. Am mers cu ea din pură curiozitate.

— Dragă prietenă, zise Claudine, am vești proaste pentru tine.

— Ce?

Trecusem de la amuzament la spaimă într-o fracțiune de secundă.

— Azi-dimineață, devreme, s-a tras cu arma. Unul dintre vârcolacii-panteră a fost lovit.

— Oh, nu! Jason!

Dar cu siguranță că unul dintre prietenii săi ar fi sunat dacă nu apărea la muncă azi, nu-i așa?

— Nu, fratele tău e bine, Sookie. Dar Calvin Norris a fost împușcat.

Eram împietrită. Jason nu putuse să mă sune să-

mi spună asta? Trebuia să aflu de la altcineva?

— L-au împușcat mortal? am întrebat și am simțit cum îmi tremură vocea.

Nu că am fi fost apropiați, Calvin și cu mine, nici vorbă, dar eram șocată. Heather Kinman, o adolescentă, fusese împușcată mortal săptămâna trecută. Ce se întâmpla în Bon Temps?

— Împușcat în piept. Trăiește, dar e rănit grav.

— E la spital?

— Da, nepoatele lui l-au dus la Grainger Memorial.

Grainger era un oraș aflat la sud-est de Hotshot, și spitalul de-aici era mai aproape decât spitalul districtual din Clarice.

— Cine a făcut-o?

— Nimeni nu știe. Cineva l-a împușcat azi-dimineață devreme, când Calvin se îndrepta spre serviciu. A venit acasă din... știi... acea perioadă a lunii, s-a schimbat și a pornit spre oraș la schimbul său.

Calvin lucra la Norcross.

— Cum ai aflat toate astea?

— Unul dintre verii săi a intrat în magazin să cumpere o pijama, deoarece Calvin nu avea nici una. Cred că doarme în pielea goală, zise Claudine. Nu știu cum își imaginează că vor reuși să-i pună o bluză de pijama peste bandaje. Poate avea nevoie doar de pantaloni? Lui Calvin oricum nu i-ar plăcea să se fâțâie prin spital îmbrăcat doar cu pijamaua.

Claudine divaga uneori din plin de la subiect în conversațiile ei.

— Mulțumesc că m-ai anunțat, i-am zis.

M-am gândit de unde oare o știa vărul pe Claudine, dar nu aveam de gând să o întreb.

— E în regulă. Știam că ai vrea să afli. Heather Kinman este și ea teriantrop. Pun pariu că nu știai. Gândește-te la asta.

Claudine mă sărută pe frunte – zânele sunt foarte sensibile la atingeri – și se întoarse la bar. Mă lăsase mută de uimire. Cât despre Claudine, ea se întorsese la treabă. Zâna comandă un 7-and-7³ și în două minute era înconjurată de admiratori. Nu plecase niciodată cu nimeni, dar bărbaților părea să le placă să încerce. Am ajuns la concluzia că zâna se hrănea cu această admirație și atenție.

Chiar și Sam îi zâmbea radios, deși ea nu lăsa bacșiș.

Până la închidere, Claudine plecase înapoi spre Monroe, iar eu îi transmisesem lui Sam veștile primite de la ea. Acesta se arătă la fel de înspăimântat ca și mine de toată întâmplarea. Deși Calvin Norris era liderul micii comunități de teriantropi din Hotshot, restul lumii îl știa ca pe un burlac serios și liniștit, care avea casa lui și o slujbă bună ca șef de echipă la gaterul local. Era greu să-ți imaginezi că vreuna din trăsăturile sale de personalitate putea duce la o încercare de asasinat. Sam se hotărî să trimită la spital niște flori din partea angajaților barului.

Mi-am pus haina pe mine și am ieșit pe ușa barului, chiar în spatele lui Sam. L-am auzit încuind ușa în urma mea. Brusc, mi-am amintit că rămâneam fără sânge îmbuteliat și m-am întors să-

³ Cocktail preparat din brandy și 7-up.

i spun asta. A simțit mișcarea mea și a deschis ușa, cu o figură întrebătoare, așteptându-mă să vorbesc. Într-o clipă însă, expresia lui se transformă din întrebătoare în șocată și o pată roșu-închis începu să i se întindă pe picior. Cu o fracțiune de secundă înainte auzisem sunetul unei împușcături.

Apoi era sânge peste tot, Sam se prăbuși la pământ, iar eu am început să țip.

Capitolul 3

Până acum nu mai trebuise să plătesc taxa de intrare la Fangtasia. În puținele dați în care intrasem pe ușa principală, fusesem însoțită de un vampir. Dar acum eram singură și simțeam că atrag atenția. Eram extenuată după o noapte foarte lungă. Stătusem la spital până la șase dimineața și prinsesem doar câteva ore de somn, agitat, după ce ajunsesem acasă.

Pam încasa taxa de intrare și conducea clienții la mese. Purta ținuta vaporosă, lungă și neagră pe care o purta de obicei când era de serviciu la ușă. Pam nu părea niciodată fericită când era îmbrăcată ca un vampir din romane. Ea era adevărată și era mândră de asta. Gusturile ei înclinau mai mult către seturi lejere în culori pastelate și mocasini. Se arătă surprinsă când mă văzu, adică atât cât poate părea surprins un reprezentant al clanului vampirilor.

— Sookie, zise, ai întâlnire cu Eric?

Îmi luă banii fără să clipească.

De fapt, eram chiar bucuroasă să o văd: jalnic, nu-i așa? Nu am grămezi de prieteni, și-i prețuiesc pe cei pe care-i am, chiar dacă bănuiesc că visează să mă prindă pe o alee întunecată și să-și facă mendrele sângeroase cu mine.

— Nu, dar trebuie să vorbesc cu el. Afaceri, am

adăugat imediat.

Nu voiam să creadă cineva că solicitam avansuri romantice de la șeful cel mare și ne-viu din Shreveport, numit „șerif” de către vampiri. Mi-am dat jos haina cea nouă de culoarea merișoarelor și am strâns-o cu grijă pe braț. WDED, postul de radio al vampirilor, care avea sediul în Baton Rouge, se auzea din difuzoare. Vocea catifelată a DJ-ului Connie Cadavrul, care realiza emisiunea de la începutul serii, spunea:

— Și acum o melodie pentru voi toate, ființe inferioare care mai devreme, săptămâna asta, ați bântuit pe afară, urlând la lună... *Bad Moon Rising*, un vechi hit al formației Creedence Clearwater Revival⁴.

Connie Cadavrul le oferea un pont teriantropilor.

— Așteaptă la bar până îl anunț că ești aici, zise Pam. O să-ți placă noul barman.

Barmanii de la Fangtasia nu rezistau prea mult. Eric și Pam încercau întotdeauna să angajeze pe cineva plin de culoare – un barman exotic atrăgea turiștii umani, care veneau cu autocarele ca să guste viața la limita pericolului – și aveau mereu succes. Dar cumva, postul respectiv implica un grad înalt de uzură.

Când m-am urcat pe unul din scaunele înalte, noul barman îmi aruncă un zâmbet strălucitor. Era plăcut privirii. Avea un păr lung, creț, de culoarea alunei, ce îi cădea pe umeri. Purta mustață și barbișon. Ochiul stâng era acoperit cu un petic

⁴Melodie din 1969 în ale cărei versuri este vorba despre luna nouă care răsare, prevestind ceva rău (*Răsare luna*).

negru. Era cam de înălțimea mea – în jur de un metru șaptezeci – și purta o cămașă neagră fără nasturi, pantaloni negri și cizme înalte. Nu mai avea nevoie decât de o bandană legată în jurul capului și de un pistol.

— Poate un papagal pe umăr? am zis.

— Vai, dragă doamnă, nu sunteți prima care sugerează așa ceva. Avea o voce minunat de profundă, de bariton. Dar înțeleg că există reglementări ale departamentului de sănătate, care interzic existența unei păsări în libertate într-un local care servește băuturi. Făcu o plecăciune în fața mea pe cât de adânc îi permitea zona îngustă din spatele barului. Pot să vă aduc ceva de băut și să-mi faceți onoarea de a-mi spune numele dumneavoastră?

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Desigur, domnule. Sunt Sookie Stackhouse.

Prinsese adierea diferită care venea dinspre mine. Vampirii își dădeau mai mereu seama de ea. De obicei, ne-viii mă remarcă; nu și oamenii. E oarecum ironic că puterea mea de a citi gândurile nu funcționează tocmai asupra creaturilor care cred că ea mă deosebește de restul rasei umane, în timp ce oamenii cred mai degrabă că sunt bolnavă mintal decât că posed o abilitate neobișnuită.

Femeia care stătea pe scaunul de lângă mine (limită de creditare depășită, copil cu ADD⁵) se

⁵ Attention Deficit Disorder (Deficit de atenție) – afecțiune comportamentală (agitație excesivă, impulsivitate) întâlnită des la copii și adolescenți.

întoarse pe jumătate să asculte. Era geloasă, pentru că încercase în ultima jumătate de oră să-l ispitească pe barman să-i acorde atenție. Mă măsură încercând să-și dea seama ce-l făcuse pe vampir să prefere să înceapă o conversație cu mine. Nu era deloc impresionată de ceea ce vedea.

— Sunt fericit să te întâlnesc, fecioară bălaie, zise blând noul vampir, iar eu am zâmbit larg.

Ei, măcar eram bălaie – în sensul că eram blondă cu ochi albaștri⁶. Ochii lui mă măsurară cu interes; bineînțeles, dacă ești o femeie care lucrează într-un bar, ești obișnuită cu așa ceva. Cel puțin, nu era agresiv; și, crede-mă, dacă ești femeie și lucrezi într-un bar poți să-ți dai seama de diferența dintre a măsură și a i-o trage cuiva din priviri.

— Pun pariu pe ce vrei tu că nu-i fecioară, zise femeia de lângă mine.

Avea dreptate, dar nu conta.

— Trebuie să fii politicoasă cu restul clienților, îi atrase atenția vampirul, cu un altfel de zâmbet.

Nu numai că avea colții puțin scoși, dar am observat că avea dinții (deși minunat de albi) încălecați.

Standardele americane în ceea ce privește dinții drepecți sunt foarte noi.

— Mie nu-mi spune nimeni cum să mă port, răspunse bătaioasă femeia.

Era supărată că seara nu mersese cum voia. Se gândise că-i va fi ușor să atragă un vampir, că

⁶Joc de cuvinte intraductibil: pe lângă blond, *fair* înseamnă și frumos, curat, cinstit.

orice vampir va crede că e norocos să o aibă. Își făcuse planul să lase unul s-o muște de gât, dacă-i plătea facturile pentru cardurile de credit.

Se supraestimase și-i subestimase pe vampiri.

— Vă rog să mă iertați, doamnă, dar câtă vreme sunteți la Fangtasia, cu siguranță vă pot spune cum să vă purtați, continuă barmanul.

Femeia se potoli după ce el o fixă cu o privire mult mai calmă, și m-am întrebat dacă nu-i servise cumva și o porție de farmec.

— Numele meu, zise întorcându-și din nou atenția către mine, este Charles Twining.

— Mă bucur să vă cunosc, am răspuns.

— Și de băut?

— Da, vă rog. O bere cu ghimbir.

Trebuia să conduc înapoi la Bon Temps, după ce-l vedeam pe Eric.

Își ridică sprâncenele arcuite, dar îmi turnă băutura și puse paharul pe un șervețel în fața mea. L-am plătit și am pus un bacșiș generos în borcan. Șervețelul alb avea niște colți conturați cu negru, cu o singură picătură roșie care curgea de pe colțul din dreapta – șervețele executate la comandă pentru barul vampirilor. Imitând plăcuța cu numele firmei existente la intrarea în bar, pe colțul opus al șervețelului scria cu un roșu țipător: Fangtasia. Drăguț. Într-o cutie, într-un colț, erau tricouri de vânzare, împreună cu ochelaridecorați cu același logo. Sloganul de dedesubt suna cam așa: „Fangtasia – barul care te supune.” Experiența lui Eric în promovare făcuse pași uriași în ultimele câteva luni.

În timp ce-mi așteptam rândul ca să mă bucur de atenția lui Eric, l-am urmărit pe Charles Twining la muncă. Era politicos cu toată lumea, servea băuturile rapid și nu se încurca niciodată. Îmi plăcea mai mult stilul său decât cel al lui Chow, fostul barman, care făcea întotdeauna clienții să se simtă ca și cum le făcea o mare favoare că le dădea de băut. Long Shadow, barmanul de dinaintea lui Chow, se uita prea mult după femei. Asta provoca multe certuri în bar.

Pierdută în gânduri, nu mi-am dat seama că Charles Twining era chiar în fața mea, de cealaltă parte a barului, până când nu a zis:

— Domnișoară Stackhouse, îmi dați voie să vă spun ce bine arătați în seara asta?

— Mulțumesc, domnule Twining, am răspuns în același stil.

Privirea din singurul ochi al lui Charles Twining, care era căprui, îmi dădu de înțeles că era un pungaș de prima mână și că nu trebuia să am încredere în el. Trebuia să-l țin la distanță. (Efectele ultimei infuzii cu sânge de vampir se duseseră; eram din nou în întregime eu, cea obișnuită. Atenție, nu sunt o drogată; am băut într-o situație de urgență, când aveam nevoie de putere suplimentară.)

Nu numai că aveam din nou forța obișnuită a unei femei de douăzeci și ceva de ani, dar și aspectul meu revenise la normal; fără avantajele sângelui de vampir. Nu mă îmbrăcasem elegant, pentru că nu voiam ca Eric să creadă că mă gătisem pentru el, dar nici nu voiam să arăt ca o

oarecare. Așa că purtam blugi cu talie joasă și un tricou alb, pufos, cu mânecă lungă și decolteu bărcuță. Se oprea chiar în talie, așa că, atunci când mă mișcăm, de sub el se vedea puțin din abdomenul meu plat. Pielea care se zărea nu era albă ca brânza, și asta mulțumită solarului de la magazinul de închirieri casete video.

— Vă rog, dragă doamnă, spuneți-mi Charles, zise barmanul punându-și mâna la inimă.

Am râs cu hohote, în ciuda oboselii. Teatralitatea gestului nu era cu nimic diminuată de faptul că inima lui Charles nu bătea.

— Desigur, am răspuns eu cum se cuvenea. Dacă-mi spui Sookie.

Își dădu ochii (adică ochiul) peste cap, ca și cum încântarea era prea mare ca să o poată suporta, și am râs din nou. Pam mă bătu pe umăr.

— Dacă te poți despărți de noul tău amic, să știi că Eric e liber.

Am dat din cap către Charles și am coborât de pe scaun ca să o urmez pe Pam. Spre surprinderea mea, nu m-a condus spre biroul lui Eric, ci spre unul dintre separeuri. După toate aparențele, Eric era de serviciu în bar. Toți vampirii din zona Shreveport trebuiau să fie de acord să-și facă apariția la Fangtasia un anumit număr de ore în fiecare săptămână, pentru ca turiștii să continue să vină; un bar de vampiri fără nici un vampir real este un local care pierde bani. Eric le oferea supușilor săi un exemplu pozitiv, stând în bar la intervale regulate.

De obicei, șeriful Districtului 5 stătea în centrul

încăperii, dar în seara aceasta era în separeul din colț. Mă privea cum mă apropiam. Știam că mă măsura cu privirea, de la jeanși, care erau mai degrabă strâmți, la abdomen, care era mai degrabă plat, și la tricoul pufos, care era plin cu darurile pe care mi le oferise natura. Ar fi trebuit să port cele mai demodate haine. (Credeți-mă, am destule în dulap.) Și nu ar fi trebuit să am cu mine haina roșie pe care mi-o dăduse Eric. Ar fi trebuit să fac *orice*, dar să nu arăt bine pentru Eric – și trebuia să admit că ăsta fusese scopul meu. Mă amăgisem singură.

Eric se strecură afară din separeu și se ridică în toată înălțimea lui, cam un metru nouăzeci și doi. Coama de păr blond îi ajungea pe spate, iar ochii săi albaștri străluceau pe chipul alb, alb. Eric avea trăsături puternice, pomeți înalți și maxilare pătrătoase. Arăta ca un viking nelegiuit, genul care ar fi putut jefui un sat într-o clipă; și exact asta și fusese.

Vampirii nu-și strâng mâinile decât în circumstanțe extraordinare, așa că nu mă așteptam la vreun salut din partea lui Eric. Dar se aplecă să mă sărute pe obraz, și o făcu încet, ca și cum ar fi vrut să înțeleg că i-ar plăcea să mă seducă.

Nu-și dăduse seama că sărutase deja fiecare bucățică din Sookie Stackhouse. Fuseserăm apropiați și intimi, atât cât pot fi un bărbat și o femeie.

Eric nu-și putea aminti nimic despre asta. Iar eu voiam să rămână totul așa. Adică, nu pot spune că

voiam într-adevăr; dar știam că era mult mai bine dacă Eric nu-și amintea mica noastră distracție.

— Ce oją drăguță, zise Eric zâmbind.

Avea un accent ușor. Engleza nu era a doua sa limbă, mai degrabă a douăzeci și cincea. Am încercat să nu-i zâmbesc, dar eram încântată de complimentul său. Puteam conta întotdeauna pe Eric să vadă amănuntul nou, care se schimbase la mine. Până de curând nu avusesem unghii lungi, și acum erau colorate într-un roșu profund, minunat – de fapt, culoarea merișoarelor, ca să se asorteze cu haina.

— Mulțumesc, am murmurat. Ce-ai mai făcut?

— Bine.

Își ridică sprâncenele blonde. Vampirii nu au probleme de sănătate. Îmi făcu semn cu mâna spre partea goală a separeului, iar eu m-am strecurat acolo.

— Ai avut probleme să reiei lucrurile de unde le-ai lăsat? am întrebat ca să fie clar.

Cu câteva săptămâni în urmă, o vrăjitoare îi indusese lui Eric o stare de amnezie, și lui îi trebuiseră câteva zile până să-și amintească cine era. În acest timp, Pam îl lăsase cu mine, ca să-l țină ascuns de vrăjitoarea care-l blestemase. Plăcerea trupească își ceruse drepturile. De multe ori.

— E ca mersul pe bicicletă, zise Eric, iar eu mi-am impus să mă concentrez. (Deși m-am întrebat când a fost inventată bicicleta și dacă Eric avea ceva de-a face cu asta.) Am primit un telefon de la superiorul lui Long Shadow, un amerindian, al cărui

nume pare a fi Hot Rain. Sunt sigur că ți-l amintești pe Long Shadow.

— Chiar mă gândeam la el, am răspuns.

Long Shadow fusese primul barman de la Fangtasia. El furase din banii lui Eric, iar acesta mă obligase să le interoghez pe chelnerițe și pe ceilalți angajați umani, până descopeream vinovatul. Cam cu două secunde înainte ca Long Shadow să-mi sfâșie gâtul, Eric îl executase cu tradiționalul țărăuș. Să omoare un alt vampir era o treabă foarte gravă, am înțeles, iar Eric a trebuit să plătească o despăgubire serioasă – n-am știut cui, dar acum eram sigură că banii ajunseseră la Hot Rain. Dacă Eric l-ar fi omorât pe Long Shadow fără nici un motiv, ar fi intrat în joc și alte penalități. Eram mulțumită că acestea puteau rămâne un mister pentru mine.

— Ce voia Hot Rain? am întrebat.

— Să-mi spună că, deși i-am plătit prețul stabilit de arbitru, nu se consideră mulțumit.

— Vrea mai mulți bani?

— Nu cred. Părea să creadă că recompensa financiară nu este suficientă. Eric ridică din umeri. Din punctul meu de vedere, problema e rezolvată. Eric luă o înghițitură de sânge sintetic, se lăsă pe spate în scaun și mă privi cu ochii săi albaștri imposibil de citit. Și la fel este și episodul cu amnezia. Criza s-a încheiat, vrăjitoarele sunt moarte, ordinea este reinstalată în bucățița mea de Louisiana. Cum au mers lucrurile pentru tine?

— Păi, am venit aici cu treburi, am spus și mi-am luat expresia sobră pe care o aveam când

discutam afaceri.

— Ce pot face pentru tine, draga mea Sookie? întrebă.

— Sam vrea să te roage ceva, am răspuns.

— Și te trimite pe tine să ceri. E ori foarte deștept, ori foarte prost? se întrebă Eric cu voce tare.

— Nici una, nici alta, am zis, încercând să nu fiu tăioasă. Are piciorul rupt. Țsta e un fel de-a spune că s-a ales cu piciorul rănit seara trecută. A fost împușcat.

— Cum s-a întâmplat? deveni Eric atent.

I-am explicat totul. M-a trecut un fior când i-am spus că Sam și cu mine eram singuri și cât de tăcută fusese noaptea.

— Arlene abia ieșise din parcare. S-a dus acasă fără să știe nimic. Noua bucătăreasă, Sweetie, abia plecase și ea. L-a împușcat cineva care stătea ascuns între copacii aflați la nord de parcare.

M-am cutremurat din nou, de această dată de frică.

— Cât de aproape erai tu?

— Oh, am spus, și vocea parcă mi s-a stins. Eram foarte aproape. Abia mă întorsesem să... și atunci... Și atunci era sânge peste tot.

Fața lui Eric părea cioplită în marmură.

— Ce ai făcut?

— Sam avea în buzunar un telefon mobil, slavă Domnului, și cu o mână i-am acoperit rana de la picior, iar cu cealaltă am sunat la urgență.

— Cum se simte acum?

— Bine.

Am inspirat adânc și m-am străduit să rămân liniștită.

— E destul de bine, ținând cont de cele întâmplate.

Am rostit totul cât am putut de calm. Eram mândră de mine.

— Dar bineînțeles că este indisponibil, și atât de mult... atât de multe lucruri ciudate s-au întâmplat la bar în ultima vreme... Barmanul nostru de rezervă, pur și simplu nu se poate descurca pentru mai mult de două nopți. Terry are niște probleme...

— Așadar, care e cererea lui Sam?

— Sam vrea să împrumute un barman de la tine până când i se vindecă lui piciorul.

— De ce îmi cere mie asta, în loc să i-o ceară liderului haitei din Shreveport?

Teriantropii se organizau rar, dar vârcolacii din oraș o făcuseră. Eric avea dreptate: ar fi fost mult mai logic pentru Sam să-i ceară asta colonelului Flood.

M-am uitat în jos la mâinile mele – țineam în ele paharul cu berea de ghimbir.

— Cineva împușcă teriantropii și vârcolacii din Shreveport, am rostit cât de încet am putut.

Știam că mă va auzi, cu toată muzica și zgomotul de voci din bar.

Chiar atunci, un bărbat se apropie de separeu, clătinându-se; un tânăr militar de la Baza Air Force din Barksdale, care face parte din Districtul Shreveport. (L-am catalogat imediat după tunsoare, forma fizică și tipii care erau cu el și care îi semănau mai mult sau mai puțin.) Continua să se

clatine, uitându-se când la mine, când la Eric.

— Hei, tu, zise tânărul către mine, înghiontindu-mă în umăr.

M-am uitat în sus la el, resemnată la ideea inevitabilului. Unii oameni caută cu tot dinadinsul dezastrul, mai ales când sunt beți. Acest tânăr, cu tunsoarea lui perie și corpul solid, era departe de casă și hotărât să arate ce poate.

Nu există prea multe lucruri care să-mi displacă mai mult decât ca cineva să mi se adreseze cu „hei, tu” și să fiu împunsă cu degetul. Dar am încercat să am o expresie amabilă când m-am întors spre tânăr. Avea o față rubicondă și ochi rotunzi, închiși la culoare, o gură mică și sprâncene dese, castanii. Purta o bluză tricotată și o pereche de pantaloni de doc, călcați. Era gata de confruntare.

— Nu cred că te cunosc, i-am spus amabilă, încercând să dezamorsez situația.

— Nu ar trebui să stai cu un vampir, zise. Femeile umane nu ar trebui să umble cu tipi morți.

Cât de des auzisem asta? Porcăriile de genul ăsta nu mai conteneau când mă vedeam cu Bill Compton.

— Ar trebui să te întorci la prietenii tăi, Dave. Nu vrei ca mama ta să primească un telefon cum că ai fost omorât într-o bătaie, într-un bar din Louisiana. Mai ales într-un bar de vampiri, nu-i așa?

— De unde știi cum mă cheamă? întrebă șoptit.

— Nu contează, nu-i așa?

Cu colțul ochiului l-am putut vedea pe Eric

clătinând din cap. Amorsarea lentă nu era stilul lui de a trata întreruperile.

Brusc, Dave s-a calmat.

— De unde mă cunoști? întrebă cu voce mai calmă.

— Pot să văd cu raze X, am spus solemn. Pot să-ți citesc carnetul de șofer prin pantaloni.

Zâmbi.

— Hei, poți să mai vezi și altceva prin pantalonii mei?

I-am zâmbit și eu.

— Ești un bărbat norocos, Dave, am zis ambiguu. Acum, eu sunt aici ca să discut afaceri cu tipul ăsta, așa că te rog să ne scuzi...

— Bine. Scuze, eu...

— Nici o problemă, I-am asigurat.

Se întoarse la prietenii săi mergând țanțoș. Eram sigur că le va povesti o versiune mult îmbunătățită a conversației.

Deși toată lumea din bar a încercat să pretindă că nu urmărea incidentul, care avea un potențial uriaș să degereze într-o scenă violentă, toți au trebuit să-și facă de lucru atunci când privirea lui Eric trecu peste mese.

— Începuseși i să-mi spui ceva când am fost întrerupti atât de nepoliticos, zise.

Fără ca eu să cer, o chelneriță veni și-mi puse în față o băutură nouă, luând paharul vechi. Oricine stătea cu Eric avea parte de tratament de lux.

— Da. Sam nu e singurul teriantrop care a fost împușcat în ultima vreme în Bon Temps. Calvin Norris a fost împușcat în piept cu câteva zile în

urmă. El este vârcolac-panteră. Și Heather Kinman a fost împușcată înainte de asta. Heather avea doar nouăsprezece ani, era vârcolac-vulpe.

Eric interveni:

— Tot nu văd de ce m-ar interesa asta.

— Eric, a fost omorâtă.

Continua să se uite întrebător la mine.

Am strâns din dinți ca să nu încep să-i spun tot ce știam despre tânăra Heather Kinman: abia terminase liceul și obținuse prima slujbă de funcționar la Depozitul de birotică din Bon Temps. Tocmai bea un milkshake la Sonic când fusese împușcată. Astăzi, laboratorul criminalistic va compara glonțul care-l nimerise pe Sam cu cel care o omorâse pe Heather și pe amândouă cu glonțul din pieptul lui Calvin. Bănuiam că gloanțele proveneau de la aceeași armă.

— Încerc să-ți explic de ce Sam nu vrea să ceară unui alt teriantrop sau vârcolac să-l ajute, am spus printre dinții încleștați. Crede că acesta ar fi în pericol. Și nu există nici o ființă umană calificată pentru slujba asta. Așa că m-a rugat pe mine să vin la tine.

— Când am stat la tine, Sookie...

Am mormăit:

— Ah, Eric, las-o *baltă*.

Pe Eric îl sâcâia enorm faptul că nu-și putea aminti ce i se întâmplase cât fusese sub influența blestemului.

— Într-o zi, tot o să-mi amintesc eu, zise aproape supărat.

Și când se va întâmpla asta, nu-și va aminti

doar că făcuserăm sex.

Își va aminti și de femeia care aștepta în bucătăria mea cu o armă. Își va aminti și că mi-a salvat viața, încasând glonțul care-mi era destinat. Își va aminti și că am împușcat-o. Își va aminti și că a scăpat de cadavru.

Își va da seama că are pentru totdeauna un avantaj asupra mea.

Și-ar putea de asemenea aminti că s-a umilit suficient ca să se ofere să-și abandoneze toate afacerile și să vină să locuiască cu mine.

Sexul, se va bucura să și-l amintească. Puterea se va bucura să și-o amintească. Dar aveam dubii că Eric se va bucura să-și amintească ultima parte.

— Da, am spus calmă, privind în jos către mâini. Mă aștept ca într-o bună zi să-ți amintești.

WDED difuza un vechi cântec de-al lui Bob Seger, *Night Moves*⁷. Am observat că Pam se mișca în ritmul melodiei, trupul ei anormal de puternic și flexibil îndoindu-se și răsucindu-se așa cum un trup uman n-ar fi putut-o face.

Mi-ar plăcea să o văd dansând pe muzică live cântată de vampiri. Ar trebui să ascultați o formație de vampiri. Nu poți uita niciodată așa ceva. Cel mai adesea cântă la New Orleans și San Francisco, uneori la Savannah sau Miami. Când ieșeam cu Bill, el m-a adus să ascult un grup care cânta la Fangtasia într-o seară, în drumul lui spre sud, spre New Orleans. Solistul formației –

⁷ Cântăreț de rock (n. 1945) care și-a început cariera în 1961. Melodia *Night Moves* (*Noaptea trece*) a fost lansată în 1977.

Renfield's Masters⁸, după cum își spuneau – a plâns cu lacrimi de sânge când a cântat o baladă.

— Sam a fost isteț să te trimită pe tine să-mi ceri asta, zise Eric după o lungă pauză. O să mă lipsesc eu de cineva.

Am simțit că mi s-au relaxat umerii de ușurare. M-am concentrat asupra mâinilor și am tras adânc aer în piept. Când am privit din nou către el, Eric se uita prin bar, studiind vampirii prezenți.

Pe majoritatea îi cunoscusem în trecere. Thalia avea bucle lungi și un profil care putea fi cel mai bine descris drept clasic. Avea un accent puternic – grecesc, bănuiesc –, și un temperament irascibil. Indira era o femeie-vampir mărunțică, cu ochi de căprioară și tika⁹; nimeni nu ar fi luat-o în serios până când lucrurile nu ar fi scăpat de sub control. Maxwell Lee era un bancher de investiții afro-american. Deși puternic, ca orice vampir, Maxwell avea tendința să se bucure de lucruri mai cerebrale, altele decât acela de a fi paznic.

— Și dacă ți-l trimit pe Charles? rosti Eric ca din întâmplare, dar îl cunoșteam suficient de bine încât să suspectez că nu era așa.

— Sau pe Pam, am spus. Sau pe oricine își poate păstra cumpătul.

Am privit-o pe Thalia cum zdrobea o cană de metal cu degetele, ca să impresioneze un bărbat uman, care încerca să-i facă avansuri. Acesta se

⁸ Denumirea formației (Stăpânii lui Renfield) este inspirată de personajul Renfield din romanul *Dracula* (1897) de Bram Stoker (1847-1912).

⁹ Tika – punctul desenat între sprâncene la femeile indiene.

făcu alb ca varul și se grăbi să se întoarcă la masă. Unii dintre vampiri se bucură de compania oamenilor, dar Thalia nu se număra printre aceștia.

— Charles este cel mai puțin irascibil vampir pe care l-am văzut vreodată, deși trebuie să recunosc că nu-l cunosc prea bine. Lucrează aici doar de două săptămâni.

— Se pare că-i dai ceva de lucru aici.

— Mă pot lipsi de el.

Eric îmi aruncă o privire arogantă care-mi spunea clar că doar de el depinde cât de ocupat voia să-și țină angajatul.

— Păi... bine. Clienților de la Merlotte's le va plăcea cu siguranță piratul, iar veniturile lui Sam vor crește în consecință.

— Iată condițiile, zise Eric, uitându-se fix la mine. Sam îi oferă lui Charles o cantitate nelimitată de sânge și un loc sigur în care să stea. Poate vrei să-l ții la tine acasă, cum ai făcut cu mine.

— Sau poate nu, am spus indignată. Nu conduc nici o pensiune pentru vampirii aflați în trecere.

În fundal, Frank Sinatra începu să cânte *Strangers in the Night*.¹⁰

— Oh, desigur, am uitat. Dar ai fost plătită cu generozitate pentru găzduirea mea.

Atinsese un punct sensibil. De fapt, îl înțepase cu un țaruș ascuțit. Am tresărit.

— A fost ideea fratelui meu, am spus.

Am zărit o sclipire în ochii lui Eric și m-am înroșit toată. Îi confirmasem o suspiciune.

— Dar avea perfectă dreptate, am continuat cu

¹⁰ Melodie devenită hit în 1965 (*Străini în noapte*).

convingere. De ce aş fi adăpostit în casa mea un vampir fără să fiu plătită? În fond, aveam nevoie de bani.

— Deja s-au terminat cei cincizeci de mii? zise Eric foarte liniştit. Ți-a cerut Jason o parte din ei?

— Nu e treaba ta, am spus, pe un ton tăios și indignat, exact cum îmi doream.

Îi dădusem lui Jason o cincime din ei. Nu mi-a cerut explicit, deși trebuia să recunosc în sinea mea că se aștepta în mod evident să-i dau ceva. Din moment ce aveam mai mare nevoie de ei, am păstrat mai mult decât plănuisem inițial.

Nu aveam asigurare de sănătate. Jason era, desigur, acoperit de planul regiunii. Am început să mă gândesc: „Și dacă ajung incapabilă de muncă? Dacă-mi rup o mână sau trebuie să mă operez de apendicită?” Nu numai că aş fi lipsit de la muncă, dar aş fi avut și facturi de plată către spital. Și o ședere în spital în ziua de zi și la vârsta mea este una costisitoare. Primisem câteva facturi medicale cu un an în urmă și-mi luase o perioadă dureros de lungă ca să le plătesc.

Acum eram foarte fericită că fusesem atât de precaută. Când lucrurile merg normal, nu mă gândesc prea departe în viitor, pentru că sunt obișnuită să trăiesc de pe o zi pe alta. Dar rana lui Sam mi-a deschis ochii. M-am gândit cât de tare aveam nevoie de o mașină nouă – mă rog, una la mâna a doua, dar ceva mai nouă. M-am gândit la cât de murdare erau draperiile din sufragerie și cât de plăcut ar fi fost să comand unele noi de la magazinul JCPenney. Mi-a trecut prin minte cât de

distractiv ar fi fost să cumpăr o rochie care nu era la reduceri. Dar am fost șocată de această frivolitate când Sam și-a rupt piciorul.

În timp ce Connie Cadavrul prezenta următorul cântec (*One of These Nights*¹¹), Eric îmi examina chipul.

— Aș vrea să-ți pot citi gândurile așa cum tu le poți citi pe ale altora, zise. Aș vrea foarte mult să știu ce-ți trece prin minte. Aș vrea să știu de ce mi-a păsat de ce se întâmplă în capul tău.

I-am aruncat un zâmbet strâmb.

— Sunt de acord cu condițiile: sânge gratis și adăpost, deși adăpostul nu va fi neapărat la mine. Ce spui de bani?

Eric zâmbi.

— O să-mi iau plata în natură. Îmi place ideea că Sam îmi datorează o favoare.

L-am sunat pe Sam de pe telefonul mobil pe care mi-l împrumutase. I-am explicat situația. Sam părea resemnat.

— E un loc în bar unde ar putea dormi. În regulă. Masă și casă și o favoare. Când poate veni?

I-am transmis întrebarea lui Eric.

— Chiar acum.

Eric îi făcu semn unei chelnerițe care purta o rochie lungă, decoltată, așa cum purtau toate angajatele umane. (O să vă spun ceva despre vampiri: nu le place să servească la mese. Și nici nu se pricep s-o facă. N-o să găsești nici un vampir care să debaraseze mese. Vampirii aproape

¹¹ Melodie lansată în 1975 de grupul Eagles (*Într-una din aceste nopți*).

întotdeauna angajează oameni care să facă treburile cele mai neplăcute în localurile lor.) Eric îi spuse să-l aducă pe Charles din spatele barului. Ea făcu o plecăciune, cu pumnul la umărul opus, și spuse:

— Da, stăpâne!

Sincer, îți venea să verși.

Oricum, Charles sări teatral peste bar, și, în timp ce clienții aplaudau, el își croi drum către separeul lui Eric.

Înclinându-se către mine, se întoarse către Eric cu un aer atent care ar fi putut părea servil, dar care era pur și simplu sincer.

— Femeia aceasta îți va spune ce să faci. Cât are nevoie de tine, ea va fi stăpâna ta.

Nu puteam vedea expresia lui Charles cât asculta ordinele lui Eric. Mulți vampiri pur și simplu nu ar fi acceptat să fie la ordinele unei ființe umane, indiferent ce le-ar fi spus șeful lor.

— Nu, Eric! am intervenit șocată. Dacă trebuie să răspundă în fața cuiva, acela ar trebui să fie Sam.

— Sam te-a trimis pe tine. Ție îți încredințez hotărârile care-l privesc pe Charles.

Chipul lui Eric deveni inexpressiv, rigid. Știam din experiență că odată ce lua asemenea postură, nu avea rost să te cerți cu el.

Nu știam unde va duce asta, dar simțeam că nu era bine.

— Lasă-mă să-mi iau haina și voi fi gata oricând dorești să plecăm, zise Charles Twining, înclinându-se într-un fel curtenitor și elegant care mă făcu să

mă simt ca o idioată.

Am scos un mormăit drept aprobare. Stând tot aplecat, îmi ridică ușor capul și-mi făcu un semn cu ochiul neacoperit. Involuntar, am zâmbit și m-am simțit mult mai bine.

Din sistemul de sonorizare, Connie Cadavrul anunța:

— Atenție, voi, ascultători nocturni, un top zece pentru noi, capetele moarte adevărate. Iată un favorit.

Connie puse *Here Comes the Night*¹², iar Eric mă întrebă:

— Dansezi?

M-am uitat către micul ring de dans. Era gol. Oricum, Eric găsisse un barman și paznic pentru Sam, așa cum îl rugase Sam. Ar fi trebuit să mă arăt amabilă.

— Desigur, am răspuns și m-am strecurat afară din separeu.

Eric mi-a întins o mână, am luat-o, iar el și-a pus cealaltă mână pe talia mea.

În ciuda diferenței de înălțime dintre noi, ne descurcam destul de bine. Încercam să ignor faptul că toată lumea din bar se uita la noi și am dansat ca și cum am fi fost singuri. M-am concentrat asupra gâtului lui Eric, ca să nu privesc mai sus, să-i văd ochii.

Când dansul se termină, îmi spuse:

— Am o senzație foarte familiară când te țin în

¹² Melodie cântată de Beach Boys (*Vine noaptea*). A fost lansată în 1967, apoi prelucrată și relansată în 1979.

brațe, Sookie.

Cu un efort enorm, am continuat să-i privesc mărul lui Adam. Simțeam o nevoie imperioasă să-i șoptesc: „Mi-ai spus că mă iubești și că vei rămâne cu mine pentru totdeauna.”

— Ai vrea tu, am spus însă cu voce tare, tăios.

I-am dat drumul mâinii cât de repede am putut și m-am desprins din îmbrățișarea lui.

— Apropo, ai dat cumva vreodată peste un vampir rău, pe care-l cheamă Mickey?

Eric mă apucă din nou de mână și mă strânse.

— Au!

Îmi dădu drumul.

— A fost aici săptămâna trecută. Unde l-ai văzut pe Mickey? Întrebă.

— La Merlotte's.

Am fost uimită de efectul produs de întrebarea mea asupra lui Eric.

— Care-i treaba cu el?

— Ce făcea acolo?

— Bea o Chestie Roșie și stătea la masă cu prietena mea, Tara. O știi și tu, ai cunoscut-o. La Clubul Morților în Jackson.

— Când am văzut-o se afla sub protecția lui Franklin Mott.

— Da, ieșeau împreună. Nu pot să înțeleg de ce a lăsat-o să iasă cu Mickey. Credeam că poate Mickey se afla acolo ca bodyguard sau ceva asemănător.

Mi-am recuperat haina din separeu.

— Și care-i concluzia referitoare la tipul ăsta? am întrebat.

— Stai departe de el. Nu vorbi cu el, nu-i ieși în cale și nu încerca s-o ajuți pe prietena ta, Tara. Când a fost aici, Mickey a vorbit mai mult cu Charles. Charles mi-a spus că e un netrebnic. E capabil de... lucruri barbare. Nu te apropia de Tara.

I-am cerut lui Eric amănunte.

— Ar face lucruri pe care majoritatea dintre noi nu le-ar accepta, zise Eric.

M-am uitat la Eric șocată și profund îngrijorată.

— Nu pot să ignor situația în care se află Tara. Nu am atât de mulți prieteni, încât să-mi permit să las unul să se ducă pe apa sâmbetei.

— Dacă e încurcată cu Mickey, e doar o bucată de carne într-un cârlig, zise Eric cu o simplitate brutală.

Mi-a luat haina și mi-a ținut-o ca să mă îmbrac. I-am simțit mâinile pe umeri și după ce mi-am încheiat toți nasturii.

— Îți vine bine.

Nu trebuia să-i citești gândurile ca să-ți dai seama că nu mai voia să spună nimic despre Mickey.

— Ai primit biletul meu de mulțumire?

— Bineînțeles. Foarte... ăăă... decent, cum se cuvine.

Am încuviințat, sperând că acesta avea să fie semnalul că subiectul era încheiat. Dar bineînțeles că nu era așa.

— Încă mă întreb de ce vechea ta haină avea pete de sânge pe ea, murmură Eric, și ochii mei priviră în sus spre el.

Mi-am blestemat încă o dată lipsa de atenție de

atunci. Când se întorsese să-mi mulțumească pentru că-l adăpostisem, scotocise prin casă în timp ce eu eram ocupată cu altceva, până dăduse de haină.

— Ce am făcut, Sookie? Și cui?

— Era sânge de pui. Am tăiat un pui și l-am gătit, am aruncat eu o minciună.

O văzusem de multe ori pe bunica mea făcând asta când eram mică, dar eu nu omorâsem niciodată o pasăre.

— Sookie, Sookie. Detectorul meu de minciuni indică acest răspuns ca fiind fals, zise Eric, clătinând din cap muștrător.

Eram atât de uimită, încât am izbucnit în râs. Era momentul cel mai potrivit să plec.

Îl puteam vedea pe Charles Twining așteptând lângă ușa de la intrare, îmbrăcat cu o jachetă foarte modernă.

— La revedere, Eric, și mulțumesc pentru barman, am zis, ca și cum Eric mi-ar fi împrumutat niște baterii standard sau o cană cu orez.

Se aplecă și-mi atinse obrazul cu buzele reci.

— Ai grijă cum conduci, zise. Și stai departe de Mickey. Trebuie să aflu ce caută pe teritoriul meu. Sună-mă dacă ai vreo problemă cu Charles. (Dacă bateriile nu sunt bune sau orezul are viermi.)

Dincolo de el, o vedeam pe acea femeie că tot mai stătea la bar – cea care aruncase remarca deplasată că nu mai eram fecioară. Se întreba, evident, ce făcusem ca să merit atenția unui vampir atât de bătrân și de atrăgător ca Eric.

Deseori, și eu mă întrebam același lucru.

Capitolul A

Drumul înapoi către Bon Temps a fost plăcut. Vampirii nu miros ca oamenii și nici nu se poartă ca ei, dar cu siguranță sunt relaxanți pentru creierul meu. Să fiu cu un vampir alături e aproape la fel de lipsit de tensiune ca și când aș fi singură, evident, cu excepția riscului de a-mi fi supt sângele.

Charles Twining a pus câteva întrebări despre munca pentru care fusese angajat și despre bar. Felul meu de a conduce părea să-l facă să se simtă inconfortabil – deși era posibil ca agitația lui să se datoreze faptului că se afla într-o mașină. Unii dintre vampirii din perioada prerevoluției industriale detestau mijloacele de transport moderne. Peticul îi acoperea ochiul stâng, pe partea dinspre mine deci, ceea ce-mi crea sentimentul ciudat că eram invizibilă.

L-am condus până la pensiunea pentru vampiri unde locuia, ca să-și adune câteva lucruri. Avea cu el o geantă sport, una suficient de mare încât să încapă în ea schimburi pentru vreo trei zile. Mi-a spus că abia se mutase în Shreveport și nu avusese timp să se decidă unde să se stabilească.

După ce merseserăm cam patruzeci de minute, vampirul întrebă:

— Și dumneata, domnișoară Sookie? Locuiești

cu părinții dumitale?

— Nu, au murit încă de când aveam șapte ani, am răspuns. Cu colțul ochiului am zărit un gest al mâinii care mă invita să continui. Plouase destul de mult într-un interval scurt de timp, într-o noapte, în primăvara aia, iar ei au încercat să traverseze un pod care fusese acoperit deja de apă. Au fost măturați de șuvoi.

Am aruncat o privire către dreapta mea și l-am văzut dând din cap. Oamenii mor uneori pe neașteptate, și uneori din cauze minore. Un vampir știe asta mai bine decât oricine altcineva.

— Fratele meu și cu mine am crescut cu bunica noastră, am continuat. Ea a murit anul trecut. Fratele meu a moștenit casa părinților mei, iar eu pe a bunicii.

— Ești norocoasă că ai un loc unde să stai, comentă vampirul.

Din profil, nasul său coroiat părea o miniatură elegantă. M-am întrebat dacă îi păsa că oamenii de azi erau mai înalți, în timp ce el rămăsese la fel de mic.

— Oh, da, am fost de acord. Sunt foarte norocoasă. Am o slujbă. Îl am pe fratele meu. Am o casă. Am prieteni. Și sunt sănătoasă.

Se răsuci spre mine să mă privească, cred, dar treceam pe lângă o rablă de camionetă Ford, așa că nu i-am putut întoarce privirea.

— Interesant. Iartă-mă, dar Pam m-a lăsat să cred că suferi de un fel de handicap.

— Oh, păi da.

— Și care ar fi ăsta...? Pari foarte... ăăă...

robustă.

— Sunt telepată.

S-a gândit puțin:

— Asta însemnând că...?

— Pot să citesc gândurile altor oameni.

— Dar nu pe ale vampirilor.

— Nu, nu pe ale vampirilor.

— Foarte bine.

— Da, cred că da. Dacă aş fi putut citi gândurile vampirilor aş fi fost moartă de mult. Vampirii țin la intimitatea lor.

— L-ai cunoscut pe Chow? mă întrebă.

— Da.

Era rândul meu să fiu lapidară.

— Și pe Long Shadow?

— Da.

— În calitate de cel mai nou barman de la Fangtasia, sunt foarte interesat de moartea lor.

Era de înțeles, dar nu aveam nici o idee cum să răspund.

— Bine, am zis precaută.

— Ai fost acolo când Chow a murit din nou?

Asta era modul în care anumiți vampiri se refereau la moartea finală.

— Hm... da.

— Și Long Shadow?

— Păi... da.

— Aș fi interesat să aud ce ai de zis.

— Chow a murit în ceea ce ei numesc Războiul Vrăjitoarelor. Long Shadow a încercat să mă omoare, dar Eric a înfipt un țăruș în el pentru că-i deturna banii.

— Ești sigură că ăsta este motivul pentru care Eric l-a înjunghiat? Pentru deturnare de fonduri?

— Am fost acolo. Așa că știu. Am încheiat subiectul.

— Bănuiesc că viața ta s-a complicat, zise Charles după o pauză.

— Da.

— Unde voi petrece orele de lumină?

— Șeful meu are un loc pentru tine.

— Sunt multe probleme în barul ăsta?

— Nu au fost până de curând, am răspuns cu oarecare ezitare.

— Paznicul vostru obișnuit nu se poate descurca singur cu teriantropii?

— Paznicul nostru obișnuit este proprietarul, Sam Merlotte. Este teriantrop. În acest moment, este un teriantrop cu un picior rupt. A fost împușcat. Și nu e singurul.

Asta nu păru să-l uimească pe vampir.

— Câți?

— Trei de care știu eu. Un vârcolac-panteră pe nume Calvin Norris, care nu a fost rănit mortal, și o fată teriantrop, numită Heather Kinman, care e moartă. A fost împușcată la Sonic. Știi ce este Sonic?

Vampirii nu sunt întotdeauna atenți la restaurantele fast-food, pentru că ei nu mănâncă. (Hei, voi câte bănci de sânge știți pe dinafară?)

Charles încuviință dând energic din cap.

— Locul unde mănânci în mașină?

— Da, corect, am spus. Heather fusese în mașina unei prietene ca să stea de vorbă și ieșise

ca să se întoarcă la mașina ei, aflată la câteva locuri mai încolo. A fost împușcată de pe partea cealaltă a străzii. Avea un milkshake în mână.

Înghețata de ciocolată topită se amestecase pe pavaj cu sângele. Văzusem imaginea în mintea lui Andy Bellefleur.

— Era noaptea târziu și toate magazinele de pe cealaltă parte a străzii erau închise de ore bune. Așa că ucigașul a scăpat.

— Toate trei împușcăturile au avut loc noaptea?

— Da.

— Mă întreb dacă are vreo importanță.

— Ar putea avea, dar ar putea fi doar faptul că noaptea te poți ascunde mai ușor.

Charles încuviință.

— De când Sam a fost rănit, teriantropii sunt tot mai înfricoșați, pentru că e greu de crezut că aceste trei atacuri sunt o simplă coincidență. Și oamenii obișnuiți au devenit îngrijorați, pentru că sub ochii lor trei persoane au fost împușcate la întâmplare, oameni care nu aveau nimic în comun și care, de asemenea, nu aveau dușmani. Din moment ce toată lumea e nervoasă, au loc mai multe certuri în bar.

— Nu am mai fost paznic până acum, zise Charles ca să continue conversația. Eram fiul cel mic al unui baronet lipsit de importanță, așa că a trebuit să mă descurc singur, și am făcut multe lucruri. Am mai lucrat și înainte ca barman și cu mulți ani în urmă făceam reclamă pentru o casă de toleranță. Stăteam afară și trâmbițam calitățile porumbițelor – drăguță expresie, nu-i așa? – și

aruncam în stradă clienții care deveneau prea duri cu prostituatele. Cred că e același lucru cu a fi paznic într-un bar.

Rămăsesem fără glas în fața acestei confidențe neașteptate.

— Bineînțeles, asta a fost după ce mi-am pierdut ochiul, dar înainte să devin vampir, zise Charles.

— Bineînțeles, l-am aprobat încet.

— Asta s-a întâmplat când am devenit pirat, a continuat.

Zâmbea. Am verificat, cu o privire rapidă.

— Ce ai... ăăă... piratat?

Nu știam dacă verbul ăsta exista sau nu, dar a înțeles exact ce voiam să spun.

— Oh, încercam să prindem aproape pe oricine pe nepregătite, zise vesel. Când și când, am trăit pe coastele Americii, în sud, spre New Orleans, unde luam mici vase de marfa și chestii asemănătoare. Aveam o șalupă mică, așa că nu puteam să atacăm vase mari sau prea bine apărate. Dar când prindeam din urmă vreo barcă, atunci să vezi luptă!

Oftă adânc, bănuiesc că la amintirea atacurilor și a măcelăririi oamenilor cu sabia.

— Și ce ai pățit? am întrebat politicoasă, cu intenția de a afla cum se despărțise de minunata sa viață de jaf și măcel, cu sânge cald, pentru varianta ca vampir a aceluiași lucru.

— Într-o seară, am abordat un galion care nu avea echipaj, zise.

Am observat că-și strânsese pumnii. Vocea îi

era ca de gheață.

— Am navigat spre Tortugas¹³. Era la apus. Am fost primul care a coborât în cală. Acolo au pus mâna pe mine.

După această scurtă poveste, am rămas amândoi tăcuți, de parcă încheiaserăm un acord tacit.

Sam stătea pe canapea, în livingul rulotei sale. Își parcase rulota dublă perpendicular pe spatele barului. În acest fel, cel puțin vedea parcareă când deschidea ușa, ceea ce era mai bine decât să privească spatele barului, cu uriașul său tomberon aflat între ușa bucătăriei și cea a angajaților.

— Ai sosit, zise Sam, pe un ton morocănos.

Sam nu era genul care să poată sta liniștit.

Acum, că avea piciorul în ghips, era agitat din cauza lipsei de activitate. Ce va face la următoarea lună plină? Va fi până atunci piciorul suficient de vindecat ca să se poată transforma? Dacă devenea animal, ce se întâmpla cu ghipsul? Mai cunoscusem înainte teriantropi răniți, dar nu fusesem prin preajmă în timpul convalescenței lor, așa că asta era ceva cu totul nou pentru mine.

— Începusem să cred că te-ai pierdut pe drumul de întoarcere.

Vocea lui Sam mă aduse la realitate. Era tăioasă.

— „Ei, mulțumesc, Sookie, văd că te-ai întors cu un paznic”, am venit eu cu replica. „Îmi pare rău că a trebuit să treci prin umilința de a-i cere lui Eric o

¹³ Insulele Tortugas se află în apropierea coastelor Floridei, la circa 113 km de Key West.

favoare în numele meu.”

În acel moment, nu-mi mai păsa că era șeful meu.

Sam păru jenat.

— Asta înseamnă că Eric a fost de acord, răspunse.

Îl salută pe pirat cu o înclinare a capului.

— Charles Twining, în slujba dumneavoastră, zise vampirul.

Ochii lui Sam ieșiră din orbite.

— Bine. Sunt Sam Merlotte, proprietarul barului. Mulțumesc că ai venit să ne ajuți.

— Mi s-a ordonat să o fac, răspunse tăios vampirul.

— Așadar, înțelegerea pe care ai încheiat-o include casă, masă și o favoare, mi se adresă Sam. Îi datorez lui Eric o favoare.

Spuse asta pe un ton pe care orice persoană cât de cât amabilă l-ar fi putut descrie ca teribil de morocănos.

— Da.

Acum devenisem de-a dreptul furioasă.

— M-ai trimis să rezolv o afacere. Am discutat condițiile cu tine! Asta e înțelegerea pe care am încheiat-o. I-ai cerut o favoare lui Eric; acum, și el va primi o favoare în schimb. Indiferent ce sperai tu, așa stau lucrurile.

Sam încuviință, deși nu părea prea fericit.

— Oricum, mi-am schimbat părerea. Cred că domnul Twining, aici de față, ar trebui să stea cu tine.

— Și de ce crezi așa ceva?

— Dulapul meu pare cam înghesuit. Iar tu ai un loc pentru vampiri, în care nu pătrunde lumina, nu-i așa?

— Nu m-ai întrebat dacă sunt de acord.

— Refuzi să o faci?

— Da! Nu sunt patroana unui hotel pentru vampiri!

— Dar lucrezi pentru mine, și el lucrează pentru mine...

— Oho! Și le-ai cere lui Arlene sau lui Holly să-l ia acasă?

Sam se uită la mine și mai uimit.

— Nu, dar asta din cauză că...

Se opri brusc.

— Nu prea știi cum să-ți termini fraza, nu-i așa? am rânjit. Gata, amice, am plecat. Mi-am petrecut întreaga seară punându-mă pentru tine într-o situație jenantă. Și ce primesc în schimb? *Nici măcar un mulțumesc!*

Am ieșit din rulotă ca din pușcă. Nu am trântit ușa, pentru că nu voiam să mă comport ca un copil fără minte. Să trântești ușa nu e un gest care indică maturitate. Nici smiorcăitul. Bine, probabil că nici plecatul ca din pușcă nu e. Dar era o opțiune între o explozie verbală și a-l plesni pe Sam. Normal, Sam era unul dintre oamenii mei preferați, dar în seara asta... nu era.

În următoarele trei zile aveam să lucrez în primul schimb – nu că aș fi fost sigură că mai aveam o slujbă. Când am ajuns la Merlotte's a doua zi dimineața, la unsprezece, grăbindu-mă

spre intrarea personalului prin ploaia ce cădea șiroaie, îmbrăcată cu pelerina mea urâtă, dar atât de folositoare, eram aproape sigură că Sam îmi va spune să-mi iau ultimul salariu și să o șterg. Dar nu era acolo. Mi-am dat seama că o clipă m-am simțit chiar dezamăgită. Poate speram la o altă ceartă, ceea ce era ciudat.

Terry Bellefleur îi ținea din nou locul lui Sam, iar Terry avea o zi proastă. Nu era o idee bună să-i pun întrebări sau să discut cu el despre trimiterea comenzilor, mai mult decât necesară.

Observasem că Terry detesta în mod special vremea ploioasă și nu-l plăcea nici pe șeriful Bud Dearborn. Nu cunoșteam motivul pentru nici una dintre aceste neplăceri. Astăzi, ploaia se scurgea ca o perdea cenușie pe pereți și acoperiș, iar Bud Dearborn ținea prelegeri în fața a cinci dintre tovarășii săi, în zona fumătorilor. Arlene îmi prinse privirea și făcu ochii mari ca să-mi atragă atenția.

Deși Terry era palid și transpira, își trăsese până sus fermoarul jachetei ușoare pe care o purta deseori peste tricoul său cu emblema Merlotte's. Am observat când umplea un pahar cu bere că îi tremurau mâinile. M-am întrebat dacă avea să reziste până la lăsarea întunericului.

Măcar bine că nu erau prea mulți clienți în bar, dacă se întâmpla să meargă ceva prost. Arlene se întoarse să vorbească cu un cuplu care tocmai intrase, prieteni de-ai ei. Zona mea era aproape goală, cu excepția fratelui meu, Jason, și a prietenului său, Hoyt.

Hoyt era cel mai bun prieten al lui Jason. Dacă

nu ar fi fost amândoi, fără urmă de îndoială, heterosexuali, i-aș fi sfătuit să se căsătorească, atât de bine se completau. Lui Hoyt îi plăceau glumele, iar lui Jason îi plăcea să le spună. Hoyt nu era în stare să-și umple timpul liber, iar Jason pune mereu la cale câte ceva. Mama lui Hoyt era puțin cam posesivă, iar Jason nu avea părinți. Hoyt era bine ancorat în realitate și avea un ascuțit simț a ceea ce comunitatea ar fi tolerat sau nu. Lui Jason îi lipsea complet așa ceva.

M-am gândit la secretul important pe care-l ascundea Jason acum și m-am întrebat dacă fusese tentat să-l împărtășească lui Hoyt.

— Ce mai faci, surioară? întrebă Jason.

Ridică paharul, arătându-mi că mai voia un Dr. Pepper¹⁴. Jason nu bea alcool decât după ce se termina ziua de lucru, o bilă albă în favoarea lui.

— Bine, frățioare. Hoyt, tu mai vrei ceva? am întrebat.

— Mulțumesc, Sookie. Ice tea, răspuse Hoyt.

Într-o clipă, eram înapoi cu băuturile lor. Terry s-a uitat la mine când am intrat în spatele barului, dar nu a zis nimic. Puteam ignora o privire.

— Sook, vrei să mergi cu mine la spitalul din Grainger în după-amiaza asta, când termini? întrebă Jason.

— Oh, am făcut eu. Da, sigur.

Calvin Norris fusese întotdeauna bun cu mine. Hoyt interveni.

— E o adevărată nebunie, Sam și Calvin și Heather, împușcați. Ce crezi despre asta, Sookie?

¹⁴ Băutură răcoritoare carbogazoasă.

Hoyt decisese că eram un veritabil oracol.

— Hoyt, știi despre asta la fel de multe ca și mine, i-am răspuns. Cred că ar trebui să fim cu toții atenți.

Am sperat că mesajul acesta nu-i scăpase fratelui meu. Jason se cutremură.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut un străin care aștepta să fie condus la o masă și m-am grăbit către el. Părul său închis la culoare ce părea negru din cauza ploii era strâns în coadă. Fața îi era marcată de o linie subțire, albă, care-i brăzda un obraz. Când își dădu jos jacheta, am putut vedea că avea un trup bine lucrat.

— Fumători sau nefumători? am întrebat ținând deja în mână un meniu.

— Nefumători, zise, și mă urmă spre masă.

Își aranjă cu grijă jacheta udă pe spătarul scaunului, se așeză, după care luă meniul.

— Soția mea o să vină în câteva minute, zise. Ne întâlnim aici.

Am mai pus un meniu pe locul din față.

— Vreți să comandați acum sau o așteptați?

— Aș dori niște ceai fierbinte, îmi ceru el. O să aștept până vine ea, ca să comandăm de mâncare. E cam sărac meniul aici, nu-i așa?

Se uită la Arlene și apoi din nou la mine. Știam că nu se află aici pentru că ăsta era un loc convenabil unde puteai să mănânci.

— Asta-i tot ce putem oferi, am spus, având grijă să par relaxată. Tot ce avem e gustos.

Când am pus apa fierbinte și pliculețul de ceai, am așezat pe tavă și o farfuriuță cu felii de lămâie.

Nu erau zâne prin jur care să se simtă ofensate.

— Dumneavoastră sunteți Sookie Stackhouse? mă întrebă când m-am întors cu ceaiul.

— Da, eu sunt.

Am pus farfuriuță încet pe masă, chiar lângă cană.

— De ce întrebați?

Știam deja motivul, dar cu oamenii obișnuiți așa trebuie să procedezi.

— Sunt Jack Leeds, detectiv particular, se prezentă el.

Puse pe masă o carte de vizită, întoarsă în așa fel încât să o pot citi. Așteptă o clipă, ca și cum de obicei obținea reacții dramatice ca urmare a acestei declarații.

— Am fost angajat de o familie din Jackson Mississippi, familia Pelt, continuă, când își dădu seama că nu aveam de gând să reacționez.

Inima îmi sări din piept înainte să înceapă să bată într-un ritm nebun. Acest bărbat credea că Debbie e moartă. Și se gândea că existau șanse reale ca eu să știu ceva despre asta.

Avea perfectă dreptate.

Cu câteva săptămâni în urmă, o împușcasem mortal pe Debbie Pelt, în legitimă apărare. Al ei era corpul pe care Eric îl ascunsese. De la ea pornise glonțul pe care-l primise Eric în locul meu.

Dispariția lui Debbie după ce „plecase” de la o petrecere din Shreveport, Louisiana (de fapt, o încăierare pe viață și pe moarte între vrăjitoare, vampiri și vârcolaci), fusese o minune care ținuse nouă zile. Sperasem să nu mai aud de ea.

— Așadar, familia Pelt nu e mulțumită cu investigația poliției? am întrebat.

Era o întrebare prostească, una pe care o aruncasem la întâmplare. Trebuia să spun ceva ca să rup tăcerea.

— Nu a existat o investigație în adevăratul sens al cuvântului, zise Jack Leeds. Poliția din Jackson a decis că probabil a dispărut de bunăvoie.

Cu toate acestea, el nu credea asta.

Deodată, chipul parcă i se transformă; era ca și cum cineva ar fi aprins o lumină în spatele ochilor săi. M-am întors să văd la ce se uita, și am zărit o femeie blondă, de înălțime medie, care-și scutura umbrela la ușă. Era tunsă scurt și avea pielea palidă, iar când se întoarse am văzut că era foarte drăguță; mă rog, era bine dacă ar fi fost ceva mai plină de viață.

Dar asta nu era important pentru Jack Leeds. El se uita la femeia pe care o iubea, și când aceasta îl zări, aceeași lumină se aprinse și în ochii ei. Ea traversă încăperea către masa lui atât de lin încât parcă plutea, iar când își scoase jacheta, am putut observa că avea brațe la fel de musculoase ca și ale lui. Nu se sărutară, dar mâna lui alunecă peste a ei și o strânse scurt. După ce se așeză și ceru o cola light, ochii i se îndreptară spre meniu. Se gândea că toată mâncarea pe care Merlotte's o oferea era nesănătoasă. Avea dreptate.

— Salată? întrebă Jack Leeds.

— Trebuie să mănânc ceva cald, răspunse ea. Chili?

— Bine. Două porții de chili, îmi spuse el. Lily,

aceasta este Sookie Stackhouse. Domnișoară Stackhouse, v-o prezint pe Lily Bard Leeds¹⁵.

— Bună, zise.

Avea ochii de un albastru-deschis, iar privirea era un adevărat laser.

— Ai văzut-o pe Debbie Pelt în seara în care a dispărut.

Mintea ei adăugă: *tu ești cea pe care o ura atât de mult.*

Nu cunoșteau adevărata natură a lui Debbie Pelt și am fost ușurată că familia Pelt nu reușise să găsească un detectiv vârcolac. Nu-și vor da de gol fata în fața unor detectivi obișnuiți. Cu cât cei cu dublă-natură reușeau să-și țină mai mult în secret existența, cu atât mai bine, din punctul lor de vedere.

— Da, am spus. Am văzut-o în noaptea aia.

— Putem să venim să discutăm cu dumneavoastră despre asta? După ce terminați programul de lucru?

— După serviciu, merg să văd un prieten care se află în spital, am zis.

— Bolnav? Întrebă Jack Leeds.

— Împușcat, am răspuns eu.

Interesul lor creșcu.

— De cineva de prin partea locului? Întrebă femeia blondă.

Atunci am văzut cum ar putea merge totul.

— De o persoană care împușcă oameni la întâmplare prin zona asta.

¹⁵ Personaj dintr-o serie de romane polițiste, *Lily Bard Mysteries*, scrisă tot de Charlaine Harris.

— Au dispărut vreunii dintre ei? întrebă Jack Leeds.

— Nu, am recunoscut. Toți au fost lăsați acolo unde au căzut. Bineînțeles, au existat martori la toate împușcăturile. Poate din cauza asta.

De fapt, nu auzisem să fi fost cineva care chiar să-l fi văzut pe Calvin când fusese împușcat, dar imediat după aceea apăruse o persoană și sunase la 911.

Lily Leeds mă întrebă dacă puteau sta de vorbă cu mine a doua zi înainte să plec la serviciu. Le-am explicat cum să ajungă acasă la mine, apoi le-am spus să vină la zece. Nu eram convinsă că era o idee bună să vorbesc cu ei, dar nici nu credeam că aveam de ales. Aș fi devenit subiectul unor suspiciuni și mai mari dacă refuzam să vorbesc despre Debbie.

M-am trezit dorindu-mi să-l pot suna pe Eric în seara asta și să-i povestesc despre Jack și Lily Leeds; dacă îți împărtășești problemele, scapi pe jumătate de ele. Dar Eric nu-și amintea nimic. Mi-am dorit ca și eu să pot uita moartea lui Debbie. Era îngrozitor să știi ceva atât de apăsător și teribil și să nu poți vorbi cu nimeni despre asta.

Cunoșteam foarte multe secrete, dar nici unul dintre ele nu era al meu. Secretul meu era întunecat și plin de sânge.

Charles Twining trebuia să-l înlocuiască pe Terry când se lăsa complet întunericul. Arlene lucra până târziu, pentru că Danielle se dusese la recitalul de dans al fiicei ei, iar eu am reușit să-mi mai schimb puțin starea de spirit informând-o pe Arlene despre

noul barman/paznic. Era intrigată. Nici un englez nu ne vizitase vreodată barul, cu atât mai puțin un englez cu un petic pe ochi.

— Transmite-i salutări lui Charles, am strigat când am început să-mi îmbrac pelerina de ploaie.

După câteva ore de ploaie mai blândă, aceasta deveni din nou torențială.

M-am repezit afară, spre mașina mea, cu gluga trasă bine pe față. Chiar când descuiam portiera din partea șoferului și o deschideam, am auzit pe cineva strigându-mă. Sam stătea sprijinit în cârje în ușa rulotei sale. Îi adăugase o verandă acoperită, cu vreo doi ani în urmă, așa că nu se uda, dar nici nu trebuia să fie acolo. Trântind portiera, am evitat bălțile călcând pe câteva pietre. În două secunde, stăteam pe verandă și lăsam dâre de apă în jurul meu.

— Îmi pare rău, zise.

M-am uitat fix la el.

— Așa și trebuie, am bombănit morocănoasă.

— Păi, chiar îmi pare.

— Bine. Grozav.

Intenționat nu l-am întrebat ce făcuse cu vampirul.

— Ce s-a întâmplat astăzi la bar?

Am ezitat.

— Păi, nu a fost prea multă lume, ca să mă exprim delicat. Dar...

Am început să-i povestesc despre detectivii particulari, dar apoi mi-am dat seama că ar pune prea multe întrebări. Și așa putea sfârși prin a-i dezvălui întreaga poveste nefericită, doar pentru

ușurarea de a o împărtăși cu cineva.

— Sam, trebuie să plec. Jason mă duce să-l vizitez pe Calvin Norris la spitalul din Grainger.

Se uită la mine cu ochii mari. Genele îi erau la fel de auriu-roșcate ca și părul, așa că erau vizibile doar când stăteai aproape de el. Și nu era treaba mea să mă gândesc la genele lui Sam, sau la oricare parte din el, că tot veni vorba.

— Am fost un nemernic ieri, zise. Nu trebuie să-ți spun de ce.

— Ba cred că trebuie, am replicat, scurt. Pentru că eu singură precis nu înțeleg.

— Ideea e că știi că poți conta pe mine.

Să se înfurie pe mine fără motiv? Să-și ceară scuze după aia?

— M-ai băgat destul în ceață în ultima vreme, am spus. Dar ai fost prietenul meu atâția ani și am o părere foarte bună despre tine.

Asta suna cam prea pompos, așa că am încercat să zâmbesc. Îmi zâmbi și el, apoi o picătură de ploaie căzu de pe glugă și se împrăștie pe vârful nasului meu, și momentul se termină. L-am întrebat:

— Când crezi că te vei întoarce la bar?

— O să încerc să vin mâine puțin, răspunse. Măcar pot sta în birou, ca să umblu prin registre, să le mai completez.

— Pe mâine.

— Sigur.

Și m-am grăbit spre mașină, simțindu-mi inima mult mai ușoară. Să fiu la cuțite cu Sam era aiurea. Nu mi-am dat seama că această greșeală îmi

acaparase gândurile până când nu am pus lucrurile la punct cu el.

Capitolul 5

Ploaia a început din nou când am ajuns în parcare spitalului din Grainger. Era la fel de mic ca și cel din Clarice, cel la care erau duși cei mai mulți dintre locuitorii din regiunea Renard. Dar spitalul din Grainger era mai nou și era dotat cu mai multă aparatură modernă de diagnosticare, absolut necesară într-un spital în ziua de azi.

Mă schimbasem în blugi și în pulover, dar am continuat să port pelerina de ploaie. În timp ce mă grăbeam împreună cu Jason spre ușile automate din sticlă, m-am felicitat că mă încălțasem cu ghetete. Din punct de vedere al vremii, seara se arăta la fel de urâtă pe cât fusese și dimineață.

Spitalul roia de terianthropi. Am putut să le simt furia imediat ce am intrat. Doi dintre vârcolacii-panteră din Hotshot, un bărbat și o femeie, stăteau în hol; mi-am imaginat că erau pe post de paznici. Jason se duse la ei și le strânse hotărât mâna. Poate schimbaseră o strângere de mână secretă sau ceva de genul ăsta; nu știu. Măcar nu se frecaseră unii de picioarele celorlalți. Ei nu păreau a fi la fel de fericiți să-l vadă pe Jason pe cât părea el că se întâlnește cu ei, și am observat că Jason s-a îndepărtat de ei ușor încruntat. Cei doi se uitau foarte atent la mine. Bărbatul era de înălțime medie și îndesat, și avea părul des, șaten spre

blond. Privirea sa era plină de curiozitate.

— Sook, acesta este Dixon Mayhew, zise Jason. Și aceasta este Dixie Mayhew, sora lui geamănă.

Dixie avea părul de aceeași culoare și aproape la fel de lung ca al fratelui ei, dar avea ochi închiși la culoare, aproape negri. Cu siguranță, gemenii nu erau identici.

— A fost liniște pe-aici? am întrebat cu precauție.

— Până acum nu au fost probleme, răspuse Dixie, aproape șoptit.

Privirea lui Dixon era fixată asupra lui Jason.

— Ce face șeful tău?

— E în ghips, dar se va vindeca.

— Calvin a fost rănit grav.

Dixie mă studie atent câteva clipe.

— E sus, la 214.

Obținând aprobarea să trecem, Jason și cu mine ne-am îndreptat către scări. Gemenii ne-au urmărit cu privirea tot timpul. Am trecut de „doamna în roz”¹⁶ care era de gardă la ghișeul de informații pentru vizitatori. M-am simțit cam îngrijorată pentru ea: avea părul alb, o față drăguță, cu multe riduri. Speram că în timpul schimbului ei nu se va întâmpla nimic care să-i schimbe ideile despre lume.

Era ușor să-ți dai seama care era camera lui Calvin. O grămadă de mușchi se sprijinea de

¹⁶ În engleză, *pink lady* – așa este numit prin tradiție personalul auxiliar fără pregătire medicală de la recepția unui spital.

peretele holului, un bărbat cât un dulap, pe care nu-l mai văzusem niciodată. Era un vârcolac. Vârcolacii sunt gărzi de corp foarte bune, conform părerii teriantropilor, pentru că sunt tenaci și fără milă. Din ceea ce văzusem, vârcolacii erau asociați cu ideea de băieți răi. Dar e adevărat că, în general, reprezintă cel mai dur element al comunității celor cu dublă-natură. Nu vei găsi prea mulți vârcolaci doctori, de exemplu, dar vei găsi o groază lucrând în construcții. Și slujbele legate de motociclete sunt dominate de vârcolaci. Unele dintre găștile de motocicliști fac ceva mai mult decât să bea bere în nopțile cu lună plină.

Nu mi-a plăcut să văd un vârcolac. Eram surprinsă că panterele din Hotshot aduseseră pe cineva din afară. Jason murmură:

— Asta e Dawson. Are un mic atelier de reparat motoare între Hotshot și Grainger.

Dawson era în alertă când am apărut pe culoar.

— Jason Stackhouse zise, după un minut, când îl identifică pe fratele meu.

Dawson purta blugi și o cămașă din același material, dar bicepsii aproape că ieșeau prin el. Cizmele lui de piele văzuseră multe la viața lor.

— Am venit să vedem cum se simte Calvin, zise Jason. Aceasta e sora mea, Sookie.

— Don'șoară, mârâi Dawson.

Mă măsură încet cu privirea și nu era nimic lasciv în ceea ce făcea. Eram bucuroasă că-mi lăsasem geanta încuiată în mașină. Ar fi controlat-o, eram sigură.

— Vreți să vă dați jos haina și să vă întoarceți?

Nu m-am supărat; Dawson își făcea doar treaba. Nici eu nu voiam să-l văd pe Calvin atacat din nou. Mi-am dat jos pelerina, i-am dat-o lui Jason și m-am întors cu spatele. O soră care completa ceva într-o fișă urmărea procedura cu o curiozitate nedisimulată. I-am ținut haina lui Jason și a fost și el controlat. Mulțumit, Dawson a bătut la ușă. Deși nu am auzit nici un răspuns, el trebuie să fi auzit, pentru că deschise ușa și zise:

— Familia Stackhouse.

Din cameră se auzi doar o șoaptă. Dawson încuviință.

— Domnișoară Stackhouse, puteți intra, zise.

Jason încercă să mă urmeze, dar Dawson puse o mână uriașă în fața lui.

— Doar sora ta, lămuri el.

Jason și cu mine am început să protestăm în același timp, dar Jason ridică din umeri:

— Du-te tu, Sook, acceptă el.

Era evident că nu-l puteai clinti pe Dawson și nu avea nici un rost să superi un bărbat rănit, dacă tot era pe așa. Am deschis ușa grea.

Calvin era singur, deși mai exista un pat în cameră. Liderul panterelor arăta îngrozitor. Era palid și tras la față. Părul îi era murdar, deși obrajii, deasupra bărbii tunse, erau proaspăt rași. Purta o cămașă de spital și era conectat la o mulțime de aparate.

— Îmi pare rău, am exclamat.

Eram îngrozită. Deși multe creiere îmi transmiseseră asta, am putut vedea că, în cazul în care Calvin nu ar fi avut dublă-natură, rana ar fi

fost mortală. Oricine l-a împuşcat îl voia mort.

Calvin își întoarse capul către mine încet, cu greutate.

— Nu-i așa de rău pe cât pare, zise reținut, cu voce abia auzită. Mâine o să-mi scoată câteva dintre chestiile astea.

— Unde ai fost lovit? l-am întrebat.

Calvin își mișcă o mână, atingându-și partea stângă a pieptului. M-am apropiat mai mult de el și mi-am pus mâna peste a lui.

— Îmi pare așa de rău, am spus din nou.

Degetele sale se strânsură în jurul degetelor mele.

— Au mai fost și alții, îmi spuse în șoaptă.

— Da.

— Șeful tău.

Am încuviințat cu o mișcare a capului.

— Fata aceea.

Am dat din nou din cap.

— Oricine ar face asta trebuie oprit.

— Da.

— Trebuie să fie cineva care urăște teriantropii. Poliția nu va afla niciodată cine face asta. Nu putem să le spunem ce să caute.

Ei, asta era o parte a problemei dacă îți țineai adevărata natură secretă.

— Va fi mai greu pentru ei să dea de persoana care face asta, am fost de acord. Dar, poate vor reuși.

— Unii dintre oamenii mei se întreabă dacă trăgătorul nu este cumva chiar un teriantrop, zise Calvin. Degetele sale le strânsură mai tare pe ale

mele. Cineva care n-a vrut să devină terianthrop. Cineva care a fost mușcat.

A durat o secundă până să-mi cadă fisa. Sunt așa de proastă câteodată!

— Oh, nu, Calvin, nu, nu, am zis, cuvintele poticnindu-se unele de altele din grabă.

Lacrimile începură să-mi curgă pe obraji, ca și cum cineva ar fi deschis un robinet în ochii mei.

— Îmi spunea cât de mult îi place să fie unul dintre voi, chiar dacă nu poate fi ca o panteră care s-a născut așa. Este atât de nou, nu a avut timp să-și dea seama cine mai are dublă-natură. Nu cred că și-a dat seama că Sam și Heather erau...

— Nimeni n-o să-l elimine până nu aflăm adevărul, zise Calvin. Poate că mă aflu în acest pat, însă am rămas liderul haitei.

Dar îmi puteam da seama că a trebuit să se certe cu ei pentru asta, și mai știam și că (am auzit-o direct din mintea lui Calvin) unele dintre pantere erau încă de părere că Jason trebuia executat. Calvin nu putea să prevină asta. Poate că ar fi fost furios după, dar dacă Jason ar fi murit, nu ar mai fi avut nici o importanță. Degetele lui Calvin le eliberară pe ale mele și, ridicând mâna, făcu un efort ca să-mi șteargă lacrimile de pe obraz.

— Ești o femeie bună la suflet, zise. Aș vrea să mă poți iubi.

— Și eu aș vrea, am spus.

Atât de multe dintre problemele mele și-ar fi găsit rezolvarea dacă l-aș fi iubit pe Calvin Norris! M-aș fi mutat în Hotshot, aș fi devenit unul dintre membrii micii comunități misterioase. Două sau

trei nopți pe lună ar fi trebuit să mă asigur că stăteam în casă, dar în afară de asta aș fi fost în deplină siguranță. Nu numai că acest Calvin m-ar fi apărat cu prețul vieții, dar la fel ar fi făcut și ceilalți membri ai clanului din Hotshot.

Dar numai gândul la toate astea mă făcu să mă cutremur. Câmpurile deschise bătute de vânt, vechea și puternica răscruce în jurul căreia se înghesuiau căsuțele... Nu cred că aș fi putut suporta izolarea continuă de restul lumii. Dacă ar fi trăit, bunica m-ar fi zorit să accept oferta lui Calvin. Era un bărbat așezat, era șef de tură la Norcross – o slujbă care aducea beneficii serioase. Ați putea crede că așa ceva e de neglijat, dar stați să ajungeți să vă plătiți asigurarea singuri, și după aceea să râdeți.

Mi-a trecut prin minte (așa cum ar fi trebuit de la bun început) că acum Calvin era în poziția în care-mi putea forța mâna – viața lui Jason în schimbul consimțământului meu de a trăi alături de el – dar nu profitase de asta.

M-am aplecat și l-am sărutat pe obraz.

— O să mă rog să te faci bine, am spus. Îți mulțumesc că-i oferi lui Jason o șansă.

Poate că noblețea lui Calvin se datora faptului că acesta nu era într-o formă care să-i permită să profite de mine, dar era noblețe, iar eu am remarcat-o și am apreciat-o.

— Ești un bărbat bun, am spus și l-am mângâiat pe față.

Părul din barba sa tunsă era moale.

Privirea îi era liniștită când îmi spuse la

revedere.

— Ai grijă de fratele ăla al tău, Sookie, îmi zise. Oh, și spune-i lui Dawson că nu mai vreau vizite în seara asta.

— N-o să mă creadă pe cuvânt, i-am atras atenția.

Calvin reuși să zâmbească:

— Cred că nu ar fi un paznic bun dacă ar face-o.

I-am transmis mesajul vârcolacului. Dar, bineînțeles, când Jason și cu mine ne îndreptam spre scări, Dawson intra în camera lui Calvin ca să verifice cele spuse de mine.

M-am gândit câteva minute înainte să mă hotărăsc că era mai bine ca Jason să știe ce se pune la cale împotriva lui. În camion, în timp ce conducea spre casă, i-am povestit fratelui meu discuția pe care o avusesem cu Calvin.

Era îngrozit de faptul că noii săi amici din lumea vârcolacilor-panteră puteau crede așa ceva despre el.

— Nu spun că nu mi se părea tentant așa ceva înainte să mă transform prima oară, mărturisi Jason în timp ce ne îndreptam spre Bon Temps prin ploaie. Eram supărat. Nu doar supărat, furios. Dar acum, că m-am transformat, văd lucrurile altfel.

Și continuă tot așa, în timp ce gândurile mi se învârteau năvalnic în cap și încercam să găsesc o cale de ieșire din dezastrul ăsta.

Cazul atacatorului trebuia rezolvat până la următoarea lună plină. Dacă nu se întâmpla asta, ceilalți l-ar fi putut face bucăți pe Jason la următoarea transformare. Poate că ar trebui să se

învârtă doar prin pădurile din jurul casei sale când ajungea în forma de om-panteră, sau poate că trebuia să vâneze în cele de pe lângă casa mea, fiindcă la Hotshot nu era în siguranță. Dar tot ar fi putut veni după el. Nu l-aș fi putut apăra împotriva tuturor.

Până la următoarea lună plină, ucigașul cu arma trebuia să fie arestat.

Până când am spălat vasele, în seara aceea, nu mi s-a părut ciudat faptul că, deși Jason era acuzat de comunitatea de vârcolaci-panteră că este un asasin, eu eram de fapt cea care împușcase un teriantrop. Mă gândisem la întâlnirea pe care o stabilisem cu detectivii, la mine, pentru dimineața următoare. Și, așa cum mă trezeam făcând din obișnuință, m-am pomenit căutând în bucătărie urme ale morții lui Debbie Pelt. Aflasem de pe Discovery Channel și de pe Learning Channel, că nu puteam face să dispară complet petele de sânge și țesut care-mi împrăscaseră bucătăria, dar frecașem și curățasem întruna. Eram sigură că la o privire întâmplătoare – și chiar la o inspecție amănunțită, făcută cu ochiul liber – nu s-ar fi putut vedea ceva în neregulă în această cameră.

Am făcut singurul lucru posibil, dacă nu voiam să stau acolo și să mă las măcelărită. La asta se referise Iisus când spusese să întoarcem și celălalt obraz? Speram că nu, pentru că instinctul meu mă îndemnase să mă apăr, iar cel mai la îndemână mijloc fusese o pușcă.

Bineînțeles ar fi trebuit să anunț imediat, dar

până atunci rana lui Eric se vindecase, cea pe care i-o făcuse Debbie atunci când încercase să mă împuște. În afară de mărturia vampirului și de a mea, nu exista nici o dovadă că ea trăsesese prima, iar cadavrul lui Debbie ar fi fost dovada incontestabilă a vinovăției noastre. Primul meu impuls a fost să șterg urmele vizitei ei la mine acasă. Nici Eric nu mi-a dat vreun alt sfat, ceea ce de asemenea ar fi putut schimba lucrurile.

Nu, nu intenționez să pun vina mea în spina lui Eric. El nici măcar nu era în toate mințile în acel moment. Era doar vina mea că nu mă așezasem să cuget mai bine. Ar fi existat urme de praf de pușcă pe mâinile lui Debbie. Se trăsesese cu arma ei. Pe podea ar fi fost sânge uscat de-al lui Eric. Intrase prin efracție pe ușa din față, iar ușa purta semnele evidente ale forțării. Mașina îi era ascunsă peste drum, și doar amprente ei ar fi fost găsite în interior.

Intrasem în panică; o zbârcisem.

Trebuia să mă obișnuiesc cu ideea.

Dar îmi părea rău pentru nesiguranța în care trăia familia ei. Îi datoram o explicație – pe care însă nu i-o puteam oferi.

Am stors cârpa de vase și am agățat-o deasupra chiuvetei. Mi-am șters mâinile și am împăturit șervetul de bucătărie. Bine, acum mi-am liniștit conștiința. Era mult mai bine! Ba nu. Furioasă pe mine însămi, am năvălit în sufragerie și am dat drumul la televizor: altă greșală. Se transmitea o știre despre funeraliile lui Heather; o echipă de știri din Shreveport venise ca să fie de față la modesta

înmormântare din această după-amiază. Gândiți-vă ce știre de senzație ar fi fost dacă presa și-ar fi dat seama cum își alegea ucigașul victimele. Prezentatorul de știri, un bărbat afro-american cu un aer solemn, spunea că poliția din Districtul Renard descoperise alte indicii ale unor cazuri de oameni împușcați la nimereală prin orașe mici din Tennessee și Mississippi. Eram uimită. Un criminal în serie, aici?

A sunat telefonul.

— Alo, am răspuns, fără să mă aștept la ceva bun.

— Sookie, bună, sunt Alcide.

Mi-am dat seama că zâmbeam. Alcide Herveaux, care lucra la firma de supraveghere a tatălui său, în Shreveport, era una dintre persoanele care-mi plăceau cel mai mult. Fusese și iubitul lui Debbie Pelt. Dar Alcide o părăsise înainte ca ea să dispară, printr-un ritual care o făcea invizibilă și de neauzit pentru el – nu la modul propriu, ci doar la figurat.

— Sookie, sunt la Merlotte's. Am crezut că poate lucrezi în seara asta, așa că am venit aici. Pot veni la tine acasă? Trebuie să vorbesc cu tine.

— Știi că ești în pericol venind în Bon Temps.

— Nu, de ce?

— Din cauza atacatorului.

Auzeam în fundal zgomotul din bar. Se distingea fără îndoială râsul lui Arlene. Puteam pune pariu că noul barman îi fermecase pe toți.

— De ce mi-aș face griji pentru asta?

Am tras concluzia că Alcide nu-și prea bătuse

capul să afle știrile.

— Toți oamenii care au fost împușcați aveau dublă-natură, i-am explicat. Acum au anunțat la știri că sunt mai multe cazuri, spre sud. Oameni împușcați la întâmplare în orașele mici. Gloanțe care se potrivesc cu cel recuperat aici, din Heather Kinman. Și pun pariu că și celelalte victime erau tot teriantropi.

La capătul liniei urmă o tăcere gânditoare, dacă poți caracteriza astfel tăcerea.

— Nu mi-am dat seama, zise Alcide.

Vocea lui adâncă, răgușită, parcă era și mai fermă decât de obicei.

— Oh, și ai vorbit cu detectivii particulari?

— Ce? Despre ce vorbești?

— Dacă ne vor vedea stând de vorbă, familiei lui Debbie o să i se pară foarte suspect.

— Familia lui Debbie a angajat detectivi particulari care să o caute?

— Exact asta-ți spuneam.

— Știi ce, vin acum la tine acasă, închise telefonul.

Nu găseam nici un motiv valabil pentru care detectivii să-mi supravegheze casa, și nici nu știam de unde o supravegheaseră până atunci, dar dacă-l vedeau pe fostul logodnic al lui Debbie apărând pe aleea mea, avea să le fie foarte ușor să facă o legătură și să-și creeze o imagine complet greșită. Se vor gândi că Alcide o omorâse pe Debbie ca să-mi lase mie drumul liber, și nimic nu era mai neadevărat. Speram din tot sufletul că Jack Leeds și Lily Bard Leeds dormeau adânc în loc să stea la

pândă pe undeva prin pădure, cu un binoclu.

Alcide mă îmbrățișă. O făcea întotdeauna. Și din nou am fost copleșită de dimensiunile sale, de masculinitatea sa, de mirosul familiar. În ciuda alarmei care-mi suna în minte, l-am îmbrățișat și eu.

Ne-am așezat pe canapea și ne-am întors unul spre altul, astfel încât să ne privim față-n față. Alcide purta haine de lucru, care la vremea asta însemnau o cămașă groasă purtată descheiată peste un tricou, jeanși și șosete groase în bocancii săi de lucru. Claia de păr negru avea o urmă de la casca de protecție, și începea să-i crească barba.

— Povestește-mi despre detectivi, zise, iar eu i-am descris cuplul și tot ceea ce spusese cei doi.

— Familia lui Debbie nu mi-a povestit nimic despre asta, zise Alcide.

Răsuci această idee pe toate părțile în minte. Îi puteam urmări firul gândurilor.

— Cred că asta înseamnă că sunt siguri că eu am făcut-o să dispară.

— Poate că nu. Poate că se gândesc că ești atât de afectat, încă nu vor să deschidă acest subiect.

— Afectat.

Alcide rumegă și asta cam un minut.

— Nu. Am cheltuit toată...

Făcu o pauză, căutându-și cuvintele.

— Am folosit toată energia pe care trebuia să o economisesc pentru ea, zise în cele din urmă. Am fost atât de orb, aproape cred că a făcut niște vrăji asupra mea. Mama ei se pricepe la vrăji și e pe jumătate teriantrop. Tatăl ei este un teriantrop

pursânge.

— Crezi că e posibil? Magie?

Nu mă întrebam dacă magia există, ci dacă Debbie o folosise.

— Altfel de ce aş fi rămas cu ea atâta vreme? De când lipseşte, mă simt de parcă cineva mi-ar fi dat jos de la ochi o pereche de ochelari negri. Îmi doream atât de mult să o iert, ca atunci când te-a împins în portbagaj.

Debbie profitase de o ocazie ca să mă împingă în portbagajul unei maşini, unde era sechestrat iubitul meu, vampirul Bill, care răbdase de foame câteva zile. Iar ea plecase şi mă lăsase în portbagaj cu Bill, care era pe cale să se trezească.

— Te-a lăsat să fii violată, zise aspru Alcide.

Am fost şocată că el spusese aşa ceva.

— Atenţie, la început Bill nu ştia că sunt eu, i-am explicat. Nu mâncase de zile întregi, iar impulsurile sunt atât de înrudite! Vreau să zic că s-a oprit, ştii? S-a oprit când şi-a dat seama că sunt eu.

Nu putusem să formulez ideea astfel şi pentru mine; nu reuşisem să rostesc cuvântul. Ştiam fără urmă de îndoială că dacă Bill ar fi fost el însuşi, mai degrabă şi-ar fi dat o mână decât să-mi facă aşa ceva. La momentul acela era singurul partener sexual pe care-l avusesem vreodată. Sentimentele mele în legătură cu incidentul erau atât de confuze, încât nici măcar nu îndrăznisem să le mai răscolesc. Înainte, când mă gândeam la viol, când alte fete îmi spusese ce păţiseră sau o citisem în mintea lor, nu simţeam ambiguitatea pe care o

percepeam în legătură cu timpul scurt și îngrozitor pe care-l petrecusem în portbagaj.

— Ți-a făcut ceva ce tu nu voiai, spuse simplu Alcide.

— Nu era el însuși, am replicat.

— Dar a făcut-o.

— Da, a făcut-o și am fost îngrozitor de speriată. Vocea începu să-mi tremure.

— Dar când și-a venit în fire și s-a *oprit*, iar eu eram bine, i-a părut foarte, foarte rău. De atunci nu m-a mai atins nici cu un deget, nu m-a mai întrebat dacă putem face sex, niciodată...

Vocea mi se stinse. Mi-am privit mâinile.

— Da, Debbie a fost răspunzătoare pentru asta.

Cumva, faptul că o spuseseam cu voce tare m-a făcut să mă simt mai bine.

— Știa că se va întâmpla asta, sau în orice caz nu i-a părut de ce se va întâmpla.

— Și chiar și atunci, spuse Alcide, întorcându-se la ceea ce voia să spună, ea tot revenea la mine, iar eu tot încercam să găsesc o justificare pentru comportamentul ei. Nu pot să cred că aș fi făcut asta dacă nu eram sub vreo influență magică.

Nu intenționez să-l fac pe Alcide să se simtă mai vinovat. Aveam propria mea vinovăție de dus.

— Gata, s-a terminat.

— Pari sigură de asta.

L-am privit pe Alcide în ochi. Ai lui erau apropiați și verzi.

— Crezi că există cea mai mică șansă ca Debbie să fie în viață? l-am întrebat.

— Familia ei... Alcide se opri. Nu, nu cred.

Nu puteam scăpa de Debbie Pelt, nici moartă.

— De fapt, de ce voiai să vorbești cu mine? I-am întrebat. Mi-ai spus la telefon că trebuie să-mi spui ceva.

— Colonelul Flood a murit ieri.

— Oh, îmi pare rău! Ce s-a întâmplat?

— Mergea cu mașina spre magazin, când un șofer l-a lovit din lateral.

— E îngrozitor. Mai era cu cineva în mașină?

— Nu, era singur. Copiii lui se întorc la Shreveport pentru înmormântare, bineînțeles. Mă întrebam dacă nu vii și tu la înmormântare cu mine.

— Sigur că vin. Dar nu e în cadru restrâns?

— Nu, cunoștea atât de mulți oameni care încă se mai află la Baza Air Force; era și șeful grupului său de Pază Civilă, trezorierul bisericii sale și, bineînțeles, era liderul haitei.

— A avut o viață plină, am spus. Cu multe responsabilități.

— Mâine la ora unu. Care e programul tău de lucru?

— Dacă pot face schimb de ture cu cineva, va trebui să fiu înapoi la patru și jumătate ca să mă schimb și să plec la muncă.

— Asta nu ar trebui să fie o problemă.

— Cine va fi acum liderul haitei?

— Nu știu, răspunse Alcide, dar vocea sa nu era atât de neutră pe cât mă așteptasem.

— Vrei să fii tu?

— Nu.

Am observat că părea să ezite puțin și am simțit

conflictul din mintea sa.

— Dar tatăl meu vrea.

Nu terminase ce avea de spus. Am așteptat.

— Funerariile vârcolacilor sunt destul de ceremonioase, continuă el, și mi-am dat seama că încerca să-mi comunice ceva.

Nu știam sigur despre ce e vorba.

— Hai, spune tot.

Sinceritatea e întotdeauna cea mai bună variantă, cel puțin în ceea ce mă privește.

— Să știi că oricum te-ai îmbrăca, nu o să fii niciodată suficient de elegantă pentru un asemenea eveniment. Știu că restul teriantropilor cred că vârcolacii poartă doar piele și lanțuri, dar nu e adevărat. La înmormântări, purtăm haine de gală.

Voia să-mi dea mai multe sfaturi legate de modă, dar se mulțumi doar cu atât. Puteam să văd cum gândurile i se adună, vrând să fie exprimate.

— Fiecare femeie își dorește să știe ce trebuie să poarte, am spus. Mulțumesc. Nu voi purta pantaloni.

Clătină din cap.

— Știu că poți face asta, dar întotdeauna sunt luat prin surprindere.

Îmi dădeam seama că era teribil de tulburat.

— Vin să te iau la unsprezece și jumătate, zise.

— Lasă-mă să văd dacă pot face schimb de ture.

Am sunat-o pe Holly și am descoperit că îi convenea să schimbe tura cu a mea.

— Pot să vin cu mașina și să ne întâlnim acolo,

m-am oferit.

— Nu, hotărî el. Vin să te iau și te aduc înapoi.

Bine, dacă voia să se deranjeze să mă ducă și să mă aducă, eu eram de acord. Mi-am imaginat că făceam economie la kilometrajul mașinii mele. Nu prea te puteai baza pe bătrâna mea Nova.

— În regulă, voi fi gata.

— Mai bine plec, spuse.

Se lăsă tăcerea. Știam că Alcide se gândea să mă sărute. Se aplecă spre mine și mă sărută ușor pe buze. Ne-am privit de la o distanță de câțiva centimetri.

— Păi, am niște lucruri pe care trebuie să le fac, iar tu ar trebui să te întorci la Shreveport. O să fiu gata la unsprezece și jumătate, mâine.

După ce Alcide a plecat, mi-am luat cartea împrumutată de la bibliotecă – ultimul roman al lui Caroline Haines¹⁷ – și am încercat să uit de griji. Dar de această dată, cartea nu m-a ajutat. Am încercat cu o baie fierbinte în cadă și mi-am epilat picioarele până au rămas perfect netede. Mi-am lăcuit unghiile de la mâini și de la picioare cu un roz-închis și apoi mi-am pensat sprâncenele. În cele din urmă, m-am simțit relaxată, și când m-am urcat în pat ajunsesem la o stare de liniște interioară. M-a cuprins somnul atât de repede, încât nici măcar nu mi-am terminat rugăciunile.

¹⁷ Autoare (n. 1953) de romane polițiste.

Capitolul 6

Trebuie să știi ce să porți la o înmormântare, ca la orice alt eveniment social, chiar dacă pare că hainele ar trebui să fie ultima ta grijă. Îmi plăcuse și-l admirasem pe colonelul Flood în scurta perioadă cât ne cunoscuserăm, așa că îmi doream să arăt cum trebuie la înmormântarea sa, mai ales după comentariile lui Alcide.

În dulapul meu nu am găsit nimic care să mi se pară potrivit. A doua zi dimineață pe la opt, am sunat-o pe Tara, care mi-a spus unde era cheia pentru urgențe.

— la ce-ți trebuie din dulapul meu, zise Tara. Dar ai grijă să nu intri în nici o altă cameră, bine? Intră pe ușa din spate a casei și du-te direct în camera mea, apoi pleacă tot pe-acolo.

— Oricum, asta aș fi făcut, am răspuns, încercând să nu am un ton jignit.

Tara chiar credea că scotocesc prin casa ei?

— Bineînțeles că asta ai fi făcut, doar că mă simt responsabilă pentru tine.

Brusc, am înțeles că Tara-mi spunea că în casa ei dormea un vampir. Poate era Mickey, bodyguardul, poate Franklin Mott. După avertismentul lui Eric, voiam să stau departe de Mickey. Doar vampirii foarte bătrâni puteau să se trezească înainte de apus, dar să dau peste un

vampir adormit ar fi fost un început cam neplăcut.

— Bine, am priceput, m-am rezept să-i spun.

Ideea de a fi singură cu Mickey m-a făcut să mă cutremur, și nu de nerăbdare sau plăcere. Înăuntru și afară. Pentru că nu aveam vreme de pierdut, am sărit în mașină și am mers în oraș, acasă la Tara. O locuință modestă, într-o zonă modestă a orașului, dar faptul că Tara avea propria ei casă mi se părea un miracol când îmi aduceam aminte unde crescuse.

Unii oameni nu ar trebui să aibă copii; dacă totuși copiii lor au ghinionul să se nască, aceștia ar trebui să le fie luați imediat. Așa ceva nu este permis în țara noastră și în nici o altă țară pe care o știu eu. Cei doi Thornton, amândoi alcoolici, erau niște oameni răi, care ar fi trebuit să moară mult mai devreme decât o făcuseră (uit de religie și credință când mă gândesc la ei). Îmi amintesc de Myrna Thornton întorcându-i bunicii mele casa cu susu-n jos, căutând-o pe Tara, ignorând protestele bunicii mele, până când aceasta fusese nevoită să-l cheme pe șerif să o gonească pe Myrna de-acolo. Slavă Domnului că Tara fugise pe ușa din spate ca să se ascundă în pădurea din spatele casei când văzuse silueta mamei sale, în momentul în care doamna Thornton se clătina la ușa noastră. La vremea aceea, aveam amândouă treisprezece ani.

Încă mai pot vedea expresia de pe chipul bunicii mele în timp ce vorbea cu ajutorul de șerif care o împingea pe Myrna Thornton – încătușată și țipând – pe bancheta din spate a mașinii de patrulare.

— Păcat că nu o pot arunca în mlaștină pe

drumul de întoarcere spre oraș, zisese adjunctul.

Nu-mi pot aminti numele lui, dar cuvintele sale m-au impresionat. Mi-a trebuit un minut ca să fiu sigură că înțelesesem ce voia să spună, dar odată ce am înțeles, am realizat că mai existau și alți oameni care știau prin ce treceau Tara și frații ei. Acești oameni erau adulți puternici. Dacă știau situația, de ce nu rezolvau problema?

De-abia acum înțelegeam într-o oarecare măsură că nu era atât de simplu; dar tot cred că micii Thornton ar fi putut fi scutiți de câțiva ani îngrozitori.

Cel puțin Tara avea această căsuță drăguță cu dotări noi, și un dulap plin de haine, și un prieten bogat. Aveam însă sentimentul neplăcut că nu știam tot ceea ce se întâmpla în viața Tarei, dar, la suprafață, totul era dincolo de așteptări.

Așa cum îmi ceruse, am traversat bucătăria curată lună, am luat-o la dreapta și am trecut de sufragerie, ca să ajung în dormitorul Tarei. Tara nu avusese timp să-și facă patul de dimineață. Într-o clipă, am tras cearșafurile și l-am făcut să arate bine. (Nu m-am putut abține.) Nu mă puteam hotărî dacă îi făcusem o favoare sau nu, din moment ce acum avea să știe că băgasem de seamă că nu fusese făcut, dar nu-l puteam strica la loc nici dacă viața mea depindea de asta.

Am deschis dressingul ei. Am zărit imediat ceea ce-mi trebuia. Agățat în mijlocul barei din spate era un costum. Jacheta neagră cu paspoal roz la cusături era făcută să fie purtată cu un top roz asortat care se afla pe umerășul de alături. Fusta

neagră era creață. Tara o scurtase, iar eticheta cu modificarea încă mai atârna pe sacul de plastic în care era băgată. Am pus fusta pe lângă mine și m-am privit în oglinda mare a Tarei. Tara era cu 10-15 centimetri mai înaltă decât mine, așa că fusta îmi trecea cu vreo cinci centimetri de genunchi, lungimea potrivită pentru o înmormântare. Mânele jachetei păreau puțin cam lungi, dar nu era o tragedie. Aveam pantofi negri cu toc și o geantă și chiar o pereche de mănuși negre pe care încercasem să le păstrez pentru ocazii.

Misiune îndeplinită în timp record.

Am strecurat jacheta și topul în sacul de plastic cu fusta și am ieșit imediat din casă. Stătusem în locuința Tarei mai puțin de zece minute. Am început să mă pregătesc în grabă, din cauza întârzierii mele de la ora zece. Mi-am strâns părul și l-am prins cu niște agrafe vechi pe care bunica mea le păstrase; fuseseră ale bunicii ei. Aveam un dres negru, din fericire, și o pereche de chiloți negri, iar rozul de pe unghii se asorta cu cel de pe jachetă și top. Când la ora zece am auzit o bătaie în ușa din față, eram gata, doar că nu-mi pusesem pantofii. M-am încălțat cu ei în drum spre ușă.

Jack Leeds era vizibil uimit de transformarea mea, în timp ce Lily își încruntă sprâncenele.

— Vă rog, intrați, am spus. M-am îmbrăcat pentru o înmormântare.

— Sper că nu ai pierdut un prieten, zise Jack Leeds.

Chipul tovarășei sale părea sculptat în marmură albă. Femeia asta nu auzise niciodată de solar?

— Nu unul apropiat. Luați loc. Cu ce să vă servesc? Cafea?

— Nu, mulțumesc, răspunse el, cu un zâmbet care-i transformă chipul.

Detectivii luară loc pe canapea, în timp ce eu m-am așezat pe marginea fotoliului rabatabil. Cumva, eleganța mea neobișnuită mă făcea să mă simt mai curajoasă.

— Referitor la seara în care domnișoara Pelt a dispărut, începui Leeds. Ați văzut-o în Shreveport?

— Da. Am fost invitată la aceeași petrecere la care fusese și ea. Acasă la Pam.

Toți cei care trecuserăm prin Războiul Vrajitoarelor – Pam, Eric, Clancy, cei trei practicanți Wicca, și vârcolacii care supraviețuiseră – căzuserăm de acord asupra poveștii noastre: în loc să spunem poliției că Debbie dispăruse din magazinul dărăpănat și părăsit unde-și stabiliseră cartierul general vrăjitoarele, declaram că petrecuserăm toată seara acasă la Pam și că Debbie plecase cu mașina ei de la acea adresă. Vecinii ar fi putut depune mărturie că toată lumea plecase în grup mai devreme, dacă membrii Wicca nu ar fi făcut niște vrăji ca să le șteargă amintirile despre seara aceea.

— Colonelul Flood era acolo, am spus. De fapt, la înmormântarea lui mă duc.

Lily părea mirată, ceea ce era probabil echivalent cu comportamentul altcuiva care ar fi exclamat: „Tu vorbești serios?!”

— Colonelul Flood a murit într-un accident de mașină acum două zile, le-am explicat.

Se uitară unul la altul.

— Așadar era ceva lume la petrecerea asta? zise Jack Leeds.

Eram sigură că avea o listă cu cei care stătuseră pe canapeaua lui Pam pentru ceea ce fusese în esență un consiliu de război.

— Oh, da. Au fost ceva. Nu-i cunosc pe toți. Oameni din Shreveport.

În acea seară, am întâlnit pentru prima oară trei practicanți Wicca, îi știam oarecum pe vârcolaci. Pe vampiri îi știam de asemenea.

— Dar ați mai întâlnit-o pe Debbie Pelt înainte de asta?

— Da.

— Când ieșeați cu Alcide Herveaux?

Hopa, detectivii își făcuseră temele.

— Da, am răspuns. Când ieșeam cu Alcide.

Fața mea era la fel de calmă și de imobilă ca a lui Lily. Aveam multă experiență în a reuși să nu-mi exteriorizez gândurile și să păstrez secretele.

— Ați stat vreodată cu el în apartamentul familiei Herveaux din Jackson?

Am vrut să strig că stătusem în dormitoare separate, dar nu era treaba lor.

— Da, am răspuns cu o notă tăioasă în voce.

— Voi doi ați dat peste domnișoara Pelt într-o noapte, în Jackson, într-un club numit Josephine's?

— Da, sărbătorea logodna cu un tip numit Clausen, am răspuns.

— A avut loc vreun incident între voi în acea seară?

— Da.

M-am întrebat cu cine vorbiseră; cineva le dăduse detectivilor o mulțime de informații pe care nu ar fi trebuit să le aibă.

— A venit la masa noastră și a făcut câteva comentarii.

— Și ați fost să-l vedeți pe Alcide la birourile Herveaux acum câteva săptămâni? Voi doi ați fost la locul unei crime în după-amiaza aceea?

Își făcuseră *mult* prea bine temele.

— Da, am răspuns.

— Și i-ați spus ofițerului venit la locul crimei că dumneavoastră și Alcide Herveaux sunteți logodiți?

Minciunile se întorc mereu împotriva ta.

— Cred că Alcide a spus asta, am zis, încercând să par gânditoare.

— Și era corectă afirmația lui?

Jack Leeds se gândea că eram cea mai ciudată femeie pe care o întâlnise vreodată și nu putea înțelege cum cineva care se putea logodi și rupe o logodnă ca o veritabilă expertă putea fi chelnerița sensibilă și muncitoare pe care o văzuse cu o zi înainte.

Ea se gândea că în casa mea era foarte curat. (Ciudat, nu-i așa?) Se mai gândea și că eram perfect capabilă să o omor pe Debbie Pelt, deoarece descoperise că oamenii erau capabili de cele mai îngrozitoare lucruri. Ea și cu mine aveam în comun mai multe decât ar fi putut bănuși. Și eu știam de ce sunt oamenii în stare, pentru că o auzeam direct din mintea lor.

— Da, am spus. În acel moment era adevărat. Am fost logodiți, să zicem, vreo zece minute. Eu și

cu Britney.

Detestam să mint. Știam aproape întotdeauna când cineva mințea, așa că simțeam că pe fruntea mea scrie cu litere mari : MINCINOASĂ.

Gura lui Jack Leeds se strâmbă, dar referirea la mariajul de cincizeci și cinci de ore al starului pop nici măcar nu o făcu să clipească pe Lily Bard Leeds.

— Domnișoara Pelt a avut ceva de obiectat în legătură cu faptul că ieșeați cu Alcide?

— Oh, da.

Eram bucuroasă că aveam ani de antrenament în a-mi ascunde sentimentele.

— Dar Alcide nu voia să se căsătorească cu ea.

— Era supărată pe dumneavoastră?

— Da, am spus, pentru că era evident că știau adevărul. M-a făcut în toate felurile. Cred că ați auzit că Debbie nu credea în mascarea emoțiilor.

— Și când ați văzut-o ultima dată?

— Ultima dată am văzut-o... *(cu jumătate din cap lipsă, căzută pe podeaua bucătăriei mele, cu picioarele încurcate în picioarele unui scaun)*. Stați să mă gândesc... Când a plecat de la petrecere în seara aia. A ieșit singură în întuneric.

Nu de la Pam de-acasă, ci dintr-un alt loc, unul plin de cadavre, cu sânge împrăștiat pe toți pereții.

— Am presupus că a plecat înapoi spre Jackson.

Am ridicat din umeri.

— Nu a venit în Bon Temps? E chiar la ieșirea de pe autostradă, pe drumul ei de întoarcere.

— Nu-mi pot imagina de ce ar fi făcut-o. Nu a bătut la ușa mea.

A intrat prin efracție.

— Nu ați mai văzut-o după petrecere?

— Nu am mai văzut-o din acea noapte.

Ei bine, chiar *ăsta* era adevărul gol-goluț.

— L-ați mai văzut pe domnul Herveaux?

— Da, l-am văzut.

— Sunteți logodiți?

Am zâmbit:

— Din câte știu eu, nu, am răspuns.

Nu am fost surprinsă atunci când femeia m-a întrebat dacă putea să meargă la baie. Îmi lăsasem garda jos ca să aflu cât de suspicioși erau detectivii, așa că știam că voia să aibă o privire mai de ansamblu asupra casei mele. I-am arătat drumul spre baie de pe hol, nu spre cea din dormitorul meu; nu că ar fi putut găsi ceva suspect în vreuna dintre ele.

— Ce-mi puteți spune despre mașină? mă întrebă brusc Jack Leeds.

Încercam să arunc o privire spre ceasul de pe polița de deasupra șemineului, pentru că voiam să fiu sigură că cei doi plecau înainte ca Alcide să vină să mă ia la înmormântare.

— Mmm?

Pierdusem șirul discuției.

— Mașina lui Debbie Pelt.

— Ce-i cu ea?

— Aveți vreo idee unde se află?

— Nici cea mai mică idee, am declarat absolut sinceră.

Când Lily se întoarse în sufragerie, el mă întrebă:

— Domnișoară Stackhouse, din pură curiozitate, ce credeți că s-a întâmplat cu Debbie Pelt?

M-am gândit, *cred că a primit ce merita*. Eram puțin șocată. Uneori nu sunt o persoană foarte simpatică, și se pare că nici nu mă transform în așa ceva.

— Nu știu, domnule Leeds, am zis. Cred că ar trebui să vă spun că, excepție făcând grijile pe care și le face familia ei, nici măcar nu-mi pasă. Nu ne iubeam. Mi-a făcut o gaură în șal, mi-a spus că sunt curvă și s-a purtat oribil cu Alcide; deși, din moment ce el e major, asta e problema lui. Îi plăcea să se poarte urât cu toată lumea. Îi plăcea ca toți cei din jur să danseze după cum cânta ea.

Jack Leeds părea ușor copleșit de atâtea informații.

— Așadar, am conchis, cam asta cred.

— Vă mulțumesc pentru sinceritate, zise, în timp ce soția lui mă fixa cu ochii ei de culoarea cerului.

Dacă mai aveam vreun dubiu, acum am înțeles că ea era cea grozavă dintre ei doi. Dacă luăm în calcul profunzimea investigației lui Jack Leeds, asta spunea ceva.

— Aveți gulerul întors, spuse ea liniștită. Lăsați-mă să vi-l aranjez.

Am stat nemișcată în timp ce degetele ei apucară de jachetă și traseră până ce gulerul se așeză cum trebuie.

Apoi plecară. Am urmărit cum mașina lor pornea în jos pe alee. Mi-am dat jos jacheta și am

inspectat-o cu atenție. Deși nu am sesizat nici o astfel de intenție în mintea ei, poate-mi pusese un microfon? Cei doi Leeds puteau fi mult mai suspicioși decât păreau. Am descoperit că nu se întâmplase nimic: femeia era pur și simplu obsedată de ordine, așa cum părea de fapt, și chiar nu suportase gulerul meu întors. Dacă tot eram bănuitoare, am inspectat și baia de pe hol. Nu mai fusesem înăuntru de când făcusem curățenie ultima dată, cu o săptămână în urmă, așa că arăta destul de bine și proaspătă și strălucitoare pe cât putea arăta o baie într-o casă foarte veche. Chiuveta era udă, iar prosopul fusese folosit și împăturit la loc, dar asta era tot. Nu era nimic în plus și nu lipsea nimic, și dacă detectivul deschisese dulapul din baie ca să-i verifice conținutul, pur și simplu nu-mi păsa.

Tocul mi se agăță într-o gaură din podea. Pentru a o suta oară, m-am întrebat dacă aș putea învăța să pun singură linoleum, pentru că pardoseala avea nevoie cu siguranță de un nou strat. M-am întrebat și cum aș putea șterge faptul că într-un minut omorâsem o femeie, iar în următorul îmi făceam griji pentru linoleumul crăpat din baie.

— Era rea, am spus cu voce tare. Era rea și se purta urât și voia ca eu să mor fără să aibă cu adevărat un motiv.

Așa o puteam face. Trăisem într-o cochilie de vină, dar tocmai crăpase și se sfărâmase. Obosisem să mă tem mereu de cineva care m-ar fi omorât cât ai zice pește, cineva care s-a străduit din răspuțeri să-mi provoace moartea. Nu m-aș fi

pregătit intenționat niciodată să o prind la îngheșuială pe Debbie, dar nici nu eram pregătită să o las să mă omoare doar pentru că îi convenea ca eu să fiu moartă.

La naiba cu subiectul ăsta! O s-o găsească sau nu. Nu avea nici un rost să mă îngrijorez pentru vreuna dintre variante.

Brusc, m-am simțit mult mai bine.

Am auzit o mașină venind prin pădure. Alcide era punctual. Mă așteptam să văd cunoscutul său Dodge Ram, dar spre surprinderea mea era într-un Lincoln bleumarin. Părul îi era cât de pieptănat se putea, ceea ce nu însemna prea mult, și purta un costum sobru, nuanța antracitului, și o cravată vișinie. M-am holbat la el pe fereastră, cu gura căscată, urmărindu-l cum urca treptele verandei. Arăta de-ți venea să-l mănânci, și am încercat să nu chicotesc ca o idioată la acest gând.

Când am deschis ușa, și el a părut la fel de mirat.

— Arăți minunat, zise după ce mă privi îndelung.

— Și tu, am răspuns simțindu-mă aproape rușinată.

— Cred că trebuie să plecăm.

— Desigur, dacă vrem să ajungem la timp.

— Trebuie să fim acolo cu zece minute mai devreme, zise.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

Mi-am luat geanta neagră, am aruncat o privire în oglindă ca să mă asigur că rujul nu se ștersese și am încuiat ușa în urma mea. Din fericire, ziua era

suficient de călduță încât să-mi pot lăsa haina acasă. Nu voiam să-mi acopăr ținuta elegantă.

— Aceasta este înmormântarea unui vârcolac, spuse pe un ton plin de înțeleșuri.

— Și prin ce se deosebește de o înmormântare obișnuită?

— Este înmormântarea liderului haitei, și asta o face mai... ceremonioasă.

Bine, asta-mi spusese și cu o zi înainte.

— Cum împiedicați oamenii obișnuiți să-și dea seama?

— O să vezi.

Aveam îndoieli cu privire la toată treaba.

— Ești sigur că trebuie să vin?

— Te-a făcut prietena haitei.

Mi-am amintit de asta, deși la momentul respectiv nu îmi dădusem seama că era un titlu, așa cum Alcide îl făcuse să sune acum: Prietena Haitei.

Aveam sentimentul neplăcut că sunt și alte lucruri pe care ar trebui să le știu despre ceremonia funerară a colonelului Flood. De obicei, de când începusem să citesc gândurile, aveam despre orice subiect mai multă informație decât puteam duce; dar în Bon Temps nu erau vârcolaci, iar restul teriantropilor nu erau organizați așa cum erau acești lupi. Deși mintea lui Alcide era greu de citit, îmi puteam da seama că era preocupat de ceea ce urma să se întâmple la biserică, și că era îngrijorat din cauza unui vârcolac numit Patrick.

Slujba se ținea la Biserica Episcopaliană¹⁸ a

¹⁸ Ramură a Bisericii Anglicane, specifică Statelor Unite, care

Grației Divine, o biserică dintr-o suburbie veche și prosperă din Shreveport. Clădirea bisericii era clasică, din piatră cenușie, și avea o clopotniță. Nu exista nici o biserică episcopaliană în Bon Temps, dar știam că slujbele semănau cu cele ale Bisericii Catolice. Alcide îmi spusese că tatăl său participa și el la înmormântare, și că venise să mă ia cu mașina acestuia.

— Camioneta mea nu era suficient de sobră pentru această ocazie, mi-a zis tata, îmi explică Alcide.

Îmi dădeam seama că tatăl său ocupa majoritatea gândurilor lui Alcide.

— Și atunci, tatăl tău cu ce vine? am întrebat.

— Cu cealaltă mașină a lui, zise absent Alcide, ca și cum nu ar fi ascultat cu adevărat ceea ce spuneam.

Eram puțin șocată de ideea ca o persoană să aibă două mașini elegante. Din experiența mea, bărbații aveau o mașină combi și o camionetă sau o camionetă și un 4 x 4. Abia începuse însă șirul surprizelor din acea zi. Până când am ajuns la I-20 și am luat-o spre vest, dispoziția lui Alcide nu era prea grozavă. Nu aș fi știut cum s-o descriu, dar sigur implica tăcere.

— Sookie, zise Alcide brusc, cu mâinile strângând volanul până ce încheieturile degetelor se albiră.

— Da?

se consideră calea de mijloc între catolicism și protestantism.

Ar fi putut foarte bine ca deasupra capului lui Alcide să scrie cu litere mari și luminoase că urmau lucruri rele. Domnul Conflict Interior.

— Trebuie să vorbim despre ceva.

— Despre ce? E ceva suspect legat de moartea colonelului Flood?

Ar fi trebuit să-mi dau seama! mi-am reproșat. Dar ceilalți terianthropi au fost împușcați. Un accident de trafic era cu totul altceva.

— Nu, spuse Alcide, părând surprins. Din câte știu eu, accidentul e doar un accident. Celălalt tip a trecut pe roșu.

M-am lăsat din nou pe spate în scaunul din piele.

— Deci care-i treaba?

— Ai ceva să-mi spui?

Am înghețat.

— Să-ți spun? Despre ce?

— Despre noaptea aia. Noaptea Războiului Vrăjitoarelor.

Anii în care am învățat să-mi controlez expresia feței mi-au sărit în ajutor.

— Nu am nimic să-ți spun, am răspuns suficient de calmă, deși se poate să-mi fi încleștat mâinile în timp ce vorbeam.

Alcide nu mai zise nimic. A parcat mașina și a coborât ca să mă ajute să mă dau jos, ceea ce nu era necesar, dar era un gest drăguț din partea lui. Am considerat că nu era nevoie să-mi iau geanta cu mine, așa că am pus-o sub scaun, iar Alcide a încuiat mașina. Am pornit spre biserică. Spre surprinderea mea, Alcide m-a luat de mână. Poate

că eram prietena haitei, dar se pare că trebuia să fiu mai prietenă cu unul dintre membri decât cu ceilalți.

— Iată-l pe tata, spuse Alcide în timp ce ne apropiam de un grup.

Tatăl lui Alcide era puțin mai mărunț decât fiul său, dar era la fel de solid ca acesta. Jackson Herveaux avea părul argintiu și nu negru, și un nas mare. Aceași piele smeadă ca și Alcide. Jackson părea și mai întunecat la chip, pentru că stătea lângă o femeie palidă, delicată, cu părul alb strălucitor.

— Tată, rosti Alcide foarte protocolar, ți-o prezint pe Sookie Stackhouse.

— Mă bucur să te cunosc, Sookie, zise Jackson Herveaux. Ea este Christine Larrabee.

Christine, care ar fi putut avea orice vârstă între cincizeci și șapte și șaiszeci și șapte, arăta ca un tablou în culori pastel. Ochii erau albastru-deschis, pielea sa catifelată era palidă ca petalele unei magnolii, cu o nuanță subtilă de roz, iar părul alb era perfect coafat. Purta un costum bleu, pe care eu personal nu l-aș fi purtat până când iarna nu se termina cu adevărat, dar ea arăta perfect în el, asta-i sigur.

— Încântată să te cunosc, am spus întrebându-mă dacă ar trebui să mă înclin.

Strânsesem mâna tatălui lui Alcide, dar Christine nu mi-o oferise pe-a ei. M-a salutat cu o înclinare a capului și cu un zâmbet amabil. După ce am aruncat o privire spre mâinile ei, am ajuns la concluzia că probabil se temuse că mă zgârii în

inelele ei cu diamante. Bineînțeles, acestea se asortau cu cerceii. Eram surclasată, nu exista nici un dubiu. *La naiba*, m-am gândit. Se pare că era ziua mea de ignorat lucrurile neplăcute.

— Ce moment trist, zise Christine.

Dacă voia să facem conversație politicoasă, eu eram gata.

— Da, colonelul Flood a fost un om minunat, am răspuns.

— Oh, îl cunoșteai, draga mea?

— Da, am răspuns.

De fapt, îl văzusem și dezbrăcat, dar categoric în circumstanțe care numai erotice nu erau.

Răspunsul meu nu-i lăsă prea mult spațiu de manevră. Am observat un amuzament sincer strălucind în ochii ei deschiși la culoare. Alcide și tatăl său schimbau comentarii pe un ton scăzut, pe care era evident că noi trebuia să le ignorăm.

— Noi două suntem pur și simplu de decor, astăzi, zise Christine.

— Atunci știi mai multe decât știu eu.

— Așa cred. Nu ai dublă-natură?

— Nu.

Christine avea, bineînțeles. Era un vârcolac pur-sânge, ca Jackson și Alcide. Nu mi-o puteam imagina pe această femeie elegantă transformându-se într-un lup, mai ales cu reputația proastă pe care o aveau vârcolacii în comunitatea teriantropilor, dar imaginea pe care o primeam din mintea ei era de netăgăduit.

— În mormântarea șefului haitei marchează începutul campaniei pentru înlocuirea lui, explică

Christine.

Din moment ce era o informație mult mai palpabilă decât cele pe care le promisem în două ore de la Alcide, am simțit imediat simpatie pentru această femeie mai în vârstă.

— Trebuie să fii extraordinară dacă Alcide te-a ales să-l însoțești astăzi, continuă Christine.

— Nu știu cât de extraordinară sunt. În sens literal, cred că sunt, am câteva chestii extra care nu sunt deloc ordinare.

— Și anume? încercă Christine să ghicească. Zână? Pe jumătate goblin?

Aoleu! Am clătinat din cap.

— Nici una din astea. Și ce o să se întâmple aici?

— Este un protocol mai deosebit decât de obicei, întreaga haită va sta în fața bisericii, cei cu parteneri alături de aceștia, bineînțeles, și de copiii lor. Candidații la postul de lider vor veni ultimii.

— Cum sunt aleși?

— Își anunță candidatura, îmi spuse, dar sunt supuși unui test și apoi ceilalți votează.

— De ce te-a ales tatăl lui Alcide pe tine, sau e o întrebare prea personală?

— Sunt văduva șefului haitei care a fost înainte de colonelul Flood, zise liniștită Christine Larrabee. Asta îmi conferă o anume influență.

Am încuviințat.

— Șeful haitei este întotdeauna bărbat?

— Nu. Dar, din moment ce printre probe se numără și una de forță, de obicei înving masculii.

— Câți candidați sunt?

— Doi. Jackson, bineînțeles, și Patrick Furnan. Își înclină capul cu eleganță către dreapta, iar eu am privit mai atent la cuplul care se afla acolo.

Patrick Furnan avea în jur de patruzeci și cinci de ani, undeva între Alcide și tatăl său. Era un bărbat solid, cu părul castaniu-deschis, tuns militărește, și cu o barbă aranjată într-o formă modernă. Purta un costum tot de culoarea castanei. Însoțitoarea lui era o femeie drăguță, căreia îi plăcea rujul din abundență și bijuteriile în număr mare. Tocurile ei aveau cel puțin zece centimetri. M-am uitat cu admirație la pantofii ei. Mi-aș fi rupt gâtul dacă încercam să merg încălțată cu așa ceva. Dar această femeie își păstra zâmbetul și avea o vorbă bună pentru toți cei care se apropiau. Patrick Furnan era mai rece. Ochii săi apropiați măsurau și cântăreau fiecare vârcolac din mulțime.

— Tammy Faye¹⁹ de acolo este soția lui? am întrebat-o pe Christine pe un ton scăzut, cât mai discret.

Christine scoase un sunet despre care aș fi spus că era un chicotit, dacă ar fi venit din partea cuiva mai puțin rafinat.

— Într-adevăr, se machiază foarte strident, zise Christine. Numele ei este Libby, de fapt. Da, este soția lui și un vârcolac pursânge, și au doi copii. Așa că a contribuit la înmulțirea haitei.

¹⁹ Tammy Faye Messner (1942-2007) – persoană publică, om de televiziune și soția televanghelistului Jimm Bakker – se machiaza întotdeauna excesiv și purta gene false.

Doar cel mai mare dintre copii va deveni la pubertate vârcolac.

— Cum își câștigă existența? am întrebat.

— E distribuitor de Harley-Davidson, răspuse Christine.

— E firesc.

Vârcolacilor păreau să le placă mult motocicletele. Christine zâmbi, probabil un fel de râs în hohote pentru ea.

— Cine conduce?

Mă trezisem în mijlocul jocului și trebuia să învăț regulile. Mai târziu urma să-i arăt eu lui Alcide; dar, în acest moment, mă pregăteam să fac față înmormântării, din moment ce pentru asta venisem.

— Greu de spus, murmură Christine. Nu aș fi înclinat de partea nimănui, dacă aș fi avut de ales, dar Jackson a făcut apel la vechea noastră prietenie și a trebuit să-i țin partea.

— Asta nu-i frumos.

— Nu, dar e practic, zise, amuzată. Are nevoie de tot sprijinul pe care-l poate primi. Alcide ți-a cerut să-l sprijini pe tatăl său?

— Nu, nu aș fi știut ce se întâmplă dacă nu ai fi fost atât de drăguță să mă pui la curent, i-am mulțumit cu o înclinare a capului.

— Din moment ce nu ești vârcolac – scuză-mă, dragă, dar încerc doar să-mi dau seama –, mă întreb ce poți face tu pentru Alcide? De ce te-a vârât în asta?

— O să trebuiască să-mi explice foarte curând, am spus, iar dacă vocea mea era rece și

amenințătoare, pur și simplu nu-mi păsa.

— Ultima sa prietenă a dispărut, zise Christine gânditoare. Se despărțeau și se împăcau destul de des, după câte mi-a spus Jackson. Dacă dușmanii săi au ceva de-a face cu asta, mai bine ai fi atentă.

— Nu cred că sunt în pericol, am replicat.

— Oh?

Dar spusese destul.

— Hm, adăugă Christine după ce se uită gânditoare la mine. Oricum, prea făcea pe diva pentru cineva care nici măcar nu era vâcolac.

Vocea lui Christine exprima disprețul pe care vâcolacii îl au față de ceilalți teriantropi. (De ce să te deranjezi să te mai transformi, dacă nu te poți transforma într-un lup? am auzit un vâcolac spunând odată.)

Atenția mi-a fost atrasă de strălucirea unui cap ras, și am pășit puțin la stânga ca să pot observa mai bine. Nu-l mai văzusem pe acest bărbat înainte. Cu siguranță, mi l-aș fi amintit; era foarte înalt, mai înalt decât Alcide sau chiar decât Eric, mi-a trecut prin minte. Avea umeri lați și brațele musculoase. Capul și brațele aveau culoarea arămie a unui alb cu un bronz adevărat. Îmi puteam da seama pentru că purta un tricou din mătase, fără mâneci, cu o pereche de pantaloni negri și pantofi din piele neagră, lustruiți. Era o zi friguroasă de sfârșit de ianuarie, dar gerul nu părea să-l afecteze deloc. Exista o distanță vizibilă între el și cei din jurul lui.

În timp ce mă uitam la el, minunându-mă, se întoarse și mă privi, ca și cum ar fi putut simți

privirea mea. Avea un nas mândru, iar fața îi era la fel de catifelată ca și craniul ras. De la distanța asta, ochii îi păreau negri.

— Cine este? am întrebat-o pe Christine, cu vocea șoptită luată de vântul care începuse să bată, agitând frunzele tufișurilor de ilice plantate în jurul bisericii.

Christine aruncă o privire bărbatului și probabil că știa despre cine vorbesc, dar nu-mi răspunse.

Oameni obișnuiți au apărut încet, încet printre vârcolaci, pornind în sus pe scările bisericii și intrând. Acum la ușa bisericii apărură doi bărbați în costume negre. Își încrucișară brațele la piept, și cel din dreapta înclină din cap către Jackson Herveaux și Patrick Furnan.

Cei doi bărbați, împreună cu însoțitoarele lor, se așezară față în față la baza scărilor. Vârcolacii adunați treceau printre ei ca să intre în biserică. Unii înclinau capul în fața unuia, alții în fața celuilalt, și câțiva în fața amândurora. Neutri. Chiar și după ce rândurile lor fuseseră reduse de recentul război cu vrăjitoarele, am numărat douăzeci și cinci de vârcolaci pursânge, adulți din Shreveport, o haită foarte mare pentru un oraș atât de mic. Dimensiunile haitei puteau fi puse și pe seama bazei Air Force, mi-am imaginat.

Toți cei care treceau printre cei doi candidați erau vârcolaci pursânge. Am văzut doar doi copii. Bineînțeles, unii dintre părinți își lăsaseră poate copiii la școală, mai degrabă decât să-i aducă la înmormântare. Dar eram destul de sigură că mă aflam în fața a ceea ce-mi spusese Alcide, și care

era adevărat: infertilitatea și o rată mare a mortalității infantile decimau vârcolacii.

Sora lui Alcide, Janice, se căsătorise cu o ființă umană. Nici ea nu-și va schimba vreodată forma, din moment ce nu era primul născut. Trăsăturile recesive de vârcolac ale copiilor ei se puteau manifesta sub forma unei energii și a unei capacități de vindecare crescute, îmi spusese Alcide. Mulți dintre atleții profesioniști veneau din familii care aveau în fondul lor genetic un anumit procentaj de sânge de vârcolac.

— Mergem într-o secundă, murmură Alcide. Stătea alături de mine, privind fețele celor ce treceau pe lângă cei doi.

— O să te omor mai târziu, i-am spus, păstrându-mi o expresie relaxată pentru vârcolacii care treceau pe lângă noi. De ce nu mi-ai explicat despre ce e vorba?

Bărbatul cel înalt porni în sus pe scări, cu mâinile legănându-se în timp ce mergea, corpul său mare mișcându-se atent și cu grație. Când trecu, întoarse capul spre mine și i-am întâlnit privirea. Ochii erau întunecați, dar tot nu le-am putut vedea culoarea. Îmi zâmbi.

Alcide îmi atinse mâna, ca și cum ar fi știut că atenția îmi fusese distrasă. Se aplecă să-mi șoptească la ureche:

— Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie să găsești o ocazie după înmormântare ca să citești gândurile lui Patrick. O să faci ceva care să-l saboteze pe tatăl meu.

— De ce nu m-ai rugat asta pur și simplu

Înainte?

Mă simțeam nedumerită, dar mai ales rănită.

— Am crezut că ai putea să gândești că oricum îmi erai datoare!

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Știu că ai omorât-o pe Debbie.

Nici dacă mi-ar fi dat o palmă nu aș fi fost mai șocată. Nu aveam nici o idee cum arăta fața mea. După ce impactul șocului și vinovăția au dispărut, am spus:

— Te-ai lepădat de ea. Ce importanță mai are pentru tine?

— Nici una, răspuse. Nici una. Era deja moartă pentru mine.

Nu credeam asta nici o secundă.

— Dar tu ai crezut că e important pentru mine și ai eliminat-o. Mi-am imaginat că o să ghicești că-mi ești datoare.

Dacă aș fi avut o armă la mine, în acel moment aș fi fost tentată să o folosesc.

— Nu-ți datorez nimic, i-am răspuns. Cred că ai venit să mă iei cu mașina tatălui tău pentru că știai că aș fi plecat imediat ce spuneai asta.

— Nu, zise.

Vorbeam pe un ton scăzut, dar puteam vedea după privirile piezișe că discuția noastră intensă atrăsese atenția.

— Da, poate. Te rog, uită ce ți-am spus despre faptul că mi-ai fi datoare. De fapt, tatăl meu are necazuri și aș face aproape orice ca să-l ajut. Și tu mă poți ajuta.

— Data viitoare când ai nevoie de ajutor,

trebuie doar să-l *ceri*. Nu încerca să mă șantajezi sau să mă manipulezi. Îmi place să ajut oamenii. Dar detest să fiu forțată sau păcălită.

Își coborî privirea, așa că l-am apucat de bărbie și l-am forțat să se uite în ochii mei.

— *Urăsc chestia asta.*

Am privit în sus, pe scări, ca să văd cât de mult atrăsese atenția disputa noastră. Bărbatul înalt reapăruse. Privea în jos către noi fără vreo expresie vizibilă. Dar știam că-i atrăsesem atenția.

Alcide privi și el în sus. Se înroși la față.

— Trebuie să mergem acum. Vii cu mine?

— Ce semnificație are faptul că intru alături de tine?

— Înseamnă că ești de partea tatălui meu în această competiție pentru șefia haitei.

— Și la ce mă obligă asta?

— La nimic.

— Atunci de ce e important pentru mine să o fac?

— Deși alegerea unui lider al haitei e treaba haitei, asta îi poate influența pe cei care știu cât de mult ne-ai ajutat în Războiul Vrăjitoarelor.

„Bătălia Vrăjitoarelor” ar fi fost mai corect spus, deși chiar dacă fuseserăm noi împotriva lor, numărul total al persoanelor implicate era mai degrabă mic – să zicem, patruzeci sau cincizeci. Dar am ajuns la concluzia că, în istoria haitei din Shreveport, era un adevărat episod epic.

Am privit în jos la pantofii mei negri. M-am luptat cu instinctele mele războinice. Se pare că ambele voci din mintea mea erau la fel de

puternice. Una spunea: „Ești la o înmormântare. Nu face o scenă. Alcide a fost drăguț cu tine și nu te va costa nimic să faci asta pentru el.” Cealaltă: „Alcide te-a ajutat în Jackson pentru că încerca să-l scoată pe tatăl lui din necazurile în care intrase cu vampirii. Acum, încearcă din nou să te implice în ceva periculos ca să-l scape pe tatăl lui.” Prima voce intervenea: „Știa că Debbie e rea. A încercat să se îndepărteze de ea, apoi s-a lepădat de ea.” Cea de-a doua zicea: „În primul rând, de ce iubea pe cineva ca Debbie? De ce a luat în calcul să fie împreună când avea dovezi clare că era rea? Nimeni altcineva nu a sugerat că avea puteri magice. Chestia asta cu «magia» e o scuză ieftină.” M-am simțit ca Linda Blair în *Exorcistul*²⁰, cu capul învârtindu-i-se pe umeri.

A câștigat vocea numărul unu. L-am luat pe Alcide de brațul pe care mi-l întindea, am urcat scările și am intrat în biserică.

Băncile erau pline de oameni obișnuiți. Primele trei rânduri de pe ambele părți fuseseră păstrate pentru haită. Dar bărbatul cel înalt, care ar fi ieșit în evidență oriunde, stătea în rândul din spate. L-am zărit o clipă umerii, înainte să trebuiască să fiu atentă la ceremonia haitei. Cei doi copii ai familiei Furnan, drăguți foc, au mers solemn până la primul rând din dreapta. Apoi am intrat eu și cu Alcide, precedându-i pe cei doi candidați la șefia haitei. Ceremonia aceasta a ocupării locurilor era ciudată ca o nuntă, cu mine și Alcide pe post de domnișoara și cavalerul de onoare. Jackson cu

²⁰ Film de referință al genului horror (1973).

Christine, și Patrick cu Libby Furnan vor intra ca părinții mirelui și miresei.

Ce au înțeles oamenii obișnuiți din asta, nu știu.

Știu că toți se holbau, dar sunt obișnuită cu asta. Faptul că ești chelneriță te face să te obișnuiești cu orice, e ca și cum ai fi examinată. Eram bine îmbrăcată și arătam cât de bine puteam, și la fel și Alcide, așa că să-i lăsăm să se uite. Alcide și cu mine ne-am așezat pe primul rând din partea stângă, spre marginea exterioară. L-am văzut pe Patrick Furnan alături de soția sa, Libby, intrând pe culoarul dintre bănci. Apoi am privit înapoi și i-am zărit pe Jackson și Christine intrând încet, cu un aer grav, așa cum se cuvenea. Am remarcat o ușoară mișcare a capetelor și a mâinilor, un mic zumzet de șoapte, și apoi Christine s-a așezat în bancă, cu Jackson alături de ea.

Coșciugul, drapat cu un material cu broderii complicate, a fost îndreptat către altar în timp ce noi ne ridicam în picioare, apoi a început slujba.

După ce a citit Litaniile, pe care Alcide mi le indică în cartea de rugăciuni, preotul întrebă dacă e cineva care ar dori să spună câteva cuvinte despre colonelul Flood. Unul dintre prietenii de la baza Air Force se ridică primul și vorbi despre devotamentul colonelului și mândria de a fi fost sub comanda sa. Veni la rând unul dintre enoriașii bisericii sale, laudând generozitatea colonelului și timpul pe care acesta îl petrecuse ocupându-se de contabilitatea bisericii.

Patrick Furnan părăsi banca pe care stătea și se

îndreptă către amvon. Dar discursul său era o schimbare față de elogiile rostite de ceilalți doi bărbați.

— John Flood a fost un bărbat remarcabil și un mare lider, începutu Furnan.

Era un vorbitor mai bun decât mă așteptasem. Deși nu știam cine-i scrisese discursul, era vorba despre cineva educat.

— În frăția ai cărei membri suntem, el a fost mereu cel care ne-a spus în ce direcție să mergem, scopurile pe care ar trebui să le atingem. Pe măsură ce îmbătrâneam, a făcut deseori remarca despre acest post că se potrivește cuiva tânăr.

O cotitură elegantă de la elogiul către discurs electoral. Nu fusesem singura care remarcase asta; în jurul meu, am sesizat mici foieli, comentarii șoptite.

Deși luat prin surprindere de reacția stârnită, Patrick Furnan continuă:

— I-am spus lui John că era cel mai bun om pe care l-am avut vreodată în această funcție, și încă mai cred asta. Indiferent cine îi va urma, John Flood nu va fi niciodată uitat sau înlocuit. Următorul lider poate doar să spere că va munci la fel de mult ca John. Voi fi întotdeauna mândru că John mi-a acordat încrederea sa, iar asta nu numai o dată, și că m-a numit chiar „mâna lui dreaptă”.

Cu aceste cuvinte, distribuitorul de Harley a subliniat dorința sa de a lua locul colonelului Flood ca șef al haitei (sau, așa cum se spunea printre ei, ca lider al haitei).

Alcide, aflat în dreapta mea, era înlemnit de

furie. Dacă nu ar fi stat chiar pe primul rând la o înmormântare, i-ar fi plăcut să-mi adreseze câteva remarci la adresa lui Patrick Furnan. De cealaltă parte a lui Alcide, abia o puteam vedea pe Christine, al cărei chip părea dăltuit în fildeș. Și ea se abținea.

Tatăl lui Alcide a așteptat câteva clipe înainte să pornească spre amvon. Era evident că voia să ne lase să ne limpezim mintea înainte să ne demonstreze măiestria sa.

Jackson Herveaux, antreprenor bogat și vârcolac, ne oferi ocazia să-i privim cu atenție fața de o frumusețe matură. Începu:

— Nu vom vedea prea curând pe cineva ca John Flood. Un bărbat a cărui înțelepciune a sporit odată cu vârsta, și a fost testată de-a lungul anilor...

Oh, aoleu! Asta dacă nu era critică, nu era nimic, nuuu, domnule.

Restul slujbei m-am deconectat de la cei din jur, ca să mă pot ocupa de gândurile mele. Aveam destule lucruri pe care să le întorc pe toate fețele. Ne-am ridicat atunci când John Flood, colonel în Air Force și lider al haitei, a fost scos din biserică pentru ultima dată. Am rămas tăcută cât a durat drumul până la cimitir, am stat lângă Alcide în timpul slujbei de la groapă, și m-am urcat înapoi în mașină când totul s-a încheiat și toate strângerile de mână formale se terminaseră.

M-am uitat după bărbatul cel înalt, dar nu era la cimitir.

Pe drumul de întoarcere spre Bon Temps, era evident că Alcide dorea să păstrăm tăcerea, dar

era vremea să răspundă la niște întrebări.

— De unde știi? am întrebat.

Nici măcar nu a încercat să se prefacă în vreun fel că nu înțelege despre ce vorbesc.

— Când am venit ieri acasă la tine, am putut simți o vagă urmă a mirosului ei la ușa ta, zise. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama.

Nu luasem niciodată în calcul posibilitatea asta.

— Nu cred că l-aș fi simțit dacă nu aș fi cunoscut-o atât de bine, se justifică. Cu siguranță nu am simțit nici un miros nicăieri altundeva în casă.

Așadar, tot frecatul meu avusese un rezultat. Avusesem noroc că Jack și Lily Leeds nu aveau dublă-natură.

— Vrei să știi ce s-a întâmplat?

— Nu cred, răspunse după o pauză suficient de lungă. Știind-o pe Debbie, bănuiesc că ai făcut doar ceea ce trebuia să faci. În fond, urma mirosului ei era la tine acasă. Nu avea ce căuta acolo.

Asta era departe de o aprobare adevărată.

— Și Eric era încă la tine acasă, pe atunci, nu-i așa? Poate a fost Eric?

Alcide părea aproape plin de speranță.

— Nu, am răspuns.

— Poate că vreau să aud întreaga poveste.

— Poate m-am răzgândit și nu mai vreau să ți-o spun. Ori mă crezi, ori nu. Fie crezi că sunt genul de persoană care poate omorî o femeie fără nici un motiv serios, fie știi că nu sunt așa.

Adevărul era că mă simțeam mai rănită decât crezusem. Am fost foarte grijulie să nu intru din

greșeală în mintea lui Alcide, pentru că mi-a fost frică să nu aud ceva care ar fi fost și mai dureros.

Alcide a încercat de mai multe ori să pornească o altă discuție, dar drumul nu părea să se sfârșească suficient de repede pentru mine. Când intră în luminiș și știam că mă aflu la câteva zeci de metri de casă, am fost copleșită de ușurare. Nu mă puteam da jos din mașina asta elegantă suficient de repede.

Dar Alcide venea chiar în urma mea.

— Nu-mi pasă, spuse cu o voce care suna aproape ca un mârâit.

— Poftim?

Ajunsesem la ușă și cheia era în broască.

— Nu-mi pasă.

— Nu cred asta nici un minut.

— Poftim?

— Ești mai greu de citit decât un simplu om, Alcide, dar pot vedea urmele unei rezerve în mintea ta. Din moment ce ai vrut să te ajut în legătură cu tatăl tău, o să-ți spun. Patrick sau cum l-o fi chemând plănuiește să aducă în discuție problemele cu jocurile de noroc pe care tatăl tău le are, ca să arate că nu este potrivit să devină lider al haitei. Nimic nu e mai la îndemână și mai comod decât adevărul. l-am citit mintea înainte să mă rogi tu să o fac. Nu vreau să te mai văd multă, multă vreme de acum încolo.

— Poftim? zise din nou Alcide.

Arăta de parcă îl pocnisem cu ceva în cap.

— Să te văd... să-ți ascult gândurile... mă face să mă simt rău.

Bineînțeles, existau mai multe motive pentru care o făceam, dar nu voiam să le enumer pe toate.

— Așadar, mulțumesc că m-ai dus până la înmormântare (poate că am fost puțin sarcastică). Apreciez că te-ai gândit la mine. (Aici era chiar o mai mare probabilitate să fiu sarcastică.)

Am intrat în casă, i-am trântit ușa în față – avea o expresie uimită – și am încuiat-o, doar ca să fiu sigură. Am traversat sufrageria călcând apăsând, ca să-mi poată auzi pașii, dar apoi m-am oprit pe hol și am așteptat. Am ascultat cum el urca din nou în Lincoln. Am auzit mașina uriașă demarând rapid pe alee, probabil lăsând urme în pietrișul meu minunat.

În timp ce împachetam costumul Tarei, ca să-l las la curățătorie, recunosc că eram tristă. Se spune că dacă ți se închide o ușă, ți se deschide alta. Dar cine spune asta nu a trăit la mine-n casă.

Oricum, se pare că majoritatea ușilor pe care le deschid au ceva înspăimântător ascuns în spatele lor.

Capitolul 7

În seara aceasta Sam era la bar; stătea la o masă din colț, ca un rege venit în vizită, cu piciorul ridicat pe un scaun pe care se afla un teanc de perne. Era atent atât la Charles, cât și la reacția clienței în fața unui barman vampir.

Oamenii se opreau, se așezau pe scaunul de vizavi de el, stăteau câteva minute, apoi eliberau scaunul. Știam că Sam suferă. Întotdeauna pot citi preocuparea oamenilor care au dureri. Dar era bucuros să vadă alți oameni, bucuros să se afle înapoi în bar, mulțumit de munca lui Charles.

Îmi puteam da seama de toate acestea, și totuși când venea vorba despre cel care îl împușcase, nu aveam nici cea mai mică idee. Cineva îi împușca pe cei cu dublă-natură, cineva care omorâse deja câțiva și rănise încă și mai mulți. Era absolut necesar să descopăr identitatea ucigașului. Poliția nu-l suspecta pe Jason, dar propriii săi tovarăși da. Dacă oamenii lui Calvin Norris se hotărâu să ia problema în propriile mâini, ar fi putut cu ușurință găsi o cale să-l elimine pe Jason. Ei nu știau că există și alte victime în afara celor din Bon Temps.

Am cercetat minți, am încercat să prind oamenii în momente de neatenție, am încercat chiar să mă gândesc la cei mai posibili candidați pentru rolul de asasin, ca să nu trebuiască să ascult (de exemplu)

grijile pe care Liz Baldwin și le făcea în legătură cu fiica ei cea mare.

Am presupus că cel care trăsese era aproape sigur un bărbat. Știam destule femei care mergeau la vânătoare și destule care aveau acces la puști. Dar nu erau țintașii aproape întotdeauna bărbați? Poliția era debusolată de felul în care acest bun trăgător își alegea țintele, pentru că nu cunoștea adevărata natură a tuturor victimelor. Cei cu dublă-natură erau deruțați în căutarea lor de faptul că se gândeau doar la suspectii locali.

— Sookie, zise Sam când am trecut pe lângă el. Lasă-te puțin jos lângă mine.

Am îngenuncheat chiar lângă scaunul său ca să-mi poată vorbi în șoaptă.

— Sookie, îmi pare rău să te rog din nou, dar debaraua nu e bună pentru Charles.

Dulapul cu produse de curățenie nu fusese construit ermetic, dar nu lăsa lumina să pătrundă, ceea ce era suficient. În fond, dulapul nu avea vitrină și se afla într-o cameră fără ferestre.

Mi-a luat un minut ca să-mi mut gândurile pe alt făgaș.

— N-o să-mi spui că nu poate să doarmă, am zis neîncrezătoare.

Vampirii pot dormi în timpul zilei indiferent de circumstanțe.

— Sunt sigură că ai pus o încuietoare și pe interiorul ușii.

— Sigur că da, însă trebuie să se cam îngheșuie pe podea; și spune că miroase a cârpe vechi.

— Păi, păstrăm chestii de curățenie acolo.

— Ce vreau să spun e: ar fi atât de rău pentru el dacă ar sta la tine?

— De ce vrei de fapt să-l iau acasă? am întrebat. Trebuie să fie și un alt motiv în afară de confortul vampirului pe timpul zilei, când, oricum, e mort.

— Nu suntem prieteni de suficient de multă vreme, Sookie?

Mi-am dat seama că era ceva putred la mijloc.

— Ba da, am admis, ridicându-mă ca să trebuiască să se uite în sus la mine. Și?

— Am auzit din vorbă-n vorbă că localnicii din Hotshot au angajat un paznic vârcolac pentru salonul din spital al lui Calvin.

— Da, și eu cred că e cam ciudat, am acceptat grija sa neexprimată. Așa că bănuiesc că ai auzit ce suspectează.

Sam încuviință. Ochii săi de un albastru strălucitor îmi prinseră privirea.

— Trebuie să iei în serios chestia asta, Sookie.

— Ce te face să crezi că nu o iau?

— Îl refuzi pe Charles.

— Nu văd ce legătură are faptul că-i spun că nu poate dormi la mine acasă cu grija mea pentru Jason.

— Cred că te-ar ajuta să-l protejezi pe Jason, dacă se ajunge la asta. Eu sunt inutil din cauza piciorului, că altfel... Nu cred că Jason a fost cel care m-a împușcat.

Nodul de tensiune s-a desfăcut și ne-am relaxat când Sam a spus asta. Nu mi-am dat seama că eram îngrijorată de ceea ce putea el crede, dar se

pare că asta mă frământase.

Mi s-a mai înmuiat puțin inima.

— Of, bine, am acceptat fără prea mare chef. Poate veni să stea cu mine.

Am plecat morocănoasă, fără să știu sigur de ce acceptasem.

Sam îi făcu semn lui Charles și discută puțin cu el. Mai târziu, în acea seară, Charles ceru cheile mașinii mele ca să-și pună bagajul înăuntru. După câteva minute, era înapoi la bar și-mi făcea semn că-mi pusese cheile înapoi în geantă. Am dat din cap poate puțin cam prea nervos. Nu eram fericită, dar dacă tot era să mă trezesc pe cap cu un oaspete, măcar era un oaspete politicos.

Mickey și Tara veniră la Merlotte's în acea seară. Ca și înainte, întunecimea pronunțată a vampirului îi făcu pe toți cei din bar puțin mai agitați, puțin mai gălăgioși. Privirea Tarei mă urmărea cu un fel de pasivitate tristă. Speram să o prind singură, dar nu am observat să se ridice de la masă pentru vreo treabă. Mi s-a părut că ăsta era un alt motiv să mă alarmez. Când venea la bar cu Franklin Mott, își găsea întotdeauna un minut ca să mă îmbrățișeze și să sporovăim despre familie și slujbă.

De partea cealaltă a camerei, am zărit-o și pe Claudine, zâna, și deși plănuisem să mă duc la ea și să discutăm puțin, eram prea preocupată de situația Tarei. Ca de obicei, Claudine era înconjurată de admiratori.

În cele din urmă, mi s-a făcut atât de teamă, încât „am apucat vampirul de colți” și m-am dus la

masa Tarei. Mickey, cel ca un șarpe, se holba la barmanul nostru ce atrăgea atenția, și abia dacă-mi aruncă o privire când m-am apropiat. Tara părea în același timp și plină de speranță și temătoare, și am rămas în picioare lângă ea și am pus mâna pe umărul ei, ca să am o imagine mai clară a gândurilor ei. Tara s-a descurcat atât de bine, încât rareori mă îngrijorez pentru slăbiciunea ei: alege bărbați nepotrivți. Mi-am amintit de perioada când se întâlnea cu Fraieru' Benedict, care aparent murise într-un incendiu toamna trecută. Fraieru' fusese un băutor înrăit și avusese o fire slabă. Cel puțin Franklin Mott o tratase pe Tara cu respect și o acoperise de cadouri, deși natura cadourilor declara mai degrabă „sunt o femeie întreținută” decât „sunt o iubită apreciată”. Dar cum se făcea că ajunsese în compania lui Mickey, Mickey al cărui nume îl făcea până și pe Eric să ezite?

M-am simțit ca și cum aș fi citit o carte doar ca să descopăr că-i fuseseră rupte câteva pagini din mijloc.

— Tara, am spus calmă.

Privi în sus către mine, cu ochii ei mari, căprui, lipsiți de strălucire și morți: fără teamă sau rușine.

Din afară părea aproape normală. Era bine coafată și fardată, iar hainele ei erau moderne și atrăgătoare. Dar în interior, Tara era tulburată. Ce se întâmpla cu prietena mea? De ce nu observasem mai înainte că era ceva care-i măcina sufletul?

M-am întrebat ce să fac în continuare. Tara și cu

mine ne uitam fix una la cealaltă și, deși știa că văd ce se întâmplă în interiorul ei, nu-mi răspundea.

— Trezește-te, am spus, fără ca măcar să știi de unde îmi vin cuvintele. Trezește-te, Tara!

O mână albă mă apucă de braț și-l ridică de pe umărul Tarei cu forța.

— Nu te plătesc ca să pui mâna pe partenera mea, zise Mickey.

Avea cei mai reci ochi pe care-i văzusem vreodată – de culoarea noroiului, reptilienii.

— Te plătesc să ne aduci băuturile.

— Tara e prietena mea, am spus.

Încă mă mai strângea de braț, și dacă un vampir te strânge, nu ai cum să nu simți.

— Îi faci ceva. Sau lași pe altcineva să-i facă rău.

— Nu-i treaba ta.

— Este treaba mea, am spus.

Știam că ochii mi se umpleau de lacrimi, din cauza durerii, și am avut un moment de lașitate. Uitându-mă la fața lui, mi-am dat seama că ar fi putut să mă ucidă și să iasă din bar înainte să-l poată opri cineva. O putea lua pe Tara cu el, ca pe un câine sau ca pe o vită. Înainte ca frica să pună stăpânire pe mine, am spus:

— Dă-mi drumul.

Am rostit tare și clar fiecare cuvânt, deși știam că era în stare să audă și un ac căzând, în toiul unei furtuni.

— Tremuri ca un câine bolnav, îmi spuse disprețuitor.

— Dă-mi drumul, am repetat.

— Sau ce-o să faci?

— Nu poți sta treaz pentru totdeauna. Dacă nu sunt eu, va fi altcineva.

Mickey părea să se răzgândească. Nu cred că era din cauza amenințării mele, deși eram mai hotărâtă ca niciodată.

Se uită în jos la Tara, iar ea spuse, ca și cum ar fi fost un robot programat să vorbească:

— Sookie, nu mai face atâta caz pentru nimic. Mickey este iubitul meu acum. Nu mă face de râs în fața lui.

Mâna îmi căzu din nou pe umărul ei și am riscat să-mi iau ochii de la Mickey, ca să mă uit în jos la ea. Voia fără urmă de îndoială să renunț; din punctul ăsta de vedere era complet sinceră. Dar gândurile ei în legătură cu motivația erau curios de neclare.

— Bine, Tara. Mai vrei ceva de băut? am întrebat încet.

Simțeam cum înaintez prin gândurile ei și întâlneam un zid de gheață, alunecos și aproape opac.

— Nu, mulțumesc, răspunse politicoasă Tara. Mickey și cu mine trebuie să plecăm acum.

Asta-l luă prin surprindere pe Mickey, mi-am putut da seama. M-am simțit puțin mai bine; Tara era capabilă să se descurce, cel puțin până la un punct.

— O să-ți înapoiez costumul. L-am dus deja la curățat, am zis.

— Nu e nici o grabă.

— Bine. Ne mai vedem.

Mickey o apucă strâns de braț pe prietena mea și amândoi porniră prin mulțime.

Am luat paharele goale de pe masă, am șters-o și m-am întors la bar. Charles Twining și Sam erau în alertă. Urmăriseră întregul incident. Am ridicat din umeri și s-au relaxat.

Când am închis în acea seară barul, noul barman mă aștepta la ușa din spate, cât mi-am pus haina și mi-am scos cheile din geantă.

Am descuiat mașina și el a urcat.

— Mulțumesc pentru că ai acceptat să mă iei acasă, zise.

M-am străduit să-i răspund la fel de politicoș. Nu avea nici un sens să fiu prost-crescută.

— Crezi că Eric se va supăra că stau la tine? Întrebă el pe când conduceam pe drumul districtual.

— Nu e treaba lui, am spus politicoasă.

Mă enerva că își făcuse automat griji din cauza lui Eric.

— Nu vine des să te vadă? se interesă Charles cu o insistență neobișnuită.

Nu am răspuns până ce nu am parcat în spatele casei mele.

— Auzi, nu știu ce ți-a trecut pe la urechi, dar el nu este... noi nu suntem... așa.

Charles se uită la mine și avu înțelepciunea să nu spună nimic în timp ce eu descuiam ușa din spate.

— Simte-te liber să explorezi, i-am zis după ce l-am invitat să-mi treacă pragul.

Vampirilor le place să cunoască intrările și ieșirile.

— O să-ți arăt apoi locul tău de dormit.

În timp ce barmanul privea curios prin casa modestă în care familia mea trăise atâția ani, mi-am agățat haina în cuier și mi-am dus geanta în cameră. Mi-am făcut un sandviș și l-am întrebat pe Charles dacă vrea niște sânge. Păstram niște grupa 0 în frigider, iar el păru bucuros să se așeze și să bea, după ce studie casa. Charles Twining era genul de tip pașnic, mai ales pentru un vampir. Nu părea să fie atras de mine și nu părea să vrea nimic de la mine.

I-am arătat chepengul din dulapul camerei de oaspeți. I-am spus cum funcționa telecomanda televizorului, i-am arătat colecția mea de filme și cărțile de pe rafturile din camera de oaspeți și sufragerie.

— Mai e ceva de care crezi că ai avea nevoie? am întrebat.

Bunica mea m-a crescut cum trebuie, deși nu cred că și-a imaginat vreodată că va trebui să găzduiesc o grămadă de vampiri.

— Nu, mulțumesc, domnișoară Sookie, spuse Charles politicos.

Bătu ușor în peticul de pe ochi cu degetele sale lungi și albe, un obicei ciudat, care-mi dădea fiori reci.

— Atunci, dacă-mi dai voie, îți voi spune noapte bună.

Mă simțeam frântă și era obositor să faci conversație cu un străin.

— Bineînțeles. Odihnă plăcută, Sookie. Dacă vreau să dau o tură prin pădure...?

— Nici o problemă, am spus imediat.

Aveam o cheie în plus de la ușa din spate și am scos-o din sertarul din bucătărie unde-mi țineam toate cheile. Acesta fusese sertarul cu mărunțișuri de vreo optzeci de ani încoace, încă de când bucătăria fusese adăugată casei. Erau cel puțin o sută de chei în el. Cele care erau vechi încă de când fusese construită bucătăria arătau destul de ciudat. Le-am etichetat pe cele din generația mea și am pus cheia de la ușa din spate pe un inel din plastic roz, de la agentul meu de asigurări de la State Farm.

— Odată ce ai intrat – și nu mai vrei să ieși – te rog să tragi zăvorul.

Dădu afirmativ din cap și luă cheia.

De obicei, era o greșeală să resimți simpatie pentru un vampir, dar nu m-am putut abține să nu mă gândesc că era ceva trist în legătură cu Charles. Mi se părea singuratic și întotdeauna e ceva patetic în singurătate. O încercasem și eu. O să neg cu ferocitate că eram patetică, dar când vedeam singurătatea altcuiva, aveam un sentiment de milă.

M-am spălat pe față și mi-am pus o pijama de nailon roz. Eram pe jumătate adormită în timp ce mă spălam pe dinți și când m-am cățărat în vechiul pat înalt în care bunica mea dormise până când a murit. Stră-străbunica mea făcuse plăpumioara cu care mă înveleam, iar strămătușa mea Julia brodase cuvertura. Deși poate că nu am pe nimeni

pe lume – cu excepția fratelui meu, Jason – merg la culcare înconjurată de familie.

Somnul meu cel mai adânc e în jurul orei trei dimineața și, cam pe atunci, am fost trezită de o mână care m-a apucat de umăr.

Am fost șocată de trezirea bruscă, de parcă aș fi fost aruncată într-o piscină rece. Ca să mă împotrivesc șocului care aproape mă paralizase, am lovit cu pumnul. Mi-a fost prins într-o strânsoare rece.

— Nu, nu, nu, sssst, se auzi o șoptă din întuneric.

Cu accent englezesc, Charles continuă să-mi șoptească:

— Cineva bântuie pe lângă casa ta, Sookie.

Respirația mea era șuierătoare ca un acordeon. M-am întrebat dacă nu cumva aveam să fac un atac de cord. Mi-am pus mâna pe inimă, ca și cum aș fi putut s-o țin, când ea era hotărâtă să-mi sară din piept.

— Întinde-te, îmi spuse chiar la ureche, și apoi l-am simțit ghemuindu-se lângă patul meu, în întuneric.

M-am întins și am ținut ochii închiși aproape tot timpul. Capul patului era situat între cele două ferestre ale camerei, așa că oricine s-ar fi furișat pe afară nu putea să-mi vadă bine fața. M-am străduit să stau pe cât de nemișcată și de relaxată puteam. Am încercat să gândesc, dar eram pur și simplu prea speriată. Dacă era un vampir, nu ar fi putut să intre decât dacă era Eric. Anulasem oare invitația lui Eric de a intra? Nu-mi puteam aminti.

Trebuie să țin socoteala chestiilor de genul ăsta,
am bombănit pentru mine.

— S-a dus, zise Charles cu o voce atât de slabă,
încă ar fi putut părea fantoma unei voci.

— Ce e? am întrebat cu un ton care speram să
fie aproape la fel de șoptit.

— E prea întuneric afară ca să-mi dau seama.

Dacă un vampir nu putea vedea nimic,
înseamnă că era într-adevăr foarte întuneric.

— O să mă strecor afară ca să aflu.

— Nu, am spus repede, dar era prea târziu.

Iisuse Hristoase! Dacă intrusul era Mickey? O
să-l omoare pe Charles – știam asta.

— Sookie!

Ultimul lucru la care mă așteptam, deși sincer,
eram departe de o stare de conștiință în care să
mă aștept la ceva, era ca Charles să mă strige.

— Vino afară, dacă binevoiești!

Mi-am vârât picioarele în papucii mei roz,
pufoși, și m-am grăbit pe hol către ușa din spate;
mi s-a părut că de-acolo se auzise vocea.

— Aprind luminile din curte, am strigat.

Nu voiam să fie cineva orbit de lumina bruscă.

— Ești convins că nu e nici un pericol, acolo
afară?

— Da, răspunseră două voci în același timp.

Am apăsat comutatorul cu ochii închiși. După o
secundă, am deschis ochii și am pășit, așa cum
eram, în pijama și papuci, către ușa verandei
închise. Mi-am încrucișat brațele la piept. Deși
noaptea nu era friguroasă, era totuși rece.

Am privit cu atenție scena din fața mea.

— Minunat, am zis încet.

Charles se afla în zona cu pietriș în care parcasem și îl ținea de gât cu încheietura brațului pe Bill Compton, vecinul meu. Bill este vampir, așa a fost încă de la Războiul Civil. Avem un trecut împreună. Reprezintă doar o pietricică pe drumul lungii vieți a lui Bill, dar pentru mine este un adevărat bolovan.

— Sookie, zise Bill printre dinți. Nu vreau să-i fac vreun rău acestui străin. Spune-i să-și ia mâinile de pe mine.

Am reacționat rapid.

— Charles, cred că poți să-i dai drumul, am spus, și cât ai bate din palme Charles era lângă mine.

— Îl cunoști pe acest bărbat?

Vocea lui Charles era tăioasă.

La fel de rece, Bill răspunse:

— Mă cunoaște, foarte intim.

Oh, *câh*.

— E politicos să spui asta? am zis, și cred că și vocea mea era puțin tăioasă. Eu nu mă plimb povestind celor din jur detaliile fostei noastre relații. Mă aștept ca un gentleman să facă același lucru.

Spre mulțumirea mea, Charles se uită la Bill, ridicând dintr-o sprânceană într-un fel superior și foarte enervant.

— Așadar, cu el împărți patul acum? făcu Bill o mișcare din cap către vampirul mai mărunțel.

Dacă ar fi spus orice altceva, poate că mi-aș fi pierdut calmul. Nu prea mi-l pierd des, dar atunci

când o fac e pierdut de-a binelea.

— E cumva treaba ta? am întrebat accentuând fiecare cuvânt. Că mă culc cu o sută de bărbați sau cu o sută de oi, asta nu e treaba ta! De ce te furișezi pe lângă casa mea în miezul nopții? M-ai speriat de moarte.

Bill nu părea nici pe departe să se căiască.

— Îmi pare rău că te-am trezit și te-ai speriat, spuse el, cu o voce falsă. Verificam dacă ești în siguranță.

— Te învârteai prin pădure și ai mirosit un alt vampir, am spus.

Avusese întotdeauna un nas foarte fin.

— Așa că ai venit înapoi să vezi cine e.

— Am vrut să fiu sigur că nu ești atacată, zise Bill. Mi s-a părut că am mirosit și o ființă umană. Ai avut vreun vizitator uman, azi?

Nu am crezut nici o secundă că Bill era doar îngrijorat pentru siguranța mea, dar nu am vrut nici să cred că gelozia îl adusese la fereastra mea, sau vreun fel de curiozitate ciudată. Am inspirat și am expirat, cam un minut, încercând să mă calmez și să gândesc.

— Charles nu mă atacă, am spus, mândră că vorbeam pe un ton atât de calm.

Bill mârâi.

— Charles, repetă pe un ton foarte disprețuitor.

— Charles Twining, zise însoțitorul meu, înclinându-se.

Bill mârâi din nou.

— Charles, repetă pe un ton disprețuitor.

— Charles Twining, zise din nou însoțitorul meu,

făcând o plecăciune – dacă poți numi așa ușoara înclinare a capului său cu bucle arămii.

— De unde l-ai mai scos și pe ăsta?

Vocea lui Bill își recăpătase calmul.

— De fapt, lucrează pentru Eric, ca și tine.

— Eric ți-a dat o gardă de corp? Ai nevoie de o gardă de corp?

— Auzi, nene, am spus printre dinții strânși, viața mea a continuat și după ce ai plecat tu. La fel și a orașului. Au fost oameni împușcați pe-aici, printre ei și Sam. Aveam nevoie de un barman care să-i țină locul, iar Charles s-a oferit să ne ajute.

Asta poate nu era în întregime exact, dar nu exactitatea era problema mea în acest moment. Eram preocupată să-mi exprim punctul de vedere.

Cel puțin Bill fusese luat prin surprindere, așa cum trebuia, de informație.

— Sam. Și mai cine?

Tremuram, din moment ce nu era vreme de stat afară în pijama de nailon. Dar nu-l voiam pe Bill în casă.

— Calvin Norris și Heather Kinman.

— Împușcați mortal?

— Heather, da. Calvin a fost rănit destul de grav.

— A arestat poliția pe cineva?

— Nu.

— Știi cine a făcut-o?

— Nu.

— Ești îngrijorată pentru fratele tău.

— Da.

— S-a transformat când a fost lună plină.

— Da.

Bill se uită la mine cu o expresie care ar fi putut exprima și milă.

— Îmi pare rău, Sookie, zise, și vorbea serios.

— Nu are nici un rost să-mi spui mie asta, am izbucnit. Spune-i lui Jason, el e cel căruia îi crește blană.

Fața lui Bill deveni rece și dură.

— Iartă-mă că te-am deranjat, spuse. O să plec.

Dispăru imediat în pădure.

Nu știu cum a reacționat Charles la acest episod, pentru că m-am întors și am intrat înapoi în casă, stingând lumina din curte. M-am aruncat înapoi în pat și am zăcut acolo, bufnind și trăsnind în tăcere. Mi-am tras păturile peste cap, astfel încât vampirul să priceapă că nu voiam să discut despre incident. Se mișca atât de atent, încât nu puteam fi sigură nici dacă era în casă; cred că s-a oprit în prag o secundă, apoi a pornit mai departe.

Am stat trează cam patruzeci și cinci de minute, după care m-am cufundat iar în somn.

La un moment dat, cineva mă scutură din nou de umăr. Am simțit un parfum dulce și am mai miroșit ceva, ceva îngrozitor. Eram teribil de amețită.

— Sookie, casa ta a luat foc, zise o voce.

— Nu se poate, am răspuns. Nu am lăsat nimic aprins.

— Trebuie să ieși acum, insistă vocea.

O sirenă persistentă îmi amintea de simulările de incendiu din școala primară.

— Bine, am zis, cu mintea încețoșată de somn și

(am văzut când am deschis ochii) fum.

Sirena din fundal era detectorul meu de fum. Fuiore lungi și cenușii se vălătuceau în dormitorul meu galben și alb, ca niște genii ale răului. Nu mă mișcam suficient de repede pentru Claudine, care m-a smuls din pat și m-a dus la ușa din față. Nu mă mai luase pe sus nici o femeie, dar, bineînțeles, Claudine nu era o femeie obișnuită. M-a pus în picioare în iarba rece din curtea din față. Senzația de rece mă trezi brusc. Nu era un vis urât.

— Casa mea a luat foc?

Încă mă mai străduiam să stau trează.

— Vampirul spune că era o ființă umană, acolo, zise, arătând spre stânga casei.

Dar pentru un lung moment ochii mi se opriră asupra priveliștii îngrozitoare a flăcărilor și asupra strălucirii roșii a focului, care lumina noaptea. Ardeau veranda din spate și o parte din bucătărie.

M-am forțat să mă uit la o formă chircită pe pământ lângă o forșiția îmbobocită. Charles era îngenucheat lângă ea.

— Ați sunat la pompieri? i-am întrebat pe amândoi în timp ce-mi croiam drum către casă în picioarele goale, ca să mă uit la forma lipsită de viață.

În lumina slabă, m-am uitat la fața uscățivă a bărbatului. Era alb, proaspăt bărbierit și probabil avea în jur de treizeci de ani. Deși cu greu se putea spune că erau cele mai potrivite condiții, nu l-am recunoscut.

— Oh, nu, nu m-am gândit la asta, spuse Charles și privi în sus de lângă corpul chircit.

El venea dintr-o vreme când nu existau pompieri.

— Iar eu mi-am uitat telefonul mobil, zise Claudine, care era modernă până-n măduva oaselor.

— Atunci trebuie să mă întorc înapoi și să sun eu, dacă telefonul mai funcționează, am spus întorcându-mă pe călcâie.

Charles se ridică – înălțimea lui era de neluat în seamă – și se uită la mine.

— Nu mai intri acolo.

Asta era cu siguranță un ordin de la Claudine.

— Băiete, tu alergi suficient de repede ca să faci asta.

— Focul, zise Charles, este fatal, foarte rapid, pentru vampiri.

Era adevărat; se aprindeau ca o torță dacă se atingeau de foc. Egoistă, pentru o secundă aproape că am insistat; îmi voiam haina și papucii și geanta.

— Du-te și sună de la telefonul lui Bill, am spus, arătând cu degetul în direcția corectă, iar el a pornit ca din pușcă.

Chiar în minutul în care a dispărut din raza vizuală și înainte ca zâna Claudine să mă poată opri, am țâșnit pe ușa din față și mi-am croit drum spre camera mea. Fumul era mult mai dens și am putut vedea flăcările câteva zeci de centimetri mai jos pe hol, în bucătărie. Imediat ce am zărit flăcările, mi-am dat seama că făcusem o mare greșeală ducându-mă din nou în casă, și mi-a fost greu să nu intru în panică. Geanta mea era acolo

unde o lăsasem, iar haina era aruncată pe fotoliul din colțul camerei. Nu am reușit să-mi găsesc papucii și am știut că nu mai puteam rămâne. Am scotocit în sertar după o pereche de șosete – știam sigur că se află acolo – și apoi am ieșit în fugă din casă, tușind și înecându-mă. Acționând din instinct, am luat-o brusc la stânga să închid ușa către bucătărie, și apoi m-am răsucit și m-am grăbit spre ușa din față. Am căzut peste un scaun în sufragerie.

— Asta a fost o prostie, a zis Claudine, iar eu am țipat.

M-a apucat de talie și a ieșit fugind din nou din casă, cu mine la subraț, ca un covor rulat.

Combi-nația de țipăt și tuse mi-a blocat sistemul respirator un minut sau două, timp în care Claudine mă duse mai departe de casă. Mă așeză jos pe iarbă și-mi puse șosetele în picioare. Apoi mă ajută să mă ridic și să-mi bag mâinile pe mânecile hainei. Am închis nasturii, plină de recunoștință.

Asta era a doua oară când Claudine apărea din neant când eram pe cale să am necazuri serioase. Prima dată ațipisem la volan după o zi foarte lungă.

— Faci ca lucrurile să fie foarte grele pentru mine, zise.

Încă mai părea veselă, dar poate nu la fel de amabilă.

Ceva se schimbă în interiorul casei și mi-am dat seama că lumina de veghe din hol dispăruse. Fie curentul se întrerupsese, fie îl opriseră din oraș cei

de la pompieri.

— Îmi pare rău, am spus, simțind că așa trebuia, deși nu aveam nici o idee de ce Claudine se simțea înșelată când era vorba de casa mea care ardea.

Am vrut să mă grăbesc spre curtea din spate, ca să văd mai bine, dar Claudine m-a apucat de braț.

— Nu merge mai aproape, a spus simplu, și nu am putut să scap din strânsoarea ei. Auzi, vin mașinile.

Acum puteam auzi sirenele pompierilor, și am binecuvântat fiecare persoană care venea să ne ajute. Știam că pagerele porniseră în toată zona și că voluntarii s-au grăbit spre cazarmă direct din paturile lor.

Catfish Hunter, șeful fratelui meu, a venit cu mașina lui. A sărit din ea și a fugit direct spre mine.

— A mai rămas cineva înăuntru? m-a întrebat grăbit.

Mașina de pompieri a orașului a oprit în urma lui, denivelând îngrozitor pietrișul de pe aleea mea.

— Nu, am spus.

— Există un rezervor cu propan?

— Da.

— Unde?

— În curtea din spate, am spus, și vocea a început să-mi tremure.

— Rezervor cu propan în spate, răcni Catfish peste umăr.

A urmat un strigăt de răspuns, urmat de o activitate susținută. I-am recunoscut pe Hoyt Fortenberry și pe Ralph Tooten, plus patru sau

cinci alți bărbați și vreo două femei.

După o scurtă conversație cu Hoyt și Ralph, a strigat la o femeie micuță, care părea să fie copleșită de echipamentul pe care-l purta. Îi arătă spre figura nemișcată din iarbă, iar ea își aruncă imediat casca și îngenunche lângă victimă. După ce se uită și o atinse, clătină din cap. Abia am recunoscut-o ca fiind asistenta doctorului Robert Meredith, Jane și nu mai știu cum.

— Cine-i bărbatul mort? întrebă Catfish.

Nu părea să fie prea deranjat de cadavru.

— Habar nu am, am spus.

Am descoperit cât de șocată eram după felul în care mi-am auzit vocea – tremurătoare, mică. Claudine mă cuprinse cu brațul.

O mașină de poliție trase lângă cea a pompierilor, iar șeriful Bud Dearborn coborî de pe scaunul șoferului. Pasagerul său era Andy Bellefleur.

Claudine exclamă:

— Ah!

— Da, am zis.

Apoi Charles se afla din nou lângă mine, iar Bill era chiar pe urmele sale. Vampirii măsurară cu privirea activitatea nebunească, dar cu scop bine definit. O observară pe Claudine.

Femeia mărunțică, după ce se ridică să-și aranjeze echipamentul, strigă:

— Șerifule, fă-mi o favoare și sună după ambulanță să ia de-aici cadavrul ăsta.

Bud Dearborn îi aruncă o privire lui Andy, care se întoarse ca să transmită prin stație.

— Nu e suficient că ai un iubit mort, Sookie? mă întrebă Bud Dearborn.

Bill mârâi arătându-și colții, pompierii sparseră geamul de lângă masa stră-stră-străbunicii mele, și un val puternic de căldură și scânteii izbucni în noapte. Mașina cu apă făcea mult zgomot, iar acoperișul subțire de deasupra bucătăriei și verandei se desprinse de pe casă.

Casa mea se făcea praf și pulbere.

Capitolul 8

Claudine stătea în stânga mea. Bill veni să se așeze în dreapta și mă apucă de mână. Împreună am privit pompierii care atacau focul prin fereastra spartă. Un zgomot de sticlă sfărâmată venit din partea cealaltă a casei indica și spargerea ferestrei de deasupra chiuvetei. În timp ce pompierii se concentrau asupra focului, poliția se concentra asupra cadavrului. Charles făcu un pas în față.

— Eu l-am omorât, recunosc eu calm. L-am prins dând foc casei. Era înarmat și m-a atacat.

Nu exista om care să semene mai tare cu un pechinez decât șeriful Dearborn. Fața sa era, practic, concavă. Ochii îi erau rotunzi și strălucitori, și în acest moment extrem de curioși. Părul negru, înspicat peste tot cu fire argintii, era pieptănat pe spate și m-am așteptat să vorbească pe nas.

— Și tu cine ești? îl întrebă pe vampir.

— Charles Twining, răspunse amabil Charles. La dispoziția dumneavoastră.

Șeriful scoase un sunet ciudat, iar Andy Bellefleur își dădu ochii peste cap.

— Și ești aici pentru că...?

— Stă cu mine, zise calm Bill, cât timp lucrează la Merlotte's.

Probabil șeriful auzise deja de noul barman, pentru că doar încuviință cu o mișcare a capului.

Eram ușurată că nu trebuia să mărturisesc că Charles dormea în dulapul meu, și l-am binecuvântat pe Bill pentru că mințise în legătură cu asta. Privirile ni se întâlneau o clipă.

— Așadar, recunoști că l-ai omorât pe bărbatul acesta? îl întrebă Andy pe Charles.

Vampirul încuviință scurt.

Andy îi făcu un semn femeii care purta un halat alb și care aștepta lângă mașina ei – oricum, în curtea mea erau acum vreo șase mașini, plus cea a pompierilor. Femeia nou-venită mă privi cu multă curiozitate când trecu pe lângă mine și se îndreptă spre forma ghemuită în tufișuri. Scoțând un stetoscop din buzunar, îngenunche lângă bărbat și îl auscultă în mai multe părți ale corpului.

— Da, e mort de-a binelea, anunță ea.

Andy scosese din mașina poliției un aparat de fotografiat Polaroid ca să pozeze cadavrul. Din moment ce singura lumină provenea de la blițul aparatului și de la licăririle focului care-mi mistuia casa, m-am gândit că fotografiile nu vor ieși prea bine. Eram amorțită din cauza șocului și mă uitam la Andy, ca și cum asta ar fi fost o activitate importantă.

— Ce păcat! Ar fi fost foarte bine să descoperim de ce a dat foc casei lui Sookie, zise Bill, în timp ce-l privea pe Andy lucrând.

Vocea sa era la fel de rece ca un congelator.

— În teama mea pentru siguranța lui Sookie, cred că am strâns prea tare.

Charles încerca să pară plin de regrete.

— Din moment ce gâtul îi este rupt, cred că așa

ai făcut, zise doctorița studiind fața lui Charles, cu aceeași atenție pe care mi-o acordase și mie.

M-am gândit că doctorița avea în jur de treizeci de ani; era o femeie slabă uscată, cu un păr tuns foarte scurt și roșu. Avea în jur de un metru șaiszeci și trăsături de elf, sau cel puțin așa cum îmi închipuiam eu că trebuie să aibă un elf: un nas scurt și cârn, ochi mari și o gură mare. Cuvintele îi erau în același timp seci și îndrăznețe, și nu părea deloc nici tulburată, nici încântată de faptul că fusese chemată în miezul nopții pentru ceva atât de neplăcut. Poate că era legistul districtului, așa că probabil am votat pentru ea, dar nu-mi aminteam cum o cheamă.

— Tu cine ești? întrebă Claudine cu cea mai plăcută voce a ei.

La vederea lui Claudine, doctorița clipi. Claudine, la acea neomenească oră a dimineții, era fardată cu grijă și purta un tricou mulat fucsia, cu pantaloni strâmți negri. Pantofii erau cu dungi fucsia și negre, și la fel și jacheta. Părul negru, ondulat, îi era prins cu piepteni fucsia.

— Eu sunt doctorul Tonnesen. Linda. Tu cine ești?

— Claudine Crane, zise zâna.

Nu știusem niciodată numele de familie pe care-l folosea Claudine.

— Și de ce vă aflați aici, domnișoară Crane? întrebă Andy Bellefleur.

— Sunt nașa-zână a lui Sookie, zise Claudine, râzând.

Deși scena era sinistră, toată lumea râse. Era ca

și cum nu ne-am fi putut abține să nu fim veseli în jurul lui Claudine. Dar eu m-am minunat foarte mult de explicația ei.

— Acum, serios, zise Bud Dearborn. De ce sunteți aici, domnișoară Crane?

Claudine zâmbi diabolic.

— Îmi petreceam noaptea cu Sookie, zise făcând cu ochiul.

Într-o clipă, eram obiectul unei cercetări fascinate a tuturor bărbaților care auziseră, și a trebuit să-mi închid mintea, ca și cum ar fi fost o închisoare de maximă siguranță, pentru a bloca imaginile pe care le transmiteau creierele bărbaților.

Andy se scutură, închise gura, și se lăsă pe vine lângă bărbatul mort.

— Bud, o să-l întorc, zise puțin răgușit, și întoarse cadavrul, pentru a putea umbla prin buzunarele mortului.

Portofelul bărbatului se dovedi a fi în jachetă, ceea ce mi se păru ciudat. Andy se ridică și se îndepărtă de cadavru ca să examineze conținutul compartimentelor acestuia.

— Vrei să te uiți, să vezi dacă-l recunoști? mă întrebă șeriful Dearborn.

Bineînțeles că nu voiam așa ceva, dar știam și că nu aveam încotro. Nervoasă, m-am apropiat puțin și am privit din nou fața bărbatului mort. Părea tot banal. Era tot mort. Probabil avea înjur de treizeci de ani.

— Nu-l cunosc, am spus cu vocea stinsă, în vacarmul pompierilor și curgerea apei care se

revărsa peste casă.

— Poftim?

Bud Dearborn nu reușea să mă audă. Ochii săi rotunzi, căprui, erau fixați asupra mea.

— Nu-l cunosc! am repetat aproape strigând. Din câte-mi amintesc, nu l-am văzut niciodată. Claudine?

Nu știi de ce am întrebat-o pe Claudine.

— Oh, da, eu l-am văzut, zise ea, veselă.

Asta atrase atenția celor doi vampiri, a celor doi oameni ai legii, a doctoriței și a mea.

— Unde?

Claudine își pusese mâinile pe după umerii mei.

— Era la Merlotte's în seara asta. Cred că erai prea îngrijorată pentru prietenul tău ca să-l observi. Stătea în partea de încăpere unde mă aflam și eu.

Ariene servise acolo.

Nu eram prea uimită că ratasem chipul unui bărbat într-un bar ticsit. Dar mă deranja că ascultasem gândurile oamenilor și le ratasem pe cele care s-ar fi putut dovedi importante pentru mine. În fond, fusese în bar cu mine, și câteva ore mai târziu îmi dăduse foc la casă. Trebuia să se fi gândit la mine, nu-i așa?

— Permisul de conducere arată că-i din Little Rock, Arkansas, zise Andy.

— Nu asta mi-a spus mie, zise Claudine. A zis că e din Georgia.

Arăta la fel de radioasă și când realizează că bărbatul o mințise, dar nu mai zâmbea.

— A zis că se numește Marlon.

— V-a spus de ce se află în oraș, domnișoară Crane?

— A zis că era în trecere, își luase o cameră la un motel pe autostrada interstatală.

— A mai povestit și altceva?

— Nu.

— Ați mers cu el la motel, domnișoară Crane? întrebă Bud Dearbon cu cea mai nevinovată voce de care era capabil.

Doctorița Tonnesen se uita de la unul la altul, ca și cum ar fi asistat la un meci de tenis, verbal.

— Oh, nu, eu nu fac lucruri din astea, răspunse zâmbind Claudine.

Bill arăta ca și cum cineva i-ar fi fluturat în față o sticlă cu sânge. Colții îi ieșiseră și ochii o fixau pe Claudine. Vampirii nu pot rezista prea mult când se află în preajma zânelor. Și Charles se apropiase de Claudine.

Trebuia să plece înainte ca oamenii legii să observe cum se purtau vampirii. Linda Tonnesen observase deja; ea însăși era destul de interesată de Claudine. Am sperat că o să atribuie fascinația resimțită de vampiri mai degrabă aspectului fizic deosebit al lui Claudine, decât farmecului copleșitor pe care zânele îl exercită asupra vampirilor.

— Frăția Soarelui, zise Andy. Are o legitimație de membru devotat aici. Nu e nici un nume trecut pe ea; asta-i ciudat. Permisul său de conducere este eliberat pe numele de Jeff Marriot.

Se uită întrebător la mine. Am clătinat din cap. Numele nu-mi spunea nimic.

Era tipic pentru un membru al frăției să-și imagineze că putea face ceva rău cum ar fi să-mi dea foc la casă – cu mine înăuntru – și că nu-l va lua nimeni la întrebări. Nu era prima dată când Frăția Soarelui, un grup care promova ura față de vampiri, încercase să mă ardă de vie.

— Probabil că știa că ai... ăăă... într-un fel ești asociată cu vampirii, zise Andy în tăcerea care se lăsase.

— Îmi pierd casa și aș fi putut muri pentru că știu niște vampiri?

Chiar și Bud Dearborn părea puțin rușinat.

— Probabil că cineva a auzit că obișnuiați să vă întâlniți cu domnul Compton aici de față, mormăi Bud. Îmi pare rău, Sookie.

Am spus:

— Claudine trebuie să plece.

Schimbarea bruscă de subiect îi uimi atât pe Andy și Bud, cât și pe Claudine. Ea se uită la cei doi vampiri, care erau vizibil mai aproape de ea și spuse rapid:

— Da, îmi pare rău, trebuie să mă întorc acasă. Mâine merg la muncă.

— Unde e mașina dumneavoastră, domnișoară Crane? întrebă Bud Dearborn, privind insistent în jur. Nu văd nici o altă mașină în afară de cea a lui Sookie, care e parcată în spate.

— Am parcat la Bill, minți senină Claudine, având ani întregi de practică.

Fără să mai aștepte alte comentarii, dispăru în pădure și doar mâinile mele care-i țineau bine îi împiedică să se strecoare prin

întuneric în urma ei. Se uitau spre copacii întunecați când i-am ciupit cât am putut de tare.

— Ce? întrebă Bill aproape visător.

— Termină, am mormăit, sperând că Bud, Andy și doctorița nu mă vor auzi.

Ei nu aveau nevoie să știe că frumoasa Claudine era o ființă supranaturală.

— Ce femeie! exclamă doctorița Tonnesen, aproape la fel de vrăjită ca și vampirii.

După care încercă să-și regăsească tonul normal:

— Ambulanța va veni să-l ia... ăăă... pe Jeff Marriot. Sunt aici doar pentru că aveam scannerul pornit și mă întorceam de la schimbul meu de la spitalul din Clarice. Trebuie să ajung acasă și să dorm puțin. Îmi pare rău pentru incendiu, domnișoară Stackhouse, dar cel puțin nu ați sfârșit ca tipul ăsta de-aici, spuse ea și arătă spre cadavru cu o mișcare a capului.

În timp ce se urca în Rangerul ei, pompierul-șef se îndreptă spre noi. Îl știam pe Catfish Hunter de ani întregi – fusese unul dintre prietenii tatălui meu –, dar nu-l întâlnisem niciodată în calitatea lui de pompier-șef al brigăzii de voluntari. Catfish transpira în ciuda frigului, iar fața îi era mânjită cu funingine.

— Sookie, l-am dovedit, zise obosit. Nu e atât de rău pe cât ai putea crede.

— Chiar nu e? am întrebat cu o voce mică.

— Nu, drăguțo. Ai rămas fără veranda din spate și fără bucătărie și mi-e teamă că și fără mașină. A stropit-o și pe ea cu niște benzină. Dar mare parte

din casă ar trebui să fie în regulă.

Bucătăria... singurul loc unde urmele morții pe care o provocasem puteau fi găsite. Acum nici măcar tehnicienii prezenți pe Discovery Channel nu ar mai fi reușit să găsească vreo urmă de sânge în camera distrusă. Fără să vreau, am început să râd.

— Bucătăria, am rostit printre chicoteli. Bucătăria a dispărut cu totul?

— Da, răspuse Catfish stânjenit. Sper că ai o asigurare la casă.

— Oh, am spus încercând din răspuțeri să nu mai chicotesc. Am.

Mi-a fost greu să-mi plătesc ratele, dar am continuat polița pe care bunica o avea pe casă. Slavă Domnului că bunica mea a crezut cu adevărat în asigurări. Văzuse prea mulți oameni care renunțaseră să mai plătească pentru a mai scădea din cheltuielile lunare și care suferiseră pierderi pe care nu fuseseră capabili să le recupereze.

— Unde o ai? Îi sun chiar acum.

Catfish era atât de nerăbdător să mă oprească din râs, încât era gata să se strâmbe și să latre dacă-i ceream.

— Greg Aubert, am spus.

Întâmplările întregii nopți îmi apărură brusc și mă trezire la realitate. Casa îmi arse, cel puțin în parte. Aveam mai mult de un dușman. Țineam în casă un vampir căruia trebuia să-i ofer o ascunzătoare pe timp de zi. Mașina mea se duse. În curtea mea era un bărbat mort, care se numea

Jeff Marriot și care-mi dăduse foc la casă și mașină pe baza unor simple prejudecăți. Eram copleșită.

— Jason nu e acasă, zise Catfish de la distanță. Am sunat la el. O să vrea ca Sookie să meargă la el acasă.

— Ea și Charles – adică, Charles și cu mine o să o luăm la mine acasă, zise Bill.

Și el părea să fie departe cu gândul.

— Nu știu ce să zic, interveni nehotărât Bud Dearborn. Sookie, pentru tine e bine?

Cu greu m-am putut decide să mă gândesc la câteva opțiuni. Nu puteam să o sun pe Tara, pentru că Mickey era acolo. Rulota lui Arlene era ticsită de nu se putea.

— Da, e în regulă, am spus, iar vocea îmi suna îndepărtată și goală, chiar și pentru propriile mele urechi.

— În regulă, câtă vreme știm unde să dăm de tine.

— L-am sunat pe Greg, Sookie, și am lăsat un mesaj pe robotul de la biroul său. Mai bine îl suni chiar tu, dimineață, zise Catfish.

— Bine, am acceptat.

Și toți pompierii se târâră prin fața mea și-mi spuseră cât de rău le pare. Îi știam pe toți: prieteni ai tatălui meu, prieteni ai lui Jason, obișnuiți ai barului, cunoștințe din școală.

— Ați făcut tot ce ați putut, am spus, iar și iar. Mulțumesc că ați salvat mare parte din ea.

Iar ambulanța veni să ia piromanul.

Până atunci, Andy găsisse o canistră în tufișuri, iar mâinile cadavrului miroseau a benzină, zisese

doctorița Tonnesen.

Mi-era greu să cred că un străin hotărâse că trebuia să-mi pierd casa și viața din cauza gusturilor mele în materie de parteneri de întâlnire. Gândindu-mă în acel moment cât de aproape fusesem de moarte, nu am simțit că era nedrept că-și pierduse viața făcând asta. Am recunoscut în gând că mi-a trecut prin minte că Charles făcuse o treabă bună. Era posibil să datorez viața insistențelor lui Sam ca vampirul să fie cazat la mine acasă. Dacă Sam ar fi fost acolo în acel moment, i-aș fi mulțumit într-un mod foarte entuziast.

În cele din urmă, Bill, Charles și cu mine am pornit spre locuința lui Bill. Catfish mă sfătuisese să nu intru din nou în casa mea până dimineață, și atunci, abia după ce agentul de asigurări și investigatorul de incendii vor fi cercetat locul. Doctorița Tonnesen îmi spusese că dacă mă simt amețită să merg la ea la cabinet, dimineață. Mai spusese și alte lucruri, dar nu prea le reținusem.

În pădure era întuneric, bineînțeles, și era deja în jur de cinci dimineața. După câțiva pași printre copaci, Bill m-a luat pe sus, la propriu. Nu am protestat, pentru că eram atât de obosită, încât mă întrebam cum o să mă descurc să trec prin cimitir.

Mă lăasă jos când am ajuns la el acasă.

— Te descurci pe scări? întrebă.

— Te duc eu, se oferi Charles.

— Nu, mă descurc, am spus și am pornit înainte să mai aud alte comentarii.

Ca să recunosc adevărul, nu eram prea sigură că pot, dar încet-încet mi-am croit drum spre dormitorul pe care-l folosisem când Bill era prietenul meu. El avea un loc în care lumina nu pătrundea, undeva la parter, dar nu-l întrebasesm niciodată exact unde. (Aveam o bănuială că era în spațiul pe care constructorii îl luaseră din bucătărie ca să facă un fel de debara.) Deși în Louisiana pânza freatică este prea aproape de suprafață pentru ca să se poată face subsoluri la case, eram aproape sigură că mai era o gaură întunecată ascunsă pe undeva. Găsise un loc și pentru Charles, fără să fie nevoie să se îngheșuie împreună – nu că asta ar fi fost în fruntea listei mele de preocupări. Una dintre cămășile mele de noapte încă se mai afla în sertarul dormitorului în stil vechi, și în baia de pe hol încă mai era una din periutele mele de dinți. Bill nu-mi aruncase lucrurile la gunoi; le păstrase, ca și cum s-ar fi așteptat să mă întorc.

Sau poate nu prea avusese nici un motiv să meargă la etaj de când ne despărțiserăm.

Promițându-mi un duș îndelungat dimineată, mi-am dat jos pijamaua plină de pete și ciorapii distruși. M-am spălat pe față și mi-am pus cămașa curată înainte să mă urc în patul înalt, folosind scăunelul vechi încă aflat unde-l lăsasem. În timp ce incidentele zilei și ale nopții încă mai zumzăiau în capul meu ca albinele, i-am mulțumit lui Dumnezeu că fusesem cruțată, și asta a fost tot ce am apucat să îi spun înainte să mă ia somnul.

Am dormit doar trei ore. Apoi, îngrijorarea m-a

trezit. M-am sculat destul de devreme ca să mai am timp să-l întâlnesc pe Greg Aubert, agentul de asigurări. M-am îmbrăcat cu o pereche de blugi de-ai lui Bill și cu o cămașă tot de-a lui. Fuseseră lăsate afară, lângă ușă, alături de niște șosete groase. Pantofii săi nu intrau în discuție, dar spre încântarea mea am găsit o pereche de papuci cu talpă de cauciuc pe care-i lăsasem în fundul unui dulap. Bill avea cafea și o cafetieră în bucătărie, de pe vremea când îmi făcea curte, și am fost recunoscătoare că aveam o cană pe care să o iau cu mine în timp ce-mi croiam cu grijă drum prin cimitir și prin porțiunea de pădure care înconjoară ceea ce mai rămăsese din casa mea.

Greg tocmai parca în curtea din față, când eu ieșeam dintre copaci. Coborî din camionetă, îmi măsură ținuta ciudată și o ignoră politicos. Am rămas amândoi, unul lângă altul, uitându-ne la bătrâna casă. Greg avea părul nisipiu, ochelari fără ramă și era un membru al consiliului Bisericii Prezbiteriene²¹. Îmi plăcuse întotdeauna, măcar și pentru că de fiecare dată când o duceam pe bunica să-și plătească ratele, ieșea de la birou ca să-i strângă mâna și să o facă să simtă că era un client important. Intuiția sa în afaceri era egalată doar de norocul său. Oamenii spuneau de ani întregi că norocul său se extindea și asupra celor ce-i cumpărau polițele, deși, desigur, spuneau asta oarecum în glumă.

— Dacă aș fi putut să prevăd asta, zise Greg. Sookie, îmi pare rău că s-a întâmplat așa ceva.

²¹ Biserică protestantă ce se bazează pe doctrina calvinistă.

— Ce vrei să spui, Greg?

— Oh, eu doar... Aș vrea să mă fi gândit că ai nevoie de o acoperire mai mare, zise absent.

Porni spre spatele casei, iar eu am luat-o pe urmele lui. Curioasă, am început să-i ascult gândurile și am fost uimită până peste poate de ce auzisem acolo.

— Așadar, să faci vrăji ca să-ți sprijini asigurările chiar funcționează? am întrebat.

Icni. Nu pot descrie altfel sunetul pe care l-am auzit.

— Așadar, e adevărat ce se spune despre tine, se bâlbâi. Eu, eu nu, e doar...

Rămase în picioare lângă bucătăria mea înnegrită și se uită cu gura căscată la mine.

— E în regulă, am spus încercând să-i câștig încrederea. Poți să pretinzi că nu știi nimic, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Soția mea ar muri dacă ar ști, zise serios. Și copiii la fel. Vreau să-i țin la distanță de partea asta din viața mea. Mama mea era... ea era...

— Vrajitoare, i-am venit eu în ajutor.

— Păi, da.

Ochelarii lui Greg sclipiră în soarele dimineții în timp ce se uita la ce mai rămăsese din bucătăria mea.

— Dar tatăl meu a pretins întotdeauna că nu știe, și deși ea a continuat să mă instruiască să-i iau locul, voiam mai mult decât orice pe lumea asta să fiu un om obișnuit.

Greg dădu din cap, ca și cum ar fi spus că-și atinsese scopul.

Am privit în jos în cana mea de cafea, bucuroasă că aveam ceva de ținut în mâini. Greg se mințea foarte tare pe sine însuși, dar nu era treaba mea să-i arăt asta. Era ceva ce trebuia să rezolve cu Dumnezeu și conștiința lui. Nu spun că metoda lui Greg era una rea, dar cu siguranță nu era alegerea unui om obișnuit. Să-ți asiguri mijloacele de trai (în sensul propriu) folosind magia, probabil că era împotriva oricărei reguli.

— Vreau să zic, sunt un agent bun, spuse, apărându-se, deși eu nu scosesem o vorbă. Sunt atent ce asigur, sunt atent când verific lucrurile. Nu ține totul doar de magie.

— Oh, nu, am spus, doar pentru că ar fi explodat de teamă dacă nu o făceam. Oamenii au oricum accidente, nu-i așa?

— Indiferent de vraja pe care o folosesc, recunosc el cu tristețe. Conduc beți. Și uneori, metalul cedează, indiferent ce fac.

Ideea conformistului Greg Aubert învârtindu-se prin Bon Temps și aruncând vrăji asupra mașinilor era aproape suficientă ca să-mi distragă atenția de la ruinele casei mele... dar nu în totalitate.

În lumina strălucitoare și înghețată a zilei, puteam să văd pagubele în totalitatea lor. Deși mi-am tot spus că ar fi putut fi mult mai rău – și că eram foarte norocoasă că bucătăria fusese adăugată spre spatele casei, din moment ce fusese construită mai târziu – ea fusese totuși încăperea ce adăpostea cele mai scumpe obiecte. Trebuia să înlocuiesc aragazul, frigiderul, boilerul, și cuptorul cu microunde, iar veranda din spate adăpostise

mașina de spălat și uscătorul.

După pierderea electrocasnicelor mari, urmau vasele și oalele și cratițele și argintăria, multe dintre piesele acestea fiind într-adevăr foarte vechi. Una dintre străbunicile mele provenise dintr-o familie foarte săracă, dar cumpărase un set de porțelan fin și un serviciu de ceai din argint, care era un chin când trebuia să-l curăț. Mi-am dat seama că nu mai trebuia să-l curăț niciodată, dar acest gând nu-mi provoca nici o bucurie. Mașina mea era veche, și trebuia schimbată de multă vreme, dar nu plănuisem să o fac acum.

Aveam asigurare și aveam bani la bancă, mulțumită vampirilor care mă plătiseră ca să am grijă de Eric când acesta își pierduse memoria.

— Și aveai detectoare de fum? întrebă Greg.

— Da, aveam, am spus, amintindu-mi de sunetul ascuțit care începuse imediat după ce Claudine mă trezise. Dacă tavanul holului este la locul lui, vei putea vedea unul.

Nu mai existau trepte care să ne conducă sus pe verandă, iar podeaua acesteia părea foarte nesigură. De fapt, uscătorul căzuse prin ea și era înclinat într-un unghi ciudat. Mi se făcea rău văzând lucrurile mele de fiecare zi, lucruri pe care le atinsesem și le folosisem de sute de ori, expuse în văzul lumii și distruse.

— O să intrăm pe ușa din față, sugeră Greg, și am fost bucuroasă să accept.

Era încă descuiată, și am simțit un atac de panică înainte să-mi dau seama cât de ridicol era. Am intrat. Primul lucru pe care l-am observat a fost

mirosul. Totul mirosea a fum. Am deschis geamurile, iar vântul rece îndepărtă mirosul greu, până ce aerul a devenit suportabil.

Acest capăt al casei arăta mai bine decât mă așteptam. Mobila trebuia curățată, bineînțeles. Dar podeaua era solidă și întreagă. Nici măcar nu am urcat scările; rareori foloseam camerele de-acolo, așa că dacă pățiseră ceva puteau să mai aștepte.

Stăteam cu brațele încrucișate la piept. Am privit dintr-o parte în cealaltă, deplasându-mă încet prin cameră către hol. Am simțit podeaua vibrând când altcineva intră. Am știut fără să privesc în jur că Jason era în spatele meu. El și Greg își spuseră ceva, dar după o secundă Jason rămase tăcut, din cauza șocului.

Am intrat în hol. Ușa dormitorului meu și cea a dormitorului de vizavi erau amândouă deschise. Așternuturile mele erau tot date într-o parte. Papucii mei erau lângă noptieră. Toate ferestrele erau mânjite cu fum și pline de umezeală, iar mirosul îngrozitor era și mai puternic. Pe tavanul holului se vedea detectorul de fum. Am arătat în tăcere cu degetul spre el. Am deschis ușa către dulapul cu cearșafuri și am descoperit că toate erau ude. Bine, lucrurile puteau fi spălate. M-am dus în camera mea și am deschis ușa dulapului. Dulapul avea un perete comun cu bucătăria. La prima vedere, hainele păreau intacte, până ce am observat că fiecare haină care se aflase pe un umerăș metalic avea o dungă de la un umăr la celălalt, unde umerășul încins lăsase urme. Pantofii mei se copseseră. Poate că trei perechi mai erau

bune.

Am înghițit în sec.

Deși mă simțeam tot mai zdruncinată cu fiecare secundă, m-am alăturat fratelui meu și agentului de asigurări în timp ce aceștia continuară să meargă, cu grijă, pe hol, spre bucătărie.

Podeaua dinspre partea mai veche a casei părea în regulă. Bucătăria fusese o cameră mare, din moment ce folosise și ca loc de luat masa. Tăblia mesei era parțial arsă, și la fel erau și două dintre scaune. Linoleumul de pe podea era tot stricat, și o parte din el era complet ars. Boilerul căzuse prin podea, iar perdelele care acoperiseră geamul de deasupra chiuvetei atârnav în fâșii. Mi-am amintit-o pe bunica făcând acele perdele; nu-i plăcea să coasă, dar cele de la JCPenney care-i plăceau erau prea scumpe. Așa că a scos vechea mașină de cusut a mamei ei și a cumpărat de la Hancock's niște material ieftin, dar cu flori drăguțe, și a măsurat, și a înjurat în barbă, și a muncit, și a muncit, până ce în cele din urmă le-a făcut. Jason și cu mine le-am admirat în mod exagerat, ca să o facem să simtă că meritaseră efortul, iar ea fusese atât de încântată.

Am deschis un sertar, cel în care se aflaseră toate cheile. Erau topite grămadă. Am strâns din maxilare cât am putut de tare. Jason stătea în picioare lângă mine, privind în jos.

— Rahat, zise cu o voce scăzută și dură.

Asta m-a ajutat să-mi rețin lacrimile. L-am ținut de braț cam un minut. Mă bătea pe mână neîndemânatic. Să vezi lucruri familiare – lucruri

care deveniseră dragi tot folosindu-le – alterate în mod iremediabil de foc era un șoc teribil, indiferent de câte ori îmi aminteam că toată casa ar fi putut fi distrusă de foc; că aș fi putut muri. Chiar dacă detectorul de fum m-ar fi trezit, aș fi fugit afară doar ca să dau nas în nas cu piromanul Jeff Marriot.

Aproape tot ce se afla în partea estică a bucătăriei era distrus. Podeaua era instabilă. Acoperișul bucătăriei dispăruse.

— Noroc că încăperile de la etaj nu se întind și deasupra bucătăriei, zise Greg când coborî după ce examinase cele două dormitoare și podul. O să trebuiască să te consulți cu un constructor ca să știi sigur, dar cred că etajul al doilea este în esență neafectat.

După asta am vorbit cu Greg despre bani. Când vor veni? Câți o să fie? Ce taxe va trebui să plătesc?

Jason s-a învârtit puțin prin curte, în timp ce eu și cu Greg stăteam în picioare lângă mașina acestuia. Puteam simți atitudinea și mișcările fratelui meu. Jason era furios: pentru faptul că trecusem pe lângă moarte, pentru ceea ce se întâmplase cu casa. După ce Greg a plecat, lăsându-mă cu o listă îngrozitoare de lucruri de făcut și cu telefoane de dat (de unde?) și cu o slujbă pentru care trebuia să mă pregătesc (cu ce să mă îmbrac?), Jason veni spre mine și spuse:

— Dacă aș fi fost acolo, l-aș fi ucis.

— În forma ta cea nouă? am întrebat.

— Da, probabil că i-aș fi provocat nemernicului ăluia spaima vieții lui înainte să-și ia adio de la ea.

— Cred că și Charles a fost destul de înspăimântător, dar mulțumesc că te-ai gândit.

— L-au băgat la închisoare pe vampir?

— Nu, Bud Dearborn i-a spus doar să nu părăsească orașul.

În fond, închisoarea din Bon Temps nu are o celulă pentru vampiri. Iar celulele obișnuite nu-i pot opri și, în plus, au ferestre.

— Tipul ăsta a venit de-acolo, de la Frăția Soarelui? Era doar un străin care a venit în oraș să-ți facă rău?

— Așa se pare.

— Ce au cu tine? În afară de faptul că ai ieșit cu Bill și că ai avut de-a face cu alți vampiri?

De fapt, Frăția Soarelui avea destule împotriva mea. Eu eram responsabilă de faptul că se făcuse o razie la uriașa lor biserică din Dallas și că unul dintre cei mai importanți lideri ai lor trebuise să dispară. Ziarele au fost pline de descoperirile pe care poliția le-a făcut în clădirea din Texas a frăției. Când a ajuns acolo, găsind membrii agitându-se în dezordine și strigând că fuseseră atacați de vampiri, poliția a intrat în clădire să o percheziționeze și a descoperit la subsol o cameră de tortură, arme ilegale adaptate să tragă cu țărugi în vampiri și un cadavru. Poliția nu a reușit să zărească un singur vampir. Steve și Sarah Newlin, conducătorii bisericii frăției din Dallas, dispăruseră în acea noapte.

De atunci eu l-am mai văzut pe Steve Newlin. Fusese la Clubul Morților din Jackson. El și unul dintre acoliții săi se pregăteau să omoare un

vampir în club, când eu i-am împiedicat. Newlin a scăpat; prietenul său, nu.

Se pare că adeptii lui Newlin îmi dăduseră de urmă. Nu prevăzusem așa ceva, dar nici nu pot spune că prevăzusem vreunul dintre lucrurile care mi se întâmplaseră anul trecut. Când Bill învățase să folosească computerul, îmi spusese că oricine poate fi găsit prin intermediul lui dacă te pricepeai puțin și aveai bani.

Poate membrii frăției angajaseră detectivi particulari, cum erau cei doi care fuseseră la mine acasă cu o zi în urmă. Poate că Jack și Lily Leeds doar se prefăcuseră cu fuseseră angajați de familia Pelt? Poate că familia Newlin era adevăratul lor angajator. Nu mi s-au părut a fi persoane cu simpatii politice, dar puterea culorii verzi este universală.

— Cred că faptul că ieșeam cu un vampir a fost suficient pentru ei ca să mă urască, i-am spus lui Jason.

Stăteam pe haionul camionetei sale, uitându-ne disperăți la casă.

— Pe cine crezi că ar trebui să sun ca să-mi refacă bucătăria?

Nu mi se părea că aveam nevoie de un arhitect: voiam doar să înlocuiesc ce-mi lipsea. Casa fusese ridicată fără să se sape o fundație, așa că dimensiunile bucătăriei nu erau relevante. Din moment ce podeaua fusese arsă în toată bucătăria și trebuia complet înlocuită, nu mă va costa cu mult mai mult să o fac puțin mai mare și să închid complet veranda din spate. M-am gândit că astfel

mașina de spălat și uscătorul nu vor mai fi la fel de neplăcut de folosit pe vreme rea. Aveam bani mai mulți decât îmi trebuiau să acopăr partea care se scădea din impozit și eram sigură că asigurarea va plăti pentru o mare parte din rest.

După un timp, am auzit venind o altă camionetă. Maxine Fortenberry, mama lui Hoyt, coborî cu două coșuri pentru rufe.

— Unde-ți sunt hainele, fato? strigă. O să le iau acasă și-o să le spăl, ca să poți purta ceva care să nu miroasă a fum.

După ce eu am protestat, iar ea a insistat, am intrat amândouă în aerul neplăcut și sufocant al casei, ca să luăm niște haine. Maxine a insistat să ia și un braț de așternuturi din dulap, ca să vadă dacă mai putea recupera ceva din ele.

Imediat după ce Maxine a plecat, Tara intră în luminiiș la volanul noii ei mașini, urmată de ajutorul ei cu jumătate de normă, o tânără înaltă, care se numea McKenna și care conducea vechea mașină a Tarei.

După o îmbrățișare și câteva vorbe bune, Tara zise:

— O să conduci bătrânul Malibu până-ți rezolvi treaba cu asigurarea. Oricum stătea în garajul meu degeaba, și aveam de gând să dau un anunț la ziar că-l vând. Poți să-l folosești.

— Mulțumesc, am spus buimacă. Tara, e foarte drăguț din partea ta.

Am observat în trecere că nu arăta bine, dar eram prea copleșită de propriile mele probleme ca să mă mai gândesc și la asta. Când ea și McKenna

au plecat, le-am făcut un vag semn cu mâna.

După asta a venit Terry Bellefleur. S-a oferit să-mi demoleze partea arsă pentru o sumă neînsemnată, iar pentru foarte puțin în plus, va duce și resturile la groapa de gunoi. Îmi explică apoi că va începe lucrul de îndată ce poliția îi va da voie și, spre surprinderea mea, mă îmbrățișă scurt.

Apoi veni Sam, adus de Arlene. Câteva minute rămase în picioare, uitându-se la partea din spate a casei. Buzele îi erau strânse. Aproape orice bărbat ar fi spus: „Ce bine că am trimis vampirul acasă cu tine, nu-i așa?” Dar Sam nu o făcu. Zise în schimb:

— Cu ce te pot ajuta?

— Dă-mi de lucru, am răspuns zâmbind. Iartă-mă dacă vin la muncă îmbrăcată altfel decât în uniforma obișnuită.

Arlene dădu ocol casei, apoi mă îmbrățișă fără să scoată un cuvânt.

— Asta se poate rezolva, zise Sam. Tot nu zâmbea. Am auzit că tipul care a pus focul făcea parte din frăție și că asta e un fel de răzbunare că ai ieșit cu Bill.

— Avea o legitimație de membru în portofel și o canistră cu benzină, i-am răspuns ridicând din umeri.

— Dar cum te-a găsit? Vreau să zic, nimeni de aici...

Vocea lui Sam se stinse atunci când analiză posibilitatea mai îndeaproape.

Se gândea, așa cum o făcusem și eu, că deși incendiul putea fi pus doar pentru că mă

Întâlnisem cu Bill, reacția părea totuși exagerată. Un comportament tipic ar fi fost ca un membru al frăției să arunce cu sânge de porc pe oamenii care se întâlneau sau aveau un parteneriat de afaceri cu un vampir. Asta se întâmplase de mai multe ori, cel mai celebru fiind un designer de la Dior care folosise doar manechine vampir la o prezentare pentru sezonul de primăvară. Astfel de incidente se întâmplau de obicei în orașe mari, orașe care găzduiau „biserici” mari ale frăției și aveau o populație numeroasă de vampiri.

Dacă bărbatul fusese angajat de altcineva ca să-mi dea foc la casă? Dacă legitimația de membru al frăției fusese pusă colo ca să ne inducă în eroare?

Oricare dintre aceste lucruri ar fi putut fi adevărat; sau toate, sau nici unul. Nu mă puteam hotărî pe care să-l cred. Așadar, eram ținta unui ucigaș, la fel ca teriantropii? Trebuia să mă tem și eu acum de un glonț venit din întuneric, având în vedere că incendiul dăduse greș?

Era o perspectivă atât de înspăimântătoare, încât am evitat să mă gândesc la ea... erau ape prea adânci pentru mine.

Inspectorul care se ocupa de incendii la poliția statală veni când Sam și Arlene erau cu mine. Mâncam prânzul adus de Arlene. Că Arlene era o persoană care nu prea le avea cu mâncarea e un fel drăguț de a spune, așa că sandvișul meu era făcut cu un cârnat ieftin și o brânză cu gust de plastic, iar cutia de suc era de fapt un ceai cu zahăr dintr-o marcă necunoscută. Dar se gândise

la mine și mi le adusese, iar copiii ei făcuseră un desen pentru mine. Date fiind condițiile, m-aș fi bucurat și dacă-mi aducea doar o felie de pâine.

Din reflex, Arlene începu să-i facă ochi dulci inspectorului. Acesta era un bărbat osos, care se apropia de cincizeci de ani și care se numea Dennis Pettibone. Denis avea un aparat de fotografiat, un carnețel și o expresie îndârjită. Lui Arlene îi luă cam două minute de conversație ca să smulgă un zâmbet de pe buzele domnului Pettibone, iar ochii căprui ai acestuia îi admirau formele după încă două minute. Înainte să-l conducă pe Sam acasă, Arlene obținuse de la inspector promisiunea că va trece pe la bar în acea seară.

Tot înainte să plece, Arlene îmi oferi canapeaua extensibilă din rulota ei, ceea ce era un gest foarte drăguț, dar știam precis că aș fi deranjat-o și aș fi încurcat-o în rutina ei de dus copiii la școală dimineața, așa că i-am spus că aveam unde să stau. Nu credeam că Bill o să mă dea afară. Jason îmi spusese că puteam merge la el și, spre surprinderea mea, înainte să plece, Sam zise:

— Poți să stai cu mine, Sookie. Fără obligații. Am două dormitoare goale în rulotă. Iar într-unul dintre ele există chiar și un pat.

— E drăguț din partea ta, am spus, cu o voce foarte sinceră. Fiecare om din Bon Temps va crede că suntem pe cale să ne căsătorim dacă fac asta, dar cu siguranță apreciez oferta.

— Doar nu crezi că nu vor face presupuneri dacă stai cu Bill?

— Nu mă pot căsători cu Bill. Nu legal, am răspuns punând capăt discuției. În afară de asta, acolo mai e și Charles.

— Gaz pe foc, sublinie Sam. E chiar și mai interesant.

— Este oarecum flatant că mă consideri suficient de bună ca să mă descurc cu doi vampiri odată.

Sam rânji, ceea ce-l făcu să arate cu zece ani mai tânăr. Privi peste umărul meu, când se auzi pietrișul scrâșnind sub roțile unei alte mașini.

— la te uită cine vine, zise.

O camionetă uriașă și veche opri în cele din urmă. Din ea coborî Dawson, vârcolacul uriaș care o făcea pe garda de corp pentru Calvin Norris.

— Sookie, tună el, cu o voce atât de profundă, încât mă așteptam ca pământul să vibreze.

— Salut, Dawson.

Voiam să-l întreb „Ce faci aici?” dar mi-am imaginat că va suna destul de nepoliticos.

— Calvin a auzit de incendiu, zise Dawson fără să piardă vremea cu introduceri. Mi-a spus să trec pe-aici și să văd dacă ești rănită, și să-ți spun că se gândește la tine și că dacă ar fi fost sănătos, ar fi fost deja aici să pună mâna la treabă.

Am văzut cu coada ochiului că Dennis Pettibone se uita cu interes la Dawson. Nu era nevoie ca acesta din urmă să poarte o inscripție pe care să scrie „tip periculos”.

— Să-i transmiți că îi sunt recunoscătoare. Mi-aș fi dorit și eu să fie sănătos. Ce mai face?

— A fost deconectat de la vreo două chestii, azi-

dimineață, și s-a plimbat puțin. A fost o rană urâtă, zise Dawson. O să mai dureze puțin până se reface complet.

Aruncă o privire să vadă cât de departe era inspectorul.

— Chiar și pentru unul dintre noi, adăugă.

— Desigur, am zis. Mulțumesc că ai trecut pe aici.

— Calvin a mai zis și că locuința sa e goală cât e el în spital, dacă ai nevoie de un loc unde să stai. Ar fi fericit să te lase să o folosești.

Și asta era drăguț, și am spus-o. Dar m-aș fi simțit foarte prost dacă i-aș fi fost datoare lui Calvin cu o chestie atât de importantă.

Dennis Pettibone mă strigă:

— Uitați, domnișoară Stackhouse, zise. Se poate vedea unde a folosit benzina pe veranda dumneavoastră. Vedeți felul în care focul a pornit din locul de unde a stropit ușa?

Am înghițit în sec.

— Da, văd.

— Ați avut noroc că nu a bătut vântul azi-noapte. Și, mai ales, aveți noroc că ați închis ușa aia, cea dintre bucătărie și restul casei. Focul ar fi luat-o pe hol dacă nu închideați ușa. Când pompierii au spart geamul din partea de nord, focul a luat-o într-acolo căutând oxigen, în loc să-și facă drum spre restul casei.

Mi-am amintit de impulsul care mă împinsese înapoi în casă, împotriva logicii, și cum închisesem ușa în ultimul minut.

— După vreo două zile, nu cred că restul casei

va mai mirosi la fel de rău, zise inspectorul. Deschideți acum geamurile, rugați-vă să nu plouă, și destul de curând cred că nu veți mai avea probleme. Bineînțeles trebuie să sunați la compania de electricitate și să vorbiți cu ei despre curent. Și compania de gaz va trebui să arunce o privire la rezervorul cu propan. Așadar, din acest punct de vedere, nu se poate trăi în casă.

Esența a ceea ce spunea era că aș fi putut pur și simplu să dorm acolo ca să am un acoperiș deasupra capului. Fără electricitate, fără căldură, fără apă caldă, fără să-mi pot face de mâncare. I-am mulțumit lui Dennis Pettibone și mi-am cerut scuze ca să mai discut ceva cu Dawson, care auzise totul.

— O să trec să-l văd pe Calvin peste o zi sau două, imediat ce rezolv asta, am spus făcând un semn cu capul spre spatele casei mele.

— Oh, da, zise garda de corp, cu un picior deja în camionetă. Calvin a zis că să-i spui cine a făcut asta, și dacă a fost cineva care a dat un asemenea ordin, altcineva decât nemernicul care a murit.

Am privit la ce mai rămăsese din bucătăria mea și aproape că puteam număra centimetrii care despărțiseră focul de dormitorul meu.

— Dintre toate, asta apreciez cel mai tare, am spus înainte ca spiritul meu creștinesc să mai poată îndulci gândul.

Ochii căprui ai lui Dawson îi întâlneau pe ai mei într-un moment de înțelegere reciprocă perfectă.

Capitolul 9

Datorită lui Maxine aveam haine care miroseau a curat pentru purtat la muncă, dar trebuia să-mi cumpăr ceva de încălțat de la Payless. De obicei, investesc în pantofi, din moment ce trebuie să stau atât de mult în picioare, dar nu aveam timp să mă duc în Clarice, la singurul magazin de calitate de acolo, sau să merg la mallul din Monroe. Când am ajuns la muncă, Sweetie Des Arts a ieșit din bucătărie să mă îmbrățișeze, cu corpul său osos înfășurat în șorțul alb de bucătăreasă. Chiar și băiatul care debarasa mesele mi-a spus că-i pare rău. Holly și Danielle, care-și terminaseră tura, mă bătură pe umăr și-mi spuseră că sperau că lucrurile o să meargă mai bine.

Arlene mă întrebă dacă credeam că frumosul Dennis Pettibone va trece pe la bar și i-am spus că eram sigură că o va face.

— Cred că trebuie să bată drum lung până aici, zise gânditoare. Mă întreb unde locuiește.

— Am cartea lui de vizită. Stă în Shreveport. Dacă mă gândesc bine, mi-a spus că și-a cumpărat o mică fermă, chiar lângă Shreveport.

Ochii lui Arlene se măriră.

— Se pare că tu și Dennis ați discutat ceva.

Am început să protestez că inspectorul era cam bătrâior pentru mine, dar din moment ce Arlene

declarase cu consecvență în ultimii trei ani că are treizeci și șase de ani, mi-am imaginat că ar fi fost lipsit de tact să insist.

— Încercam să treacă timpul, i-am răspuns. M-a întrebat de când lucrez cu tine și dacă ai copii.

— Oh, chiar așa? zâmbi larg Arlene. Bine, bine. Se duse să se ocupe de mesele ei, cu un pas mai viori.

M-am pus pe treabă și a durat mai mult decât de obicei să fac totul din cauza întreruperilor constante. Știam că în curând alte știri senzaționale din oraș vor eclipsa incendiul casei mele. Deși nu puteam să-mi doresc ca altcineva să treacă prin ce am trecut eu, m-aș fi bucurat să nu mai fiu subiectul de discuție al tuturor clienților din bar.

Terry nu reușise să se ocupe de treburile mai ușoare ale barului din timpul zilei, așa că Arlene și cu mine ne-am unit ca să-i ținem locul. Faptul că eram ocupată mă ajuta să mă gândesc mai puțin la necazurile mele.

Deși dormisem doar trei ore, m-am descurcat bine, până când Sam m-a strigat de pe holul care ducea la biroul său și la toaletă.

Două persoane veniseră mai devreme și se retrăseseră la masa lui din colț ca să stea de vorbă cu el; îi observasem doar în trecere. Femeia avea în jur de șaiszeci de ani și era foarte grasă și scundă. Folosea un baston. Bărbatul care o însoțea avea părul castaniu, un nas ascuțit și sprâncene groase care-i dădeau expresivitate feței. Îmi amintea de cineva, dar n-am putut cu nici un chip

să-mi aduc aminte de cine. Sam îi condusesese în biroul său.

— Sookie, zise Sam îngrijorat, oamenii din biroul meu vor să stea de vorbă cu tine.

— Cine sunt?

— Ea este mama lui Jeff Marriot. Bărbatul este fratele lui geamăn.

— Oh, Doamne, am spus, dându-mi seama că bărbatul îmi amintea de cadavru. De ce vor să vorbească cu mine?

— Nu cred că el a avut vreodată ceva de-a face cu frăția. Moartea lui li se pare de neînțeles.

Să spun că eram îngrozită de această întâlnire însemna să mă exprim foarte delicat.

— De ce să vorbească cu mine? am întrebat speriată.

Ajunsesem aproape de limita rezistenței mele emoționale.

— Vor doar... răspunsuri. Suferă.

— Și eu, am răspuns. După casa mea.

— După cineva drag.

M-am uitat fix la Sam.

— De ce ar trebui să vorbesc cu ei? am întrebat. Ce vrei de la mine?

— Trebuie să auzi ce au de spus, zise Sam pe un ton care pune capăt discuției.

Nu mai voia să facă presiuni și nu mai dorea să dea explicații. Acum decizia depindea doar de mine.

Pentru că aveam încredere în Sam, am acceptat.

— O să stau de vorbă cu ei când o să-mi termin

treaba, am spus.

Speram în sinea mea că vor pleca până atunci. Dar când schimbul meu se termină, cei doi încă mai erau în biroul lui Sam. Mi-am scos șorțul, l-am îndesat în coșul mare pe care scria „lenjerie murdară” și am pășit încet către birou.

I-am privit pe cei doi Marriot cu mai multă atenție, acum că ne aflam față-n față. Doamna Marriot (am bănuț) era într-o formă proastă. Pielea sa avea o tentă cenușie, iar întregul ei corp părea să se prăbușească. Ochelarii îi erau murdari, din cauză că plânsese atât de mult, și adunase ghemotoace de șervețele în mâini. Fiul ei era șocat și lipsit de expresie. Își pierduse fratele geamăn și-mi transmitea atât de multă nefericire, încât cu greu puteam să o absorb.

— Vă mulțumim că acceptați să vorbiți cu noi, zise el.

Se ridică de pe scaun din reflex și-mi întinse mâna.

— Eu sunt Jay Marriot, iar aceasta este mama mea, Justine.

Asta era o familie care descoperise o literă din alfabet și rămăsese agățată de ea.

Nu știam ce să zic. Le puteam spune că-mi părea rău că le murise cineva drag, când acesta încercase să mă ucidă? Nu exista nici o regulă de etichetă pentru situații de-astea; chiar și bunica mea ar fi fost în încurcătură.

— Domnișoară... doamnă... Stackhouse, l-ați întâlnit vreodată pe fratele meu?

— Nu, am răspuns.

Sam mă luă de mână. Din moment ce cei doi Marriot stăteau pe singurele două scaune care încăpeau în biroul lui Sam, el și cu mine ne sprijineam de biroul său. Speram că nu-l durea piciorul.

— De ce ar da foc casei? Nu a mai fost niciodată arestat, din nici un motiv, vorbi Justine pentru prima oară.

Vocea îi era răgușită și înecată în lacrimi; avea un ton de justificare.

— Cu siguranță, nu știu.

— Ne puteți spune cum s-a întâmplat? Mă refer la moartea lui.

Am simțit un val de furie pentru că eram obligată să-mi fie milă de ei, pentru că trebuia să fiu amabilă, să-i tratez într-un fel special. În fond, cine fusese cât pe ce să moară acolo? Cine-și pierduse o parte din casă? Cine se afla în fața unui colaps financiar, și numai norocul o salvase de la un dezastru? Furia clocotea în mine, iar Sam îmi dădu drumul la mână și mă cuprinse cu brațul. Puteam simți tensiunea din corpul meu. Spera că-mi voi controla impulsul de a izbucni.

A trebuit să fac eforturi supraomenești, dar am rezistat.

— M-a trezit un prieten, am spus. Când am ieșit afară, am găsit un vampir care stătea la vecinul meu – și el tot vampir – lângă trupul domnului Marriot. O canistră cu benzină se afla aproape de... în apropiere. Doctorul care a venit a spus că domnul Marriot avea benzină pe mâini.

— Ce l-a omorât? Întrebă din nou mama.

- Vampirul.
- L-a mușcat?
- Nu, el... nu. Fără mușcături.
- Atunci, cum?

Jay își exprima o parte din furie.

— Cred că i-a rupt gâtul.

— Asta am auzit la biroul șerifului, zise Jay. Dar nu știam dacă ne spun adevărul.

Oh, pentru Dumnezeu!

Sweetie Des Arts băgă capul pe ușă să-i ceară lui Sam cheile de la depozit, pentru că avea nevoie de un borcan cu murături. Își ceru scuze pentru că ne întrerupsese. Arlene îmi făcu cu mâna în timp ce se îndrepta pe hol către ușa angajaților și m-am întrebat dacă Dennis Pettibone venise la bar. Fusesem atât de absorbită de propriile mele probleme încât nu observasem. Când ușa se trânti în urma ei, liniștea păru să cuprindă cămăruța.

— Si ce făcea vampirul la tine-n curte? întrebă Jay nerăbdător. În mijlocul nopții?

Nu i-am spus că nu era treaba lui. Mâna lui Sam mă strângea de braț.

— Atunci se trezesc ei. Și stătea la singura casă care se află lângă a mea.

Asta spusese poliției.

— Cred că a auzit pe cineva la mine-n curte când era prin apropiere și a venit să vadă cine e.

— Nu știm cum a ajuns Jeff acolo, zise Justine. Unde-i e mașina?

— Nu știu.

— Și avea o legitimație în portofel?

— Da, o legitimație de membru al Frăției

Soarelui, i-am explicat.

— Dar nu avea nimic în mod special împotriva vampirilor, protestă Jay. Suntem gemeni. Aș fi știut dacă avea vreo problemă cu ei. Asta chiar nu are nici o logică.

— I-a spus femeii din bar un nume și un oraș false, am spus cât de blând am putut.

— Păi era doar în trecere, zise Jay. Eu sunt căsătorit, dar Jeff era divorțat. Nu-mi place să spun asta în fața mamei, dar nu este un lucru neobișnuit pentru bărbați să dea o adresă și un nume false atunci când întâlnesc o femeie într-un bar.

Asta era adevărat. Deși Merlotte's era în primul rând un bar pentru cei din zonă, ascultasem prea multe povești de la străinii de oraș care treceau pe aici; știam cu siguranță că mințeau.

— Unde îi era portofelul? întrebă Justine.

Se uită în sus la mine, ca un câine bătrân și bătut, ceea ce îmi făcu inima să tresară.

— În buzunarul jachetei, am răspuns.

Jay se ridică brusc în picioare. Începu să se miște, mergând încolo și-ncoace în puținul spațiu pe care-l avea la dispoziție.

— Uite, zise cu voce mai agitată, asta nu seamănă deloc cu Jeff. El își ținea portofelul în blugi, ca și mine. Nu ne punem niciodată portofelele în haină.

— Ce vrei să spui? întrebă Sam.

— Spun că nu cred că Jeff a făcut asta, zise geamănul său. Chiar și oamenii aceia de la benzinăria Fina se pot înșela.

— Cineva de la Fina a spus că a cumpărat o

canistră cu benzină de-acolo? Întrebă Sam.

Justine tresări din nou, iar bărbia – cu pielea atât de fină – îi tremura.

Mă întrebam dacă era ceva adevărat în spatele suspiciunilor familiei Marriot, dar acum ideea dispăruse. Telefonul a sunat și am tresărit cu toții. Sam ridică receptorul și zise cu voce calmă:

— Merlotte's.

Ascultă ce i se spunea de la celălalt capăt al firului, mormăi ceva, apoi întrebă:

— Adevărat?

Și în cele din urmă:

— O să-i spun.

Apoi închise.

— A fost găsită mașina fratelui tău, îi spuse lui Jay Marriot. Este pe un drumeag, aproape vizavi de aleea care duce la casa lui Sookie.

Mica rază de speranță a familiei se stinse și nu puteam să simt decât părere de rău pentru ei. Justine părea cu zece ani mai bătrână decât atunci când intrase în bar, iar Jay arăta de parcă ar fi stat zile întregi nedormit și nemâncat. Au plecat fără să-mi mai adreseze vreun cuvânt, ceea ce era o binecuvântare. Din cele câteva fraze pe care le schimbam între ei, am înțeles că se duceau să vadă mașina lui Jeff și să întrebe dacă puteau lua lucrurile lui din ea. M-am gândit că și acolo vor da de o fundătură.

Eric îmi spusese că drumeagul, o bucată de pământ bătătorit care ducea la o zonă de vânătoare pentru căprioare, era locul unde Debbie Pelt își ascunsese mașina când venise să măucidă.

Ar fi trebuit să se pună o pancartă pe care să scrie: „Loc de parcare pentru cei care comit atacuri nocturne asupra lui Sookie”.

Sam se întoarse în cameră clătinându-se. Condusesese până la ieșire familia Marriot. Se așeză lângă mine, proptindu-se de birou și-și lăsă cârjele deoparte. Mă cuprinse cu brațul. M-am întors către el și mi-am strecurat brațul în jurul taliei sale. Mă ținu la pieptul lui și pentru un minut m-am simțit liniștită. Corpul său îmi transmitea căldura lui, iar siguranța afecțiunii sale mă alina.

— Te supără piciorul? I-am întrebat când a început să se agite.

— Nu piciorul, îmi răspunse.

Am privit în sus, uimită, să-i întâlnesc privirea. Arăta jalnic. Brusc am înțeles ce-l deranja pe Sam și m-am făcut roșie ca focul. Dar nu i-am dat drumul. Șovăiam să renunț la confortul pe care mi-l dădea apropierea de cineva – nu, de a fi aproape de Sam. Pentru că nu m-am îndepărtat, și-a pus încet buzele peste ale mele. Buzele sale le atinseră pe ale mele o dată, de două ori, apoi se decise să mă sărute, iar căldura limbii sale îmi umplu gura, dezmierdând-o.

Era nemaipomenit de bine. Vizita familiei Marriot mă dusese la capitolul mister. Acum, categoric ajunsesem la dragoste.

Înălțimea sa era destul de apropiată de a mea, ca să nu trebuiască să mă întind pentru a-i ajunge la buze. Sărutul său deveni mai insistent. Buzele sale alunecară în jos pe gâtul meu, către o zonă sensibilă și vulnerabilă, iar dinții săi mușcară foarte

blând.

Am gemut ușor. Pur și simplu nu m-am putut abține. Dacă aș fi avut darul teleportării, ne-aș fi dus pe amândoi, într-o clipă, într-un loc mult mai intim. Pe undeva, simțeam că era ceva de prost-gust să te simți atât de plin de dorință, într-un birou dezordonat dintr-un bar. Dar căldura mă cuprinsese când mă sărută din nou. Întotdeauna fusese ceva între noi, iar din tăciunii încinși izbucnise din nou focul.

M-am luptat să revin la realitate. Era ăsta entuziasmul supraviețuitorului? Era din cauza piciorului său? Chiar avea nevoie de nasturi la cămașă?

— Nu e suficient de bine pentru tine, aici, zise, gemând și el puțin.

Se îndepărtă și se întinse după cârje, dar apoi mă trase din nou și mă sărută iar.

— Sookie, o să...

— Ce o să faci? Întrebă o voce ca de gheață din pragul ușii.

Dacă eu eram înmărmurită de uimire, Sam era furios. Într-o fracțiune de secundă, am fost dată la o parte, iar el se aruncă asupra intrusului, așa cum era, cu piciorul rupt.

Inima-mi bătea ca la un iepure speriat, și am pus o mână peste piept, ca să fiu sigură că nu sare afară. Atacându-l brusc, Sam îl trântise pe Bill la podea. Sam își trase mâna strânsă pumn, dar Bill își folosi greutatea și forța ca să-l împingă pe Sam până când acesta ajunsese la podea. Bill își scosese colții, iar ochii îi străluceau.

— Opriți-vă, am strigat nu prea tare, speriată că toți clienții ar putea veni în fugă.

Rapid, într-o acțiune personală, am apucat cu ambele mâini părul moale și întunecat la culoare al lui Bill și i-am tras capul pe spate. În agitația momentului, Bill m-a apucat de încheieturi și a început să răsucescă. Mă sufocam de durere. Ambele mele mâini erau pe cale să se rupă, când Sam profită de ocazie și-l lovi pe Bill în maxilar cu toată puterea. Teriantropii nu sunt la fel de puternici ca vârcolacii și vampirii, dar pot lovi destul de tare. Bill fu aruncat într-o parte. Își reveni. Dându-mi drumul la mâini se ridică și se întoarse către mine cu o mișcare grațioasă.

Ochii îmi erau plini de lacrimi din cauza durerii și i-am deschis larg ca să le împiedic să se scurgă pe obraji. Dar eram sigură că arătam ca o persoană care se străduiește din răspuțeri să nu plângă. Îmi țineam brațele la piept, întrebându-mă când vor înceta să mă doară.

— Pentru că mașina ta a ars, am venit să te iau, căci e ora la care pleci de la muncă, explică Bill, cu degetele plimbându-i-se blând pe urmele de pe brațele mele. Jur că intenționez doar să-ți fac o favoare. Îți jur că nu te spionam. Îți jur că nu am vrut să-ți fac nici un rău.

Era o scuză destul de bună și eram bucuroasă că vorbise el primul. Nu numai că mă durea, dar mă simțeam și prost. Bineînțeles, Bill nu avea de unde să știe că Tara îmi împrumutase o mașină. Trebuia să-i fi lăsat un bilet sau un mesaj pe robotul telefonic, dar de la casa arsă venisem

direct la muncă, și pur și simplu nu-mi trecuse prin minte. Altceva îmi trecu însă, așa cum ar fi trebuit.

— Oh, Sam te doare și mai rău piciorul?

Am trecut pe lângă Bill să-l ajut pe Sam să se ridice în picioare. Am preluat din greutatea sa cât de mult am putut știind că mai degrabă ar sta pentru totdeauna pe podea decât să accepte ajutor din partea lui Bill. În cele din urmă, cu destulă dificultate, l-am ajutat pe Sam să stea drept, și am văzut că era atent să-și lase greutatea pe piciorul sănătos. Nici măcar nu-mi puteam imagina cum se simțea Sam.

Era destul de enervat, am descoperit asta direct. Se uită dincolo de mine, la Bill.

— Ai intrat fără să anunți, fără să bați la ușă? Sunt sigur că nu te aștepti să-ți spun că-mi pare rău că am sărit la tine.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Sam atât de furios. Îmi dădeam seama că era rușinat că nu m-a protejat mai „eficient”, că era umilit că Bill a fost mai puternic și m-a rănit. Și, în cele din urmă, dar nu în ultimul rând, Sam avea de-a face cu toți acei hormoni care explodaseră atunci când fuseserăm întrerupți.

— Oh, nu. Nu mă aștept la asta.

Vocea lui Bill făcu temperatura să scadă când i se adresă lui Sam. Aproape că mă așteptam să văd turturi apărând pe pereți.

Aș fi vrut să fiu la o mie de mile distanță. Îmi doream să pot ieși afară, să mă urc în mașina mea și să mă duc la mine acasă. Bineînțeles, nu puteam. Cel puțin aveam o mașină de care să mă

folosesc și i-am explicat asta lui Bill.

— Atunci nu ar fi trebuit să mă deranjez să vin să te iau și voi doi ați fi putut continua neîntrerupți, zise pe un ton ucigător. Unde o să-ți petreci noaptea, dacă pot să te întreb? Aveam de gând să merg la magazin să-ți iau niște mâncare.

Din moment ce Bill detesta cumpărăturile, ăsta ar fi fost un efort fantastic, și voia să se asigure că aflam despre el. (Bineînțeles, era la fel de posibil să inventeze asta pe loc, ca să fie sigur că mă simțeam cât mai prost posibil.)

Mi-am revizuit opțiunile. Deși nu știam niciodată peste ce dădeam acasă la fratele meu, asta părea cea mai înțeleaptă alegere.

— O să mă duc până acasă să-mi iau niște farduri din baie, apoi o să merg la Jason, am spus.

— Mulțumesc că m-ai găzduit azi-noapte, Bill. Bănuiesc că l-ai adus pe Charles la muncă. Spune-i că dacă vrea să-și petreacă noaptea la mine acasă, cred că... ăăă... locul lui de dormit e în regulă.

— Spune-i tu. E chiar afară, zise Bill cu o voce mai mult decât morocănoasă.

Imaginația lui Bill realizase evident un scenariu cu totul diferit pentru acea noapte. Felul în care decurgeau lucrurile îl făcea destul de nefericit.

Sam suferea atât de tare (puteam vedea durerea plutind ca o strălucire roșie în jurul lui), încât cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să plecăm de-acolo înainte să cedeze.

— Ne vedem mâine, Sam, am spus și l-am sărutat pe obraz.

Încercă să-mi zâmbească. Nu am îndrăznit să-i

ofer ajutorul ca să ajungă la rulotă, câtă vreme vampirii erau acolo, pentru că știam că mândria lui Sam ar fi avut de suferit. În acel moment, mândria era mai importantă pentru el decât starea în care se afla piciorul rănit.

Charles era în spatele barului și își vedea de treabă. Când Bill îi oferi găzduire pentru a doua zi la rând, Charles acceptă, renunțând la locul de dormit netestat din casa mea.

— Trebuie să verificăm ascunzătoarea de la tine, Sookie, ar fi putut apărea crăpături din cauza focului, zise Charles serios.

Înțelegeam o astfel de necesitate și, fără să-i spun vreun cuvânt lui Bill, m-am urcat în mașina mea de împrumut și am mers spre casă. Lăsasem ferestrele deschise întreaga zi și mirosul dispăruse în cea mai mare parte. Felul în care decurgeau lucrurile îmi plăcea. Mulțumită strategiei pompierilor și felului neexperimentat în care fusese pus focul, mare parte din casa mea avea să fie locuibilă în scurt timp. În acea seară, de la bar am sunat un meșter, Randall Shurtliff, și acesta a fost de acord să se oprească pe la mine a doua zi la prânz. Terry Bellefleur îmi promisese să înceapă să îndepărteze resturile bucătăriei a doua zi, dimineață devreme. Va trebui să fiu acolo, să pun deoparte tot ce-aș fi putut salva. Simțeam că acum aveam două slujbe.

Brusc, mă simțeam extenuată, iar brațele mă dureau. A doua zi, urma să am vânătăi uriașe. Aproape că era prea cald ca să se mai justifice un tricou cu mânecă lungă, dar va trebui să port așa

ceva. Înarmată cu o lanternă din torpedoul mașinii Tarei, mi-am luat fardurile și câteva haine pe care le-am îndesat într-o geantă sport câștigată la programul Relay for Life²². Am băgat în ea și niște cărți pe care nu apucasem să le citesc – cărți pe care le luasem la grămadă din coșul de reduceri al librăriei. Asta îmi îndreptă gândurile către altceva. Aveam filme pe care trebuia să le înapoiez? Nu. Cărți de la bibliotecă? Da, trebuia să returnez câteva, însă mai întâi trebuia să le țin o vreme la aer curat. Orice altceva care să-i fi aparținut unei alte persoane? Slavă Domnului că lăsasem costumul Tarei la curățat.

Nu avea nici un rost să închid ferestrele, pe care le lăsasem deschise ca să dispară mirosul, din moment ce se putea intra ușor în casă prin bucătăria arsă. Dar când am ieșit pe ușa din față am încuiat-o în urma mea. Ajunsesem la Hummingbird Road înainte să realizez ce stupid era gestul, și în timp ce conduceam către casa lui Jason m-am trezit zâmbind după multe, multe ore.

²² Program de colectare de fonduri pentru lupta împotriva cancerului, coordonat de Societatea Americană de Cancer.

Capitolul 10

Fratele meu cel trist era bucuros să mă vadă. Faptul că noua sa „familie” nu avea încredere în el îl măcinase pe Jason întreaga zi. Chiar și pantera, iubita sa Christal, era nervoasă când vedea că suspiciunea plana asupra lui. Îl trimisese la plimbare când apăruse la ușa ei în acea seară. Când am aflat că se dusese la Hotshot, am explodat. I-am spus fratelui meu, fără ocolișuri, că aparent își dorea să moară și că nu eram responsabilă dacă i se întâmpla ceva. Îmi răspunse că oricum nu fusesem niciodată responsabilă dacă făcea ceva, așa că de ce aș începe acum.

Și am continuat așa o bună bucată de vreme.

După ce a acceptat bombănind să stea departe de tovarășii săi teriantropi, am pornit, cu geanta pe umăr, pe micul hol, în jos, până în dormitorul de oaspeți. Aici își ținea calculatorul, vechile trofee de pe vremea când era în echipele de baseball și de fotbal ale liceului, și o bătrână canapea extensibilă destinată mai ales vizitatorilor care beau prea mult și nu puteau conduce până acasă. Nici măcar nu m-am deranjat să o desfac, doar am întins peste vinilul lucios o pătură veche. Am tras o altă pătură pe mine.

După ce mi-am spus rugăciunile, mi-am trecut în revistă ziua. Fusesse atât de plină de evenimente, încât am obosit încercând să mi le amintesc pe toate. În trei minute, eram ruptă de

realitate. În acea noapte am visat animale care mârâiau; toate erau împrejurul meu, în ceață, iar eu eram speriată. Îl puteam auzi pe Jason țipând undeva în negură, dar nu-l puteam găsi să-l apăr.

Uneori nu ai nevoie de un psihiatru ca să interpretezi un vis, nu-i așa?

M-am trezit puțin când Jason a plecat la muncă dimineață, mai ales fiindcă a trântit ușa în urma lui. Am mai moțăit vreo oră, apoi m-am trezit de-a binelea. Terry urma să vină la mine ca să înceapă să dărâme partea distrusă a casei, și trebuia să văd dacă putea fi salvat vreunul dintre lucrurile din bucătărie.

Din moment ce aceasta se anunța a fi o muncă murdară, am împrumutat salopeta albastră a lui Jason, cea pe care o folosea când lucra la mașină. Am căutat în dulap și am scos o haină veche, din piele, pe care Jason o purta când avea de făcut munci grele. Mi-am însușit și o cutie cu saci de gunoi. Când porneam mașina Tarei, m-am întrebat cum naiba aveam să pot s-o recompensez pentru că mi-o împrumutase. Mi-am amintit că trebuie să-i iau costumul. Din moment ce tot mă gândeam la asta, am făcut un mic ocol să-l scot de la curățătorie.

Azi, Terry era într-o dispoziție echilibrată, spre ușurarea mea. Zâmbea în timp ce se repezea cu un baros asupra scândurilor carbonizate ale verandei din spate. Deși ziua era foarte rece, Terry purta doar un tricou fără mâneci, băgat în jeanși. Acesta îi acoperea majoritatea cicatricilor îngrozitoare. După ce l-am salutat și am constatat

că nu avea chef de vorbă, am intrat pe ușa din față. Mă simțeam parcă atrasă pe hol către bucătărie, să mai privesc încă o dată dezastrul lăsat în urmă de incendiu.

Pompierii spusese că podeaua era sigură. La început, mi-a fost greu să calc pe linoleumul scorojit, mă simțeam nervoasă, dar după o clipă, două, mi-am mai revenit. Mi-am pus mânușile și am început să muncesc, luând la verificat dulapuri, corpuri suspendate și sertare. Unele dintre lucruri se topiseră sau se deformataseră din cauza căldurii. Alte câteva, cum ar fi strecurătoarea mea de plastic, erau atât de deformatate încât mi-a luat o secundă sau două să identific ce obiect țineam în mână.

Am aruncat lucrurile distruse direct pe fereastra dinspre sud a bucătăriei, departe de Terry.

Nu mai aveam încredere în nici unul dintre alimentele care fuseseră în dulapurile de pe peretele exterior. Făina, orezul, zahărul – toate fuseseră în recipiente Tupperware și, deși erau etanșe, pur și simplu nu voiam să le mai folosesc. Același lucru era valabil și pentru conserve; dintr-un motiv sau altul, nu aveam curajul să utilizez conserve care se încinseseră atât de tare.

Din fericire, vesela pe care o foloseam zilnic și serviciul de porțelan care aparținuse stră-străbunicii mele scăpaseră, căci se aflaseră în dulapul cel mai îndepărtat de foc. Și argintăria de la ea era în stare bună. Însă mult mai utilele mele tacâmuri din inox, care se aflaseră mai aproape de foc, erau contorsionate. Unele dintre oale și cratițe

puteau fi încă folosite.

Am muncit două sau trei ore, adăugând diverse lucruri la mormanul de-afară, de dincolo de fereastră, sau îndesându-le în sacii de gunoi de la Jason, ca să le folosesc în viitoarea mea bucătărie nouă. Terry lucra și el din greu, luând din când în când câte o pauză ca să bea apă din sticlă, sprijinit de haionul camionetei sale. Temperatura urca spre cincisprezece grade. Se putea să mai avem câteva înghețuri puternice, plus că exista întotdeauna posibilitatea unui viscol, dar puteam conta pe faptul că primăvara va veni în curând.

Nu era o dimineață rea. Mă simțeam ca și cum făceam un pas înainte în recuperarea casei mele. Terry era o companie care nu mă solicita, din moment ce nu-i plăcea să vorbească, și-și exorciza demonii prin muncă grea. Terry se apropia acum de șazeci de ani. O parte din părul de pe piept, pe care-l puteam vedea pe deasupra marginii tricoului, era grizonat. Părul său, cândva roșcat, se decolora pe măsură ce înainta în vârstă. Dar era un bărbat puternic și manevra barosul cu vigoare, încărcând scândurile în spatele camionetei fără semne de oboseală.

Terry plecă să ducă o încărcătură la groapa de gunoi. Când a fost el plecat, am intrat în dormitor și mi-am făcut patul – un lucru ciudat și aiurea, știu. Va trebui să dau cearșafurile jos și să le spăl; de fapt, va trebui să spăl aproape fiecare bucată de țesătură din casă, ca să scap complet de mirosul de ars. Va trebui chiar să spăl pereții și să zugrăvesc holul, deși zugrăveala din restul casei

părea destul de curată.

Tocmai luasem o pauză în curte, când am auzit o camionetă, chiar cu câteva clipe înainte să apară după ce ieșise dintre copacii care mărgineau aleea. Spre surprinderea mea, am recunoscut camioneta lui Alcide, și am simțit o izbucnire de revoltă. Îi spuseseam să stea la distanță.

Părea iritat când a sărit din cabină. Stăteam la soare pe unul din șezlongurile mele de aluminiu, întrebându-mă cât era ceasul și când va ajunge meșterul. După noaptea absolut chinuitoare pe care o petrecusem acasă la Jason, plănuiam să-mi găsesc un alt loc în care să stau în timp ce era refăcută bucătăria. Nu-mi puteam imagina că restul casei mele ar fi fost locuibil până când lucrarea nu era terminată, și asta putea să dureze luni bune de-acum încolo. Jason nu mă voia în preajmă atât de mult timp, eram sigură. Ar fi trebuit să se descurce cu mine dacă voiam să rămân – în fond, era fratele meu –, dar nu voiam să-i pun la încercare spiritul fratern. Dacă mă gândeam la asta, nu era nimeni cu care să vreau să stau două luni.

— De ce nu mi-ai spus? izbucni Alcide când atinse pământul cu picioarele.

Am oftat. Alt bărbat furios.

— Nu suntem prea buni prieteni acum, i-am amintit. Dar aș fi ajuns și acolo. Au trecut doar două zile.

— Pe mine ar fi trebuit să mă suni în primul rând, îmi spuse, pornind în jurul casei să evalueze pagubele.

Se opri chiar în fața mea.

— Ai fi putut să mori, zise, ca și cum asta ar fi fost o noutate.

— Da, am spus. Știu asta.

— A trebuit să te salveze un vampir.

Vocea sa exprima un vădit dezgust. Vampirii și vârcolacii pur și simplu nu se înțelegeau.

— Da, am fost de acord, deși de fapt salvatorul meu a fost Claudine.

Dar Charles îl omorâse pe incendiator.

— Ai fi preferat să fi murit eu?

— Nu, bineînțeles că nu! Se întoarse să privească veranda aproape decopertată. E cineva care lucrează deja la dărâmarea părții distruse?

— Da.

— Aș fi putut aduce o întreagă echipă.

— Terry s-a oferit.

— Îți pot oferi un preț bun pentru reconstrucție.

— Am chemat un meșter.

— Îți pot împrumuta banii pentru asta.

— Am bani, mulțumesc.

Asta-l uimi.

— Ai? De unde na... Se opri înainte să spună ceva de neiertat. Nu credeam că bunica ta a avut atât de mult să-ți lase, zise, ceea ce era aproape la fel de rău.

— Am câștigat banii, am spus.

— Ai câștigat banii de la Eric?

Ghicise corect. Ochii lui Alcide străluceau de furie. Am crezut că avea să mă zgâlțâie nițel.

— Calmează-te, Alcide Herveaux, am spus tăios. Cum i-am câștigat nu e treaba ta. Sunt fericită să-i

am. Și dacă n-o să mai fii atât de furios, o să-ți spun că mă bucur că îți pasă de mine și că-ți sunt recunoscătoare că mi-ai oferit ajutorul. Dar nu mă trata ca și cum aș fi un copil cu nevoi speciale, de clasa a cincea ajutătoare.

Alcide se holba în jos la mine în timp ce eu îmi continuam discursul.

— Îmi pare rău. Am crezut că tu... Am crezut că eram suficient de apropiați ca să mă cauți în noaptea aceea. Am crezut că... poate aveai nevoie de ajutor.

Miza pe cartea cu „mi-ai rănit sentimentele”.

— Nu mă deranjează să cer ajutor atunci când am nevoie. Nu sunt atât de mândră, am spus. Și mă bucur să te văd. (Nu era în întregime adevărat.) Dar nu te comporta ca și cum nu aș putea să mă ocup de lucrurile de care am nevoie, pentru că pot, și o fac.

— Vampirii te-au plătit că l-ai ascuns pe Eric cât au fost vrăjitoarele în Shreveport?

— Da, am spus. A fost ideea fratelui meu. Atunci mi-a fost rușine. Dar acum sunt recunoscătoare că am banii. Nu va trebui să mă împrumut ca să-mi pun casa la punct.

Chiar atunci Terry Bellefleur se întoarse cu camioneta sa și le-am făcut cunoștință celor doi bărbați. Terry nu păru deloc impresionat de faptul că-l întâlnea pe Alcide. De fapt, se întoarse la muncă după ce-i strânse indiferent mâna. Alcide se uită cu îndoială la Terry.

— Unde stai?

Slavă Domnului, Alcide se hotărâse să nu pună

Întrebări despre cicatricile lui Terry.

— Stau la Jason, am răspuns prompt, lăsând să-mi scape și faptul că era doar temporar.

— Cât va dura reconstrucția?

— Uite-l pe tipul care-mi poate spune, am zis recunoscătoare.

Randall Shurtliff avea și el o camionetă și venea împreună cu soția și partenera lui. Delia Shurtliff era mai tânără decât Randall, frumoasă ca o cadra și dură ca oțelul. Era cea de-a doua soție a lui Randall. Când divorțase de prima lui soție, cea cu care avea trei copii și care-i făcuse curat în casă doisprezece ani, Delia începuse deja să lucreze pentru Randall și treptat reușise să-i conducă afacerea mult mai eficient decât o făcuse el vreodată. Putea să le ofere primei sale soții și copiilor mai multe avantaje cu banii pe care cea de-a doua soție îl ajutase să-i câștige decât ar fi făcut-o dacă s-ar fi căsătorit cu altcineva. Era deja de notorietate (vreau să spun că nu eram singura care știa asta) că Delia abia aștepta ca Nary Helen să se recăsătorească, iar cei trei băieți Shurtliff să termine liceul.

Am oprit gândurile Deliei, cu hotărârea de a mă strădui să-mi păstrez scuturile ridicate. Randall era încântat să-l întâlnească pe Alcide, pe care-l știa din vedere, iar Randall era și mai nerăbdător să se ocupe de reconstrucția bucătăriei mele acum, că știa că sunt prietenă cu Alcide. Familia Herveaux avea multă greutate, atât ca prestigiu personal, cât și financiar, în afacerile cu construcții. Spre iritarea mea, Randall începu să-i adreseze toate

observațiile lui Alcide, și nu mie. Alcide acceptă asta cu naturalețe.

M-am uitat la Delia, Delia s-a uitat la mine. Eram foarte diferite, dar în acel moment gândeam la fel.

— Ce crezi, Delia? am întrebat-o. Cât o să dureze?

— O să trăsnească și-o să pufnească, zise. Părul ei era mai deschis la culoare decât al meu, mulțumită salonului de coafură, și era machiată puternic la ochi, dar era îmbrăcată adecvat în pantaloni de doc și un tricou cu guler pe care scria, deasupra sânului stâng, Shurtliff Construction. Dar are de terminat o casă la Robin Egg. Poate lucra la bucătăria ta înainte să se apuce de o casă în Clarice. Așa că să zicem că de acum în trei, patru luni, vei avea o bucătărie bună de folosit.

— Mulțumesc, Delia. Trebuie să semnez ceva?

— O să-ți pregătim un deviz estimativ. Ți-l aduc la bar ca să-l vezi. O să includem și electrocasnicele pentru că putem obține un discount. Dar îți spun de-acum, te orientezi după valoarea asta.

Îmi arată devizul pentru renovarea unei bucătării pe care o făcuseră cu o lună-n urmă.

— Am banii ăștia, am spus, deși în interiorul meu am țipat cât am putut de tare.

Chiar și cu banii de pe asigurare, va trebui să folosesc o bună parte din ce aveam în bancă.

Mi-am amintit cu tristețe că trebuia să-i fiu recunoscătoare lui Eric că mă plătise cu toți acei bani, pe care trebuia să-i cheltui acum. Nu va

trebui să împrumut de la bancă sau să vând pământul sau să iau orice altă măsură drastică. Ar trebui să mă gândesc la bani ca fiind doar în trecere prin contul meu, nu decizi să rămână acolo. Nu-mi aparțineau de fapt. Doar îi aveam în păstrare pentru o vreme.

— Tu și cu Alcide sunteți prieteni buni? întrebă Delia, odată ce am terminat discuțiile despre afaceri.

M-am gândit puțin.

— Uneori, am răspuns cinstit.

Râse, scoțând niște sunete care aveau o rezonanță foarte... sexy. Ambii bărbați priviră spre noi, Randall zâmbind, Alcide întrebător. Erau prea departe ca să audă ce spuneam.

— O să-ți spun ceva, zise încet Delia Shurtliff. Rămâne între noi și restul lumii. Secretara lui Jackson Herveaux, Connie Babcock – ai cunoscut-o?

Am încuviințat. Cel puțin o văzusem și vorbisem cu ea când trecusem pe la biroul lui Alcide, în Shreveport.

— A fost arestată în dimineața asta pentru că a furat de la Herveaux și Fiul.

— Ce a luat?

Eram numai urechi.

— Asta nu înțeleg. A fost prinsă sustrăgând niște hârtii din biroul lui Jackson Herveaux. Nu hârtii cu afaceri, ci personale, după câte am auzit. A spus că a fost plătită să facă asta.

— De cine?

— De un tip care are un magazin de

motociclete. Acum, zi și tu, are vreo logică?

Avea, dacă știai că această Connie Babcock se culca cu Jackson Herveaux, pe lângă faptul că lucra la firma lui. Avea, dacă realizai și că Jackson o dusesse la înmormântarea colonelului Flood pe Christine Larrabee, un vârcolac de rasă pură și plin de influență, în loc să o ia cu el pe lipsita de puteri, ființă omenească, Connie Babcock.

În timp ce Delia broda pe marginea poveștii, am rămas pierdută în gânduri. Jackson Herveaux era fără îndoială un afacerist inteligent, dar se dovedea a fi un politician prost. Era o tâmpenie că pusese să fie arestată Connie. Atrăgea atenția asupra vârcolacilor, reprezenta un risc să-i dea de gol. Niște persoane atât de secretoase nu vor aprecia un lider care nu putea rezolva o problemă cu mai mult tact.

De fapt, ținând cont că Alcide și Randall discutau despre reconstrucția casei mele, între ei, în loc să o facă cu mine, se pare că lipsa de tact era fără îndoială caracteristică familiei Herveaux.

Apoi, m-am încruntat. Mi-a trecut prin minte că Patrick Furnan putea să fie suficient de subtil și de inteligent încât să fi pus la cale întreaga treabă – mituind-o pe renegata Connie să-i fure hârtiile personale ale lui Jackson, apoi asigurându-se că avea să fie prinsă – știind că Jackson se va pierde cu firea. Patrick Furnan putea fi mult mai deștept decât părea, iar Jackson Herveaux mult mai prost, cel puțin în ceea ce conta dacă voiai să fii liderul haitei. Am încercat să renunț la aceste speculații tulburătoare. Alcide nu scosese o vorbă despre

arestarea lui Connie, așa că ajunsesem la concluzia că el credea că nu era treaba mea. Bine, poate că se gândea că aveam destule pentru care să-mi fac griji, și avea dreptate. Mi-am întors gândurile spre prezent.

— Crezi că o să observe că am plecat? am întrebat-o pe Delia.

— Oh, da, zise Delia încrezătoare. Poate că o să-i ia lui Randall un minut, dar se va uita în jur după mine. Se simte pierdut dacă nu mă poate găsi.

Iată o femeie care știa cât valorează. Am oftat și m-am gândit să urc în mașina mea împrumutată și să plec. Alcide, zărindu-mi expresia, își întrerupse discuția cu meșterul și păru vinovat.

— Scuze, strigă. Obișnuința.

Randall veni înapoi, acolo unde mă aflam.

— Iartă-mă, își ceru scuze. Discutam afaceri. La ce te-ai gândit, Sookie?

— Vreau ca bucătăria să aibă aceleași dimensiuni ca și înainte, am spus, renunțând la visul de a avea o cameră mai mare după ce am văzut devizul. Dar vreau o verandă nouă în spate, care să fie la fel delungă ca și bucătăria, și vreau să o închid.

Randall scoase un caiet și desenă ce voiam.

— Vrei chiuvetele acolo unde au fost și înainte? Vrei toate lucrurile acolo unde au fost?

După ce am discutat, am desenat ceea ce-mi doream, și Randall spuse că mă va suna când va veni vremea să iau dulapurile și chiuvetele și celelalte lucruri.

— Vreau să faci ceva pentru mine, azi sau

măine: să repari ușa dintre hol și bucătărie, am spus. Vreau să pot încuia casa.

Randall scotoci prin spatele camionetei sale un minut sau două și scoase o broască nouă, cu încuietoare, care se afla încă în ambalajul sigilat.

— Nu va ține la distanță pe cineva cu adevărat hotărât, zise însă pe un ton de scuză, dar e mai bine decât deloc.

În cincisprezece minute o instalase, și puteam să separ partea bună a casei de cea arsă. Mă simțeam mult mai bine, deși știam că nu prea are valoare. Trebuia să pun un zăvor pe partea interioară a ușii; asta ar fi chiar mai bine. M-am întrebat dacă o puteam face singură, dar mi-am amintit că asta însemna să tai ceva din tocul ușii, și nu aveam talent de tâmplar. Desigur, puteam găsi pe cineva care să mă ajute cu treaba asta.

Randall și Delia plecară după ce mă asigurară de nenumărate ori că eram următoarea pe listă, iar Terry continuă să muncească. Alcide exclamă pe un ton oarecum exasperat:

— Nu ești niciodată singură.

— Despre ce vrei să vorbim? Terry nu ne poate auzi de-aici.

L-am condus până la locul unde se afla șezlongul meu de aluminiu, sub copac. Al doilea șezlong era sprijinit de coaja aspră a stejarului, iar Alcide îl desfăcu. Trosni puțin sub greutatea lui când se așează. Am presupus că voia să-mi povestească despre arestarea lui Connie Babcock.

— Te-am supărat ultima dată când am vorbit, zise direct.

A trebuit să schimb vitezele mental, la începutul neașteptat. Bine, îmi plăcea un bărbat care știa să-și ceară scuze.

— Da, așa ai făcut.

— Nu voiai să-ți spun că știam despre Debbie?

— Pur și simplu detest faptul că s-a întâmplat. Urăsc faptul că familia ei acceptă atât de greu. Că nu știi, că suferă. Dar sunt bucuroasă că sunt în viață și nu am de gând să merg la închisoare pentru că m-am apărat.

— Dacă te face să te simți mai bine, Debbie nu era atât de apropiată de familia ei. Părinții ei au preferat-o întotdeauna pe sora ei mai mică, deși aceasta nu a moștenit nici o caracteristică de terianthrop. Sandra este lumina ochilor lor, și singurul motiv pentru care continuă cu atâta energie e pentru că asta așteaptă Sandra.

— Crezi că vor renunța?

— Ei cred că eu am facut-o, zise Alcide. Familia Pelt crede că am ucis-o pe Debbie pentru că s-a căsătorit cu un alt bărbat. Am primit un e-mail de la Sandra, ca răspuns la cel trimis de mine cu privire la detectivi.

M-am holbat pur și simplu la el. Aveam o viziune oribilă a viitorului în care mă vedeam ducându-mă la poliție și mărturisind totul ca să-l salvez pe Alcide de la închisoare. Chiar și numai să fie suspectat de o crimă pe care nu o comisese era un lucru oribil și nu puteam permite așa ceva. Pur și simplu nu-mi trecuse prin minte că altcineva va fi învinovățit pentru ce făcusem eu.

— Dar, continuă Alcide, pot dovedi că nu am

facut-o. Patru membri ai haitei pot jura că eram acasă la Pam după ce Debbie a plecat, iar o femeie va jura că am petrecut noaptea cu ea.

Fusese cu membrii haitei, dar în altă parte. M-am prăbușit de ușurare. Nu era să am vreo izbucnire de gelozie pentru o femeie. Nu ar fi pomenit-o dacă chiar ar fi făcut sex cu ea.

— Așadar, familia Pelt va trebui să suspecteze pe altcineva. Oricum, nu despre asta voiam să vorbim.

Alcide mă luă de mână. A lui era mare și puternică și o ținea strâns pe a mea, ca și cum ar fi prins înăuntru o sălbăticiune care ar fi dispărut dacă slăbea strânsoarea.

— Aș vrea să te gândești dacă ne putem vedea mai des și constant, zise Alcide. De exemplu, în fiecare zi.

Din nou lumea părea să se reordoneze în jurul meu.

— Ce? am zis.

— Îmi placi foarte mult, continuă el. Și cred că și tu mă placi. Ne dorim unul pe celălalt.

Se aplecă spre mine să mă sărute, mai întâi pe obraz, și apoi, fiindcă eu nu am făcut nici o mișcare, pe buze. Eram prea surprinsă ca să mă implic, și oricum eram nehotărâtă. Nu se întâmplă prea des ca un cititor de gânduri să fie luat prin surprindere, dar Alcide reușise să mi-o facă.

Trase adânc aer în piept și continuă:

— Ne simțim bine unul în compania celuilalt, îmi doresc atât de mult să te am în patul meu încât mă doare. Nu aș fi pomenit de asta atât de devreme,

fără să fi petrecut mai mult timp unul cu altul, dar acum ai nevoie de un loc unde să stai. Am un apartament în Shreveport. Vreau să te gândești să te muți cu mine.

Dacă m-ar fi pocnit în moalele capului cu un baros, nu aș fi fost mai uimită. În loc să încerc atât de mult să stau departe de gândurile oamenilor, ar trebui să iau în calcul să mă apropii mai mult de ele. În minte am început mai multe fraze, și am renunțat la toate. Căldura lui, atracția corpului său mare reprezentau ceva cu care trebuia să mă lupt în timp ce mă străduiam să-mi ordonez gândurile.

— Alcide, am început în cele din urmă, vorbind peste zgomotul de fundal produs de barosul lui Terry care dă râma scândurile bucătăriei mele arse, ai dreptate, îmi placi. De fapt, e mai mult decât atât.

Nici măcar nu mă puteam uita la chipul lui. Mă uitam în schimb la mâinile lui mari, care erau acoperite cu un puf negru. Dacă priveam în jos, dincolo de mâinile lui, puteam să-i văd coapsele musculoase și... Ei, mai bine înapoi la mâini.

— Dar momentul mi se pare prost, am continuat. Cred că îți trebuie mai mult timp să treci peste relația cu Debbie, din moment ce păreai atât de subjugat de ea. Poate că tu simți că spunând cuvintele „mă lepăd de tine” ai scăpat de sentimentele pentru ea, dar eu nu sunt convinsă că e așa.

— Este un ritual puternic al celor ca mine, zise Alcide înțepat, și am riscat să arunc o privire rapidă către chipul lui.

— Îmi dau seama că e un ritual puternic, l-am asigurat, și a avut un efect puternic asupra tuturor celor de acolo. Dar nu pot să cred că, rapid ca fulgerul, fiecare sentiment pe care l-ai avut față de Debbie a fost scos din sufletul tău când ai spus cuvintele. Nu așa funcționează oamenii.

— Așa funcționează vârcolacii.

Părea încăpățânat. Și hotărât.

M-am gândit mult la ceea ce voiam să spun.

— Mi-ar plăcea să apară cineva și să-mi rezolve problemele, i-am spus. Dar nu vreau să accept oferta ta pentru că am nevoie de un loc unde să stau și pentru că ne dorim unul pe celălalt. Când casa mea va fi reconstruită, atunci vom vorbi, dacă mai simți la fel.

— Acum ai cel mai mult nevoie de mine, protestă el, grăbit să mă convingă. Ai nevoie de mine *acum*. Am nevoie de tine *acum*. Suntem potriviți unul cu celălalt. Știi asta.

— Nu, nu știu. Știu că ești îngrijorat de o mulțime de lucruri, chiar acum. Ți-ai pierdut iubita, oricum s-a întâmplat. Nu cred că realizezi încă faptul că nu o vei mai vedea niciodată.

Tresări.

— Am împușcat-o, Alcide. Cu o pușcă.

Întreaga față i se crispa.

— Vezi? Alcide, te-am văzut sfâșiind carnea unei persoane când erai lup. Și asta nu m-a făcut să-mi fie teamă de tine. Pentru că *sunt de partea ta*. Dar ai iubit-o pe Debbie, cel puțin o vreme. Dacă începem acum o relație, la un moment dat vei privi în sus și vei spune: „lat-o pe cea care i-a pus capăt

vieții.”

Alcide deschise gura să protesteze, dar am ridicat mâna. Voiam să termin.

— În plus, Alcide, tatăl tău este într-o luptă pentru succesiune. Vrea să câștige alegerile. Poate că dacă tu ai o relație stabilă, îl va ajuta. Nu știu. Dar nu vreau să mă implic în politica vârcolacilor. Nu-mi place că m-ai atras în ea cu sânge rece, săptămâna trecută la înmormântare. Ar fi trebuit să mă lași pe mine să decid.

— Voiam ca ei să se obișnuiască să te vadă alături de mine, zise Alcide, cu chipul împietrit de ofensă. Am considerat-o o onoare pentru tine.

— Poate că aș fi apreciat mai mult această onoare dacă aș fi știut despre ea, am izbucnit.

A fost o ușurare să aud o altă mașină apropiindu-se, să-l văd pe Andy Bellefleur coborând din Ford și uitându-se la vărul său cum îmi dăreamă bucătăria. Pentru prima dată, după luni întregi, am fost bucuroasă să-l văd pe Andy.

I l-am prezentat pe Andy lui Alcide, bineînțeles, și i-am urmărit cum se măsurau unul pe celălalt din priviri. În general îmi plac bărbații, iar unii dintre ei îmi plac mai mult, dar când îi văd practic dându-și ocol în timp ce-și miros unul altuia fundurile – scuzăți-mă, se salută – trebuie să clatin din cap. Alcide era mai înalt cu vreo zece centimetri buni, dar Andy Bellefleur fusese în echipa de lupte a liceului său, și era încă o masă de mușchi. Aveau aproape aceeași vârstă. Aș fi pariat la fel pe amândoi într-o luptă, cu condiția ca Alcide să-și păstreze forma umană.

— Sookie, m-ai rugat să te țin la curent în legătură cu bărbatul care a murit aici, zise Andy.

Desigur, dar nu-mi trecuse niciodată prin minte că o va și face. Andy nu avea o părere prea bună despre mine, deși era un mare fan al posteriorului meu. Nu-i așa că-i minunat să fii telepat?

— Nu are antecedente, zise Andy, uitându-se în carnetelul pe care-l scosese. Nu se cunoaște să fie în vreun fel asociat cu Frăția Soarelui.

— Dar asta nu are nici o logică, am spus în tăcerea scurtă care a urmat. De ce ar fi pus altfel focul?

— Speram să-mi spui tu, zise Andy, ochii săi cenușii întâlnindu-i pe ai mei.

Mă săturasem definitiv de Andy. De-a lungul anilor, de câte ori avusesem de-a face cu el, mă insultase și mă rănise, iar acum fusese ultima picătură.

— Ascultă-mă, Andy, am spus, și l-am privit și eu în ochi. Nu-mi amintesc să-ți fi făcut ceva. Nu am fost niciodată arestată. Nu am traversat niciodată aiurea, nici nu am întârziat cu plata impozitelor, nici nu am vândut alcool vreunui minor. Nu am luat niciodată nici o amendă pentru viteză. Acum, cineva a încercat să mă prăjească în propria mea casă. Când vei înceta să mă faci să mă simt ca și cum aș fi făcut eu ceva greșit?

Altceva, în afară de faptul că am împușcat-o pe Debbie Pelt, șopti o voce în mintea mea. Era vocea conștiinței mele.

— Nu cred că există ceva în trecutul acestui tip care să justifice de ce ți-a făcut asta.

— Bine! Atunci descoperă cine a făcut-o! Pentru că cineva mi-a dat foc la casă și cu siguranță nu am fost eu!

Strigam pur și simplu când am rostit ultimele cuvinte, în parte ca să acopăr vocea conștiinței mele. Singura mea salvare era să mă întorc și să plec, ocolind casa până când ieșeam din raza vizuală a lui Andy. Terry s-a uitat la mine, dar nu s-a oprit din manevrarea barosului.

După un minut, am auzit pe cineva croindu-și drum în spatele meu printre resturile casei.

— A plecat, zise Alcide, iar vocea sa profundă avea parcă o doză de amuzament. Cred că nu ești interesată să ne continuăm conversația.

— Ai dreptate, am spus scurt.

— Atunci o să mă întorc la Shreveport. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

— Desigur.

Mi-am impus să fiu mai politicoasă.

— Mulțumesc pentru oferta de ajutor.

— Ajutor? Ți-am cerut să fim împreună!

— Atunci mulțumesc pentru că mi-ai cerut să fim împreună.

Nu m-am putut abține, deși nu a sunat în întregime sincer. Am spus cuvintele potrivite. Apoi, în minte mi-a sunat vocea bunicii mele care îmi spunea că mă comportam de parcă aveam șapte ani. M-am străduit să reformulez.

— Ți apreciez...ăăă... afecțiunea, am spus privind în sus către fața lui Alcide.

Chiar și acum, când primăvara abia venise, era bronzat și se vedea că purta cască de protecție.

Tenul său măsliniu va fi cu câteva nuanțe mai închis în câteva săptămâni.

— Apreciez...

Am renunțat, fiindcă nu știam sigur cum să formulez ideea. Apreciam dorința sa de a mă considera o femeie cu care merita să se combine, părere pe care mulți bărbați nu o împărtășeau, cum apreciam și presupunerea că aș fi fost o parteneră bună și un aliat de nădejde. Asta era cel mai aproape de felul în care voiam să spun lucrurile.

— Dar tu nu o împărtășești. Ochii săi verzi mă priveră fix.

— Nu spun asta. Am tras adânc aer în piept. Spun că acum nu e momentul potrivit să construiesc o relație cu tine.

Deși nu m-ar deranja să sar pe tine, am adăugat melancolică, în gând.

Dar nu aveam de gând să fac asta dintr-un simplu capriciu și, cu certitudine, nu cu un bărbat ca Alcide. Noua Sookie, Sookie care dădea înapoi, nu avea să facă de două ori aceeași greșeală. Eu dădusem înapoi de două ori. (Dacă dai înapoi în fața celor doi bărbați cu care ai avut o relație, o să fii din nou virgină? În ce stadiu regresezi?) Alcide mă strânse în brațe și mă sărută pe obraz. Plecă în timp ce eu încă mă mai gândeam la asta. Curând după plecarea lui Alcide, Terry se opri din munca pentru ziua respectivă. Mi-am schimbat salopeta cu hainele mele de lucru. După-amiază se răcise, așa că mi-am pus jacheta pe care o luasem din

dulapul lui Jason. Mirosea vag a Jason.

În drumul spre muncă, am făcut un ocol să las costumul negru cu roz acasă la Tara. Mașina ei nu era acolo, așa că mi-am imaginat că era încă la magazin. Am intrat și m-am dus în dormitor să pun sacul de plastic în dulap. Casa era întunecată și plină de umbre. Afară era aproape întuneric. Brusc, nervii mei vibrară, indicându-mi pericolul. Nu ar fi trebuit să mă aflu acolo. M-am întors cu spatele la dulap și m-am uitat prin cameră. Când privirea îmi ajunsese la prag, am văzut o siluetă subțire în cadrul ușii. Am icnit înainte să mă pot abține. Să arăți că ești speriat e ca și cum ai flutura un steag roșu în fața unui taur.

Nu puteam să-i văd fața lui Mickey, ca să-i citesc expresia, dacă avea vreuna.

— De unde a venit noul barman de la Merlotte's? Întrebă el.

M-aș fi așteptat la orice, dar nu la asta.

— Când Sam a fost împușcat, aveam nevoie rapid de un alt barman. L-am împrumutat din Shreveport, am răspuns. De la barul vampirilor.

— Era de mult acolo?

— Nu, am spus, reușind să fiu surprinsă în ciuda fricii care mă cuprindea. Nu era de mult acolo.

Mickey încuviință, ca și cum asta ar fi confirmat o concluzie la care ajunsese.

— Pleacă de-aici, zise, cu vocea sa profundă, destul de calmă. Ai o influență proastă asupra Tarei. Nu are nevoie de nimeni în afară de mine, până când o să mă plictisesc de ea. Să nu te mai întorci.

Singura cale să ies din cameră era pe ușa pe care o bloca el. Nu aveam încredere în mine, ca să pot vorbi. Am mers către el cât de încrezătoare am putut și m-am întrebat dacă se va da la o parte când voi ajunge la ușă. Am simțit că parcă au trecut trei ore până am înconjurat patul Tarei și mi-am croit drum către masa de toaletă. Când nu am dat nici un semn că vreau să încetinesc, vampirul s-a dat la o parte. Nu m-am putut împiedica să nu privesc în sus către fața lui, iar el își arătă colții. M-am cutremurat. Mi-a părut atât de rău pentru Tara, încât nu m-am putut abține. Cum de i s-a întâmplat asta?

Când mi-a văzut repulsia, a zâmbit.

Am ascuns problema Tarei în adâncul inimii, să mă ocup de ea mai târziu. Poate o să-mi vină vreo idee să o ajut, dar câtă vreme părea să vrea să stea cu această creatură monstruoasă, nu-mi dădeam seama ce puteam face ca să o salvez.

Sweetie Des Arts era afară fumând o țigară, când am parcat mașina în spate la Merlotte's. Arăta destul de bine, în ciuda faptului că era înfășurată într-un șorț alb, pătat. Luminile exterioare scoteau în evidență fiecare rid de pe pielea ei, dând la iveală faptul că era ceva mai în vârstă decât am crezut, dar că arăta foarte în formă pentru cineva care gătea o mare parte din zi. De fapt, dacă n-ar fi fost șorțul alb care o acoperea și izul de ulei de gătit, Sweetie ar fi fost o femeie sexy. Cu siguranță se comporta ca o persoană care era obișnuită să fie remarcată.

Avuseserăm așa o succesiune de bucătari, că

nu am depus un mare efort să o cunosc. Eram sigură că va pleca mai devreme sau mai târziu – probabil mai devreme. Dar ea ridică o mână și păru să vrea să vorbească cu mine, așa că m-am oprit.

— Îmi pare rău pentru casa ta, zise.

Ochii îi străluceau în lumina artificială. Nu mirosea prea grozav aici, lângă tomberon, dar Sweetie era relaxată de parcă se afla pe plajă la Acapulco.

— Mulțumesc, am spus.

Pur și simplu nu voiam să vorbesc despre asta.

— Ce faci?

— Bine, mulțumesc. Flutură mâna în care ținea țigara, arătându-mi parcare. Mă bucur de priveliște. Stai, ai ceva pe jachetă.

Ținându-și mâna, cu grijă, la distanță, ca să nu cadă scrum pe mine, se aplecă, mai aproape decât distanța la care mă simțeam confortabil, și suflă ceva de pe umărul meu. Mă mirosi. Poate mirosul de afumat al lemnului ars se lipise de mine, în ciuda tuturor eforturilor mele.

— Trebuie să intru. E timpul pentru schimbul meu, am spus.

— Da, și eu trebuie să mă întorc. E o noapte aglomerată.

Dar Sweetie nu se mișcă de unde era.

— Știi, Sam e topit după tine.

— Am lucrat pentru el multă vreme.

— Nu, cred că e ceva mai mult decât atât.

— Ah, nu cred, Sweetie.

Nu mă puteam gândi la nici o manieră politicoasă de a încheia o conversație care

devenise mult prea personală.

— Ai fost cu el când a fost împușcat, nu-i așa?

— Da, el se îndrepta spre rulota lui, iar eu spre mașină.

Voiam să fie clar că mergeam în direcții diferite.

— Nu ai observat nimic?

Sweetie se sprijini de perete și-și dădu capul pe spate, cu ochii închiși, ca și cum ar fi stat la soare.

— Nu, aș vrea să fi observat. Aș vrea ca poliția să-l prindă pe cel care a făcut asta.

— Te-ai gândit vreodată că poate există un motiv pentru care acești oameni au fost aleși?

— Nu, am mințit senină. Heather, Sam și Calvin nu au nimic în comun.

Sweetie deschise un ochi căprui și se uită la mine.

— Dacă am fi într-un roman polițist, toți ar ști același secret, sau ar fi fost martori la același accident, sau altceva. Sau poliția ar fi descoperit că merg la aceeași curățătorie.

Sweetie își scutură scrumul de la țigară. M-am relaxat puțin.

— Înțeleg ce vrei să spui, am zis. Dar cred că viața adevărată nu are atât de multe tipare ca o carte despre un criminal în serie. Cred că toți au fost aleși la întâmplare.

Sweetie ridică din umeri:

— Probabil că ai dreptate.

Am văzut că citea o carte de Tami Hoag²³, acum vârâtă într-unul din buzunarele șorțului. Bătu cartea cu o unghie boantă:

²³ Autoare (n. 1959) de cărți de suspans.

— Ficțiunea face totul mult mai interesant.
Adevărul este atât de plictisitor!

— Nu și în lumea mea, am răspuns.

Capitolul 11

În acea seară, Bill apăru la Merlotte's cu o parteneră. Am presupus că asta era răzbunarea pentru că-l sărutasem pe Sam, sau poate era doar mândru. Această posibilă răzbunare se materializase sub forma unei femei din Clarice. O mai văzusem și înainte, din când în când, la bar. Era o brunetă subțire, cu părul până la umeri, iar Danielle abia aștepta să-mi spună că era Selah Pumphrey, un agent imobiliar care primise anul trecut premiul pentru vânzări de un milion de dolari.

Am urât-o imediat, groaznic și cu pasiune.

Așa că am zâmbit la fel de strălucitor ca un bec de o mie de wați și le-am adus comanda rapid ca fulgerul, lui Bill un SângeAdevărat cald, iar ei un cocktail screw-driver²⁴ rece. Nici nu am scuipat în cocktail. Nu făceam eu așa ceva, mi-am spus. De altfel, nici nu aveam destulă intimitate.

Nu numai că barul era aglomerat, dar Charles mă urmărea cu atenție. Piratul era în formă în această seară, purtând o cămașă albă cu mâneci largi și pantaloni marca Dockers, bleumarin, cu o eșarfă strălucitoare trecută prin găicile pentru

²⁴ Cocktail pe bază de votcă, la care se adaugă suc de portocale și un praf de sare.

curea, pentru o notă de culoare. Peticul ce-i acoperea ochiul se asorta cu pantalonii, și avea brodată pe el o stea aurie. Mai exotic de-atât nu puteai găsi nimic în Bon Temps.

Sam îmi făcu semn peste mica sa masă, pe care o împinsesem într-un colț. Avea piciorul rănit proptit pe un alt scaun.

— Ești bine, Sookie? murmură Sam, întorcându-se cu spatele la mulțime, astfel încât nimeni să nu-i poată nici măcar citi pe buze.

— Desigur, Sam! i-am răspuns și l-am privit cu o expresie mirată. De ce nu?

În acel moment, l-am detestat că mă sărutase și m-am detestat pe mine că îi răspunsesem. Își dădu ochii peste cap și-mi zâmbi pentru o fracțiune de secundă.

— Cred că ți-am rezolvat problema cu domiciliul, zise ca să-mi distragă atenția. O să-ți spun mai târziu.

M-am grăbit să iau o comandă. Eram copleșiți în acea noapte. Vremea care se încălzea și atracția pe care o reprezenta noul barman se combinaseră și umpluseră barul de optimiști și de curioși.

Eu l-am părăsit pe *Bill*, mi-am amintit cu mândrie. Deși mă înșelase, el nu dorise să ne despărțim.

Trebuia să-mi repet asta, ca să nu-i urăsc pe toți cei prezenți, care erau martori la umilirea mea. Bineînțeles, nimeni nu știa cum se petrecuseră lucrurile, așa că erau liberi să-și imagineze că *Bill* mă părăsise pentru cățeaua brunetă. Ceea ce nu era *deloc* cazul.

Mi-am îndreptat spatele, am zâmbit și mai larg și am împărțit băuturi. După primele zece minute, am început să mă relaxez și să-mi dau seama că mă comportam ca o toantă. Ca un milion de alte cupluri, Bill și cu mine ne despărțiserăm. Normal, el a început să se vadă cu altcineva. Dacă aș fi avut un număr normal de iubiți, începând de pe la treisprezece, paisprezece ani, relația mea cu Bill ar fi fost doar una dintr-un lung șir de relații care nu merseseră bine. Aș fi capabilă să privesc asta ca pe un pas sau cel puțin în perspectivă.

Nu aveam nici o perspectivă. Bill fusese prima mea dragoste în toate sensurile.

A doua oară când am dus băuturi la masa lor, Selah Pumphrey se uită stânjenită la mine, când i-am zâmbit frumos.

— Mulțumesc, zise nesigură.

— Nici să nu te gândești, am sfătuit-o printre dinții strânși, și ea s-a albit toată.

Bill se uită în altă parte. Speram că nu încerca să ascundă un zâmbet. M-am întors la bar. Charles zise:

— Să-i trag o sperietură zdravănă dacă rămâne peste noapte la el?

Stăteam în picioare, în spatele barului, lângă el, uitându-mă în gol, în frigiderul cu ușă de sticlă pe care-l aveam acolo. În el aveam sucuri, sânge îmbuteliat și felii de lămâie. Venisem să iau o felie de lămâie și o cireașă ca să le pun într-un cocktail Tom Collins, și rămăsesem pur și simplu blocată. Era mult prea empatic totul.

— Da, te rog, am spus recunoscătoare.

Vampirul pirat se transforma într-un aliat. Mă salvase de incendiu, îl omorâse pe bărbatul care dăduse foc casei, și acum se oferea să o sperie pe partenera lui Bill. Trebuia să-mi placă asta.

— Consider-o ca și rezolvată, zise într-un mod curtenitor, înclinându-se cu o răsucire plină de înflorituri a mâinii și cu cealaltă pe inimă.

— Vai, tu, am spus cu un zâmbet mult mai natural, și am scos vasul cu felii de lămâie.

Am avut nevoie de fiecare dram de control ca să rămân afară din mintea lui Selah Pumphrey. Eram mândră de mine că făceam acest efort.

Spre groaza mea, când se deschise din nou ușa barului, intră Eric. Ritmul meu cardiac crescuse imediat și am simțit aproape că leșin. Trebuia să încetez să mă comport așa. Mi-am dorit să pot uita „timpul petrecut împreună” (așa cum i-ar spune unul dintre romanele mele de dragoste favorite) la fel de iremediabil cum o făcuse Eric. Poate ar trebui să caut o vrăjitoare sau un terapeut prin hipnoză, și să-mi asigur o doză de amnezie. Mi-am mușcat tare obrazul și am cărat două câni mari cu bere la o masă de perechi tinere care sărbătoreau promovarea unuia dintre bărbați la rangul de supraveghetor al... cuiva, undeva.

Când m-am întors, Eric vorbea cu Charles, și deși vampirii pot avea o expresie impasibilă când au de-a face unul cu celălalt, mi s-a părut că Eric nu era deloc fericit alături de barmanul său împrumutat. Charles era aproape cu vreo douăzeci și cinci de centimetri mai scund decât șeful lui și își ținea capul dat pe spate în timp ce vorbeau. Dar

spatele îi era încordat, colții ieșiți puțin, iar ochii îi străluceau. Și Eric era destul de înspăimântător când era furios. Acum era categoric colțos. Oamenii din jurul barului păreau să-și găsească ceva de făcut în celălalt capăt al încăperii, și, dintr-o clipă în alta, gata să plece în alt bar.

L-am văzut pe Sam apucând un baston, un progres față de cârje, ca să se poată ridica și să se poată îndrepta către cei doi, și am pornit imediat către masa lui din colț.

— Stai locului, i-am spus pe un ton hotărât, fără să ridic vocea. Nici să nu te gândești să intervii.

Am pornit valvârtej către bar.

— Bună, Eric! Ce faci? Te pot ajuta cu ceva? i-am zâmbit.

— Da. Trebuie să vorbesc și cu tine, mârâi.

— Atunci de ce nu vii cu mine? Tocmai mă pregăteam să merg în spate să iau o pauză, i-am propus.

L-am apucat de braț și l-am tras dincolo de ușă, apoi pe hol, către intrarea angajaților. Ajunseserăm afară, în aerul rece al nopții, cât ai zice pește.

— Ar fi bine să nu începi și tu să-mi spui ce trebuie să fac, i-am retezat-o pe loc. Am avut parte de asta destul pentru o singură zi – Bill e aici cu o femeie, plus că mi-am pierdut bucătăria în incendiu. Sunt prost-dispusă.

Am subliniat asta strângându-l de braț, ceea ce era similar cu a te agăța de trunchiul unui copac.

— Nu-mi pasă de dispoziția ta, zise brusc, și-și arată colții. Îl plătesc pe Charles Twining să te urmărească și să te păzească, și cine te scoate din

foc? O zână. În timp ce Charles este afară în curte, omorându-l pe cel ce a pus focul în loc să salveze viața gazdei sale. Englez idiot!

— Se presupune că e aici ca o favoare pentru Sam. Se presupune că e aici ca să-l ajute pe Sam.

M-am uitat la Eric cu îndoială.

— Ca și cum aș da doi bani pe un terianthrop, zise agitat vampirul.

M-am uitat din nou în sus la el.

— E ceva în legătură cu tine, zise Eric. Vocea sa era rece, dar nu și ochii. Sunt pe cale să aflu ceva despre tine și – e limpede în adâncul meu – am sentimentul că în timp ce eram blestemat s-a întâmplat ceva ce ar trebui să știu. Am făcut sex, Sookie? Dar nu pot să cred că asta a fost, sau nu doar asta. Ceva s-a întâmplat. Haina ta era distrusă și murdară. Am omorât pe cineva, Sookie? Asta este? Mă aperi de ceea ce am făcut în timp ce eram blestemat?

Ochii îi străluceau în întuneric ca niște lămpi.

Nu m-am gândit niciodată că s-ar fi putut întreba pe cine omorâse. Dar, sincer, dacă mi-ar fi trecut prin cap, nu m-aș fi gândit că lui Eric i-ar păsa; ce ar însemna o viață umană pentru un vampir atât de bătrân ca acesta? Dar părea destul de supărat. Acum, că înțelegeam de ce era îngrijorat, am spus:

— Eric, nu ai omorât pe nimeni la mine acasă, în acea seară.

M-am oprit brusc.

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Se aplecă puțin ca să mă privească în față. Urăsc să

nu știu ce am făcut. Am avut o viață mai lungă decât îți poți tu măcar imagina, și-mi amintesc fiecare secundă din ea, cu excepția acelor zile pe care le-am petrecut cu tine.

— Nu te pot face să-ți amintești, am spus cât de calm am putut. Pot doar să-ți spun că ai stat câteva zile cu mine, apoi Pam a venit să te ia.

Eric se mai uită puțin în ochii mei.

— Aș vrea să intru în mintea ta și să scot adevărul de la tine, zise, ceea ce mă alarmă mai mult decât voiam să arăt. Ai băut din sângele meu. Îmi dau seama că ascunzi unele lucruri de mine.

După o clipă de tăcere, continuă:

— Aș vrea să știu cine încearcă să te omoare. Și am auzit că te-au vizitat niște detectivi particulari. Ce voiau de la tine?

— Cine ți-a spus asta?

Acum mai aveam ceva pentru care să mă îngrijorez. Cineva îi dădea informații despre mine. Simțeam cum îmi crește tensiunea. M-am întrebat dacă Charles îi dădea raportul lui Eric în fiecare noapte.

— Are ceva de-a face cu femeia care a dispărut, ticăloasa aia pe care vârcolacul o iubea atât de mult? Pe el îl protejezi? Dacă nu eu am omorât-o, a făcut-o el? A murit în fața noastră?

Eric mă apucase de umeri, iar strânsoarea era îngrozitoare.

— Stai, mă doare! Dă-mi drumul.

Strânsoarea lui Eric mai slăbi, dar nu-și îndepărtă mâinile.

Respirația mea începu să devină mai rapidă și

mai superficială, iar aerul era încărcat de pericol. Mă săturasem să tot fiu amenințată.

— Zi-mi acum, îmi ceru.

Va avea putere asupra mea pentru tot restul vieții dacă-i spuneam că m-a văzut omorând pe cineva. Eric știa deja mai multe despre mine decât doream, pentru că eu băusem din sângele lui și el dintr-al meu. Acum regretam mai mult decât oricând schimbul nostru de sânge. Eric era sigur că ascundeam ceva important.

— Erai așa de drăguț când nu știai cine ești, i-am spus.

Se aștepta să-i spun orice, mai puțin asta. Pe chipul lui frumos, uimirea alterna cu ofensa. În cele din urmă, se amuză.

— Drăguț? zise, zâmbindu-mi strâmb.

— Foarte, am spus, încercând să-i zâmbesc și eu.

Am bârfit o vreme ca niște vechi prieteni. Mă dureau umerii. Probabil toată lumea din bar avea nevoie să fie servită cu încă o băutură. Dar nu mă puteam întoarce încă.

— Erai speriat și singur, și-ți plăcea să vorbești cu mine. Era plăcut să te am prin preajmă.

— Plăcut, zise gânditor. Acum nu e plăcut?

— Nu, Eric. Ești prea ocupat să fii... tu însuși. Vampir-șef, animal politic, magnat în devenire.

Ridică din umeri.

— Chiar așa de rău sunt? Multe femei par să creadă că nu.

— Sunt sigură că așa e.

Eram extenuată. Ușa din spate se deschise.

— Sookie, ești bine?

Sam venise șchiopătând să mă salveze. Fața îi era ca o mască din cauza durerii.

— Teriantropule, nu are nevoie de ajutorul tău, zise Eric.

Sam nu răspunse nimic.

— Am fost nepoliticos, continuă Eric, nu chiar scuzându-se, dar suficient de civilizată. Sunt pe teritoriul tău.

— O să plec, Sookie, mi se adresa el, nu, n-am terminat încă discuția, dar văd că nu este nici locul, și nici momentul.

— Ne mai vedem, am spus, din moment ce știam că nu am de ales.

Eric se topi în întuneric, un truc simpatic, pe care mi-ar plăcea să-l stăpânesc într-o bună zi.

— De ce e atât de supărat? Întrebă Sam.

Șchiopătă peste prag și se sprijini de perete.

— Nu-și amintește ce s-a întâmplat în timp ce era blestemat, am spus încet din cauza oboselii. Asta-l face să se simtă ca și cum și-ar fi pierdut controlul. Vampirii sunt înnebuniți să dețină controlul, cred că ai observat.

Sam zâmbi – un zâmbet discret, dar sincer.

— Da, asta mi-a atras atenția, recunosc eu el. Am observat de altfel că sunt și destul de posesivi.

— Te referi la reacția lui Bill atunci când a dat peste noi?

Sam încuviință.

— Păi se pare că a trecut peste asta.

— Cred că-ți plătește cu aceeași monedă.

M-am simțit jenată. Cu o seară în urmă,

fusesem pe cale să ajung în patul lui Sam. Dar în acest moment, eram departe de a simți vreun pic de pasiune, iar Sam fusese rănit destul de rău la picior, când căzuse. Nu părea în stare să facă față nici unei păpuși de cârpă, cu atât mai puțin unei femei robuste ca mine. Știam că e greșit să mă gândesc să mă implic în jocuri sexuale cu șeful meu, deși Sam și cu mine tatonam terenul de luni bune. Să rămân în zona lui nu era cel mai sigur și mai sănătos lucru pe care puteam să-l fac. În această seară, mai ales după evenimentele tulburătoare ale orei trecute, aveam nevoie să mă simt în siguranță.

— Ne-a întrerupt la timp, am spus.

Sam ridică o sprânceană auriu-roșcată.

— Voiai să fii întreruptă?

— Atunci nu, am recunoscut. Dar cred că așa a fost cel mai bine.

Sam se uită la mine un moment.

— Ceea ce voiam să-ți spun, deși aveam de gând să aștept până după închiderea barului, este că una din casele mele de închiriat este goală în acest moment. Este cea de lângă... ăăă... îți aduci aminte, cea unde Dawn a...

— Murit, am terminat eu.

— Exact, am renovat-o și acum este închiriată parțial. Așa că vei avea un vecin, deși știu că nu ești obișnuită cu asta. Dar partea neînchiriată este mobilată. Va trebui să-ți aduci doar câteva așternuturi, hainele, niște oale și cratițe. Sam zâmbi. Poți pune totul într-o mașină. Apropo, de unde ai asta? Întrebă și îmi făcu semn către Malibu.

I-am spus cât de generoasă fusese Tara și că eram îngrijorată pentru ea. Am repetat avertismentul pe care Eric mi-l dăduse în legătură cu Mickey.

Când am văzut cât de neliniștit arăta Sam, m-am simțit ca o ticăloasă egoistă pentru că-l încercăm cu toate astea. Sam avea destule treburi pentru care să se îngrijeze. I-am spus:

— Scuză-mă. Nu ai nevoie să mai auzi despre alte necazuri. Hai să intrăm.

Sam se holbă la mine.

— Simt nevoia să mă așez, zise după un moment.

— Mulțumesc pentru apartament. Bineînțeles că îți voi plăti. Sunt atât de bucuroasă că am un loc unde să stau și unde pot să vin și să plec fără să deranjez pe nimeni! Cât e chiria? Cred că asigurarea e de-ajuns ca să plătesc chiria pentru locul în care stau până îmi va fi refăcută casa.

Sam îmi aruncă o privire supărată, apoi spuse un preț despre care eram sigură că era mult sub cel obișnuit. Mi-am petrecut mâna în jurul lui, pentru că șchiopăta foarte tare. A acceptat ajutorul fără să se împotrivească, ceea ce m-a făcut să am o părere și mai bună despre el. A șchiopătat pe hol, dar s-a sprijinit pe mine, apoi s-a așezat oftând în scaunul său cu roțile de lângă birou. Am împins către el unul dintre scaunele pentru vizitatori ca să-și poată ridica piciorul dacă dorea, și l-a folosit imediat. În puternica lumină fluorescentă, șeful meu părea tras la față.

— Treci înapoi la treabă, zise pe un ton

amenințător-glumeț. Pun pariu că toată lumea îl chinuie pe Charles.

În bar era exact haosul de care mă temeam; am început imediat să mă ocup de mesele mele. Danielle îmi aruncă o privire urâtă și până și Charles arăta oricum, numai fericit nu. Dar treptat, mișcându-mă cât de repede puteam, am dus băuturi noi, am strâns paharele goale, am golit câte o scrumieră, am șters mesele lipicioase și am zâmbit și am vorbit cu cât de mulți oameni am reușit. Puteam să-mi iau adio de la bacșișuri, dar cel puțin se reinstalase liniștea.

Puțin câte puțin, pulsul barului s-a calmat și a revenit la normal. Am observat că Bill și partenera sa erau adânciți în conversație... deși făceam un mare efort să nu mă uit în direcția lor. Spre disperarea mea, de fiecare dată când îi vedeam împreună simțeam un val de furie, care nu spunea nimic bun despre caracterul meu. Pe lângă asta, deși sentimentele mele nu prezentau interes pentru aproape nouăzeci la sută dintre clienții barului, celelalte zece procente mă urmăreau ca vulturii, să vadă dacă Bill mă făcea să sufăr. Unii dintre ei s-ar fi bucurat să vadă așa ceva, iar alții nu – dar oricum nu era treaba nimănui.

În timp ce curățăm o masă care abia se eliberase, am simțit o bătaie pe umăr. Am tras cu ochiul în mintea persoanei chiar înainte să mă întorc și asta m-a ajutat să-mi păstrez zâmbetul. Selah Pumphrey aștepta să mă ocup de ea, cu un zâmbet strălucitor și de neșters.

Era mai înaltă decât mine și probabil cu vreo

cinci kilograme mai slabă. Machiajul ei era costisitor și făcut cu o mână de expert, plus că tipa mirosea grozav. Fără să mă gândesc de două ori, mi-am întins antenele și am pătruns în creierul ei.

Selah se gândea că era cu mult mai bună decât mine, doar dacă eu nu eram nemaipomenită în pat.

Se mai gândea și că femeile din clasele inferioare trebuie să fie întotdeauna mai bune în pat, pentru că sunt mai puțin inhibate. Știa că e mai slabă, mai deșteaptă, avea mai mulți bani și era mult mai educată și mai citită decât chelnerița la care se uita. Dar Selah Pumphrey se îndoia de capacitățile sale sexuale și se temea să nu devină vulnerabilă. N-am vrut să aflu mai multe. Era deja mai mult decât voiam să știu.

Era interesant să descopăr că (în mintea lui Selah), din moment ce eram săracă și fără școală, mă aflam mai mult în contact cu natura mea sexuală. Trebuia să le spun asta și celorlalți săraci din Bon Temps. Uite așa ne distram noi de minune trăgându-ne-o unii altora, făcând sex mult mai bine decât oamenii deștepți din clasele superioare, și nici măcar nu apreciam asta.

— Da? am întrebat-o.

— Unde este toaleta? mi se adresă ea.

— Acolo. Deasupra ușilor scrie „Toalete”.

Ar trebui să fiu recunoscătoare că știu măcar să citesc asta.

— Oh! Scuze, nu am observat.

N-am mai zis nimic.

— Aăă... și ai vreun sfat pentru mine? Ce să faci când ieși cu un vampir?

Aștepta, având în același timp un aer nervos și defensiv.

— Desigur, am zis. Să nu mănânci usturoi.

Și i-am întors spatele ca să șterg masa.

Când am fost sigură că a ieșit din cameră, m-am întors să duc la bar două halbe goale de bere, și când m-am răsucit, Bill era acolo. Am scos un sunet de surpriză. Bill are părul castaniu-închis și bineînțeles cel mai alb ten pe care vi-l puteți imagina. Ochii îi sunt la fel de închiși la culoare ca și părul. Chiar în acel moment, se uita fix la mine.

— De ce a vorbit cu tine? mă întrebă.

— Voia să știe unde e toaleta.

Ridică o sprânceană.

— Voia doar să vadă cu cine are de-a face, am spus. Cel puțin, asta cred.

M-am simțit ciudat de bine cu Bill în acel moment, indiferent de cele petrecute între noi.

— Ai speriat-o?

— Nici nu am încercat.

— Ai speriat-o? mă întrebă din nou cu o voce mai severă.

Dar îmi zâmbi.

— Nu, am spus. Vrei să o fac?

Dădu din cap cu un aer dezgustat, în glumă.

— Ești geloasă?

— Da.

Sinceritatea era întotdeauna mai sigură.

— Îi urăsc coapsele subțiri și atitudinea elitistă. Sper că este o ticăloasă îngrozitoare, care să te facă atât de nefericit încât să-ți vină să urla când o să-ți amintești de mine.

— Bine, zise Bill. E plăcut să auzi așa ceva.

Îmi atinse obrazul cu buzele. La atingerea sa rece am tresărit, amintindu-mi trecutul. Și el la fel. Am văzut o flacăra aprinzându-se în ochii săi și colții începând să-i iasă. Atunci, Catfish Hunter a strigat la mine să mă mișc și să-i aduc încă un bourbon și o cola, și am plecat de lângă primul meu iubit.

A fost o zi lungă, lungă, nu numai din punct de vedere al consumului de energie fizică, ci și din cauza profunzimilor emoționale la care ajunseseam. Când am intrat în casa fratelui meu se auzeau chicoteli și chițăieli din dormitorul său, și am dedus că Jason se consola în felul lui obișnuit. Poate că o fi fost Jason supărat că noua sa comunitate îl suspecta de o crimă murdară, dar nu era într-atât de supărat încât asta să-i afecteze libidoul.

Am petrecut în baie cât de puțin timp am putut și m-am retras în camera de oaspeți, închizând bine ușa în urma mea. În această seară canapeaua arăta mult mai atrăgătoare decât cu o seară în urmă. În timp ce m-am ghemuit pe o parte și mi-am tras pătura pe mine, mi-am dat seama că femeia care-și petrecea noaptea cu fratele meu era un teriantrop; o puteam simți din pulsația roșie a creierului ei.

Speram să fie Crystal Norris. Speram că Jason o convinsese cumva pe fată că nu avea nimic de-a face cu cei împușcați. Dacă Jason voia să-și amplifice necazurile, cel mai bun mod era să o înșele pe Crystal, femeia pe care o alesese din comunitatea vârcolacilor-panteră. Și cu siguranță

că nici măcar Jason nu era atât de prost. Cu siguranță.

Nu era. Am întâlnit-o pe Crystal în bucătărie, a doua zi dimineață, după ora zece. Jason plecase de mult, din moment ce trebuia să fie la muncă până la șapte patruzeci și cinci. Beam prima mea cană de cafea când Crystal a intrat, purtând una din cămășile lui Jason și având încă urmele somnului pe față.

Crystal nu era persoana mea favorită, și nici eu nu eram pentru ea, dar spuse „'neața” destul de politicoasă. Am fost de acord că era dimineață, și am scos o cană și pentru ea. S-a strâmbat și și-a luat un pahar, pe care l-a umplut cu gheață și coca-cola. M-a trecut un fior.

— Ce face unchiul tău? am întrebat-o când a părut că a intrat în contact cu realitatea.

— Mai bine, zise. Ar trebui să te duci să-l vezi. Îi place să-l vizitezi.

— Bănuiesc că ești sigură că nu Jason l-a împușcat.

— Sunt, zise scurt. La început nu am vrut să vorbesc cu el, dar odată ce m-a prins la telefon, a reușit să mă convingă să nu-l mai suspectez.

Voiam să o întreb dacă și ceilalți locuitori din Hotshot erau dispuși să-l considere pe Jason nevinovat până la proba contrarie, dar detestam să aduc în discuție un subiect atât de sensibil.

M-am gândit la ce aveam de făcut azi; trebuia să-mi iau din casă suficiente haine, niște cearșafuri și pături și niște ustensile de bucătărie, și să le duc în duplexul lui Sam.

Să mă mut într-un apartament mic, mobilat, era soluția perfectă pentru problemele mele locative. Uitasem că Sam era proprietarul mai multor case mici pe strada Berry, trei dintre acestea fiind duplexuri. Se ocupa singur de ele, deși uneori îl angaja pe JB du Rone, un prieten de-al meu din liceu, ca să facă reparații simple și treburi de întreținere. „Simplu” reprezenta cea mai bună soluție când era vorba de JB.

După ce îmi adunam lucrurile, poate aveam timp să mă duc să-l văd pe Calvin. Am făcut duș și m-am îmbrăcat, iar când am plecat, Crystal stătea în sufragerie uitându-se la televizor. Am presupus că Jason nu avea nimic împotriva.

Terry muncea deja din greu când am tras mașina în luminis. Am dat un ocol să văd cum înaintase treaba și am fost încântată să constat că făcuse mai mult decât crezusem că era posibil. A zâmbit când i-am spus asta și a luat o pauză de la încărcatul scândurilor în camioneta sa.

— Să dărați e întotdeauna mai ușor decât să construiești.

Asta nu era vreo declarație filosofică, ci constatarea unui constructor.

— Ar trebui să termin peste două zile, dacă nu intervine nimic care să-mi încetinească ritmul de lucru. Nu se anunță nici o ploaie.

— Grozav. Cât îți datorez?

— Oh, bombăni, ridicând din umeri și părând rușinat. O sută? Cincizeci?

— Nu, nu e suficient. Am făcut în minte o estimare rapidă a numărului de ore pe care le

muncise, am înmulțit. Mai degrabă, trei.

— Sookie, nu vreau atât de mult. Terry afișă o expresie încăpățânată. Nu ți-aș cere nimic, dar trebuie să-mi cumpăr iar câine.

Terry își cumpăra un câine catahoula²⁵, de vânătoare, cam o dată la patru ani. Nu renunța la cei vechi pentru unii mai tineri. Ceva părea întotdeauna să se întâmple cu câinii lui Terry, deși avea mare grijă de ei. După aproape trei ani de când avusese primul câine, îl lovise un camion. Cineva îi dăduse carne otrăvită celui de-al doilea. Al treilea, cel pe care-l botezase Molly, fusese mușcat de un șarpe, iar mușcătura se infectase. De luni întregi, Terry era pe lista de așteptare pentru unul din puii născuți la canisa din Clarice, care se ocupa de catahoula.

— Să aduci cățelul pe-aici să-l îmbrățișez, i-am sugerat, iar el a zâmbit.

Pentru prima dată, mi-am dat seama că Terry se simțea cel mai bine afară. Întotdeauna păruse să se simtă mai confortabil – atât mental, cât și fizic – când nu se afla sub un acoperiș, iar când se afla afară cu un câine părea aproape normal.

Am descuiat casa și am intrat să adun lucrurile de care aveam nevoie. Era o zi însorită, așa că absența luminii electrice nu era o problemă. Am umplut un coș mare din plastic, pentru rufe, cu două seturi de așternuturi și o cuvertură, vreo câteva haine și câteva cratițe și oale. Aveam nevoie de o nouă cafetieră. Cea veche se topise.

²⁵ Rasă de câine originară din districtul Catahoula, Louisiana, numit și câinele-leopard.

Și atunci, stând acolo și uitându-mă pe fereastră la cafetiera pe care o aruncasem în vârful mormanului de gunoi, am înțeles cât de aproape fusesem să mor. Revelația aceasta m-a lovit în plin.

Acum, stăteam la fereastra dormitorului meu, uitându-mă la bucata de plastic deformat; în secunda următoare, eram pe podea, holbându-mă la scândurile vopsite și încercând să respir.

De ce mă apucase acum, după trei zile? Nu știu. Poate era ceva în legătură cu felul în care arăta Doamna Cafetieră: cablul carbonizat, plasticul deformat din cauza căldurii. Plasticul fusesese la modul propriu. Am privit la pielea mâinilor mele și m-am cutremurat. Am rămas pe podea cuprinsă de frisoane și tremurând. Nu știu cât a durat criza. Pentru un minut sau două, nu m-am gândit la nimic. Ideea că fusesem atât de aproape de moarte mă copleșise, pur și simplu.

Claudine nu numai că-mi salvase viața; cu siguranță, mă salvase de la o durere atât de cumplită încât probabil că mi-aș fi dorit să fiu moartă. Îi eram atât de îndatorată, încât nu aveam cum să mă revanșez vreodată.

Poate că într-adevăr era nașa mea zână. M-am ridicat și m-am scuturat. Apucând coșul de plastic, am pornit să mă instalez în noua mea casă.

Capitolul 12

Am intrat cu cheia pe care mi-o dăduse Sam. Mă aflu în partea dreaptă a duplexului, în oglindă față de apartamentul ocupat de Halleigh Robinson, tânăra profesoară care ieșea cu Andy Bellefleur. Mi-am imaginat cum e să beneficiezi de protecția poliției, cel puțin o parte din timp; Halleigh era plecată o mare parte din vreme, ceea ce era bine ținând cont de orele târzii la care lucram eu.

Livingul era mic, cu o canapea înflorată, o măsuță de cafea joasă, și un fotoliu. Următoarea cameră era bucătăria, care era bineînțeles minusculă. Dar aveam o plită, un frigider și un cuptor cu microunde. Nu exista mașină de spălat vase, dar nici nu avusesem vreodată una. Sub masă erau două scaune de plastic.

După ce am aruncat o privire în bucătărie, am traversat holul mic ce despărțea dormitorul mare (dar totuși mic), care se afla în dreapta, de dormitorul mai mic (minuscul) și de baie, situate pe stânga. La capătul holului, se afla o ușă care ducea pe veranda din spate.

Era un apartament simplu, dar destul de curat. Avea încălzire centrală și aer condiționat, iar podelele erau drepte. Am trecut o mână pe lângă ferestre. Se închideau bine. Drăguț. Mi-am amintit că trebuie să țin storurile trase, căci aveam vecini.

Am făcut patul dublu din dormitorul mai mare. Mi-am pus hainele în dulapul proaspăt vopsit. Am început să fac o listă cu lucrurile de care aveam nevoie: un mop, o mătură, o găleată, niște produse de curățat... toate astea fuseseră pe veranda din spate. O să trebuiască să-mi iau aspiratorul de acasă. Fusese în dulapul din living, așa că trebuia să fie în stare bună. Adusesem unul din telefoanele mele să-l conectez aici, așa că va trebui să aranjez cu compania de telefoane să redirecționeze apelurile înapoi, îmi pusesem televizorul în mașină, dar trebuia să mă ocup să fie conectat la rețeaua de televiziune prin cablu. Trebuia să sun de la Merlotte's. De când cu incendiul, viața mea avea drept scop principal mecanismele supraviețuirii.

M-am așezat pe canapeaua tare, uitându-mă în gol. Am încercat să mă gândesc la ceva amuzant, ceva ce să aștept cu nerăbdare. În două luni, va fi vreme de plajă. Asta mă făcu să zâmbesc. Îmi plăcea să stau la soare într-un costum de baie minuscul, cronometrându-mă cu atenție ca să nu mă ard. Îmi plăcea mirosul uleiului de cocos. Îmi făcea plăcere să mă rad pe picioare și să îndepărtez părul inutil de pe corp, ca să fiu la fel de catifelată ca fundulețul unui bebeluș. Și nu vreau să aud nici o predică despre cât de dăunător e statul la soare. Țsta este viciul meu. Toată lumea are câte unul.

Mult mai apropiat era momentul în care trebuia să mă duc la bibliotecă să-mi iau un alt teanc de cărți; recuperasem ultima tranșă cât fusesem

acasă și le scosesem pe mica verandă ca să se aerisească. Așa că o să merg la bibliotecă – asta era într-adevăr ceva distractiv.

Înainte să plec la muncă, m-am decis să-mi pregătesc ceva de mâncare în noua mea bucătărie. Pentru asta era nevoie să fac un drum la magazinul alimentar, ceea ce-mi luă mai mult decât credeam, pentru că tot găseam lucruri de care îmi dădeam seama că am nevoie. Aranjatul alimentelor în dulapurile apartamentului m-a făcut să simt că sunt acasă. Am rumenit două cotlete de porc și le-am pus în cuptor, am copt la microunde un cartof și am încălzit niște mazăre. Când trebuia să lucrez noaptea, ajungeam la Merlotte's în jur de ora cinci, așa că masa mea din acele zile era o combinație între prânz și cină.

După ce am mâncat și am strâns masa, m-am gândit că-mi mai rămăsese timp să mă duc în vizită la Calvin, la spitalul din Grainger.

Gemenii încă nu sosiseră să-și ocupe posturile din hol, dacă încă mai stăteau de pază. Dawson era tot la ușa camerei lui Calvin. Spre ușurarea mea, Dawson îmi deschise ușa să intru și chiar mă bătu pe umăr în timp ce intram.

Calvin stătea pe scaunul tapițat. Când am intrat, stinse televizorul. Arăta mai bine, părul și barba îi erau curate și aranjate, și una peste alta arăta mai în apele lui. Purta o pijama albastră. Am văzut că mai era conectat încă la unul, două tuburi. Încercă să se ridice de pe scaun.

— Nu, să nu îndrăznești să te ridici! Am tras un scaun și m-am așezat în fața lui. Zi-mi cum te

simți.

— Mă bucur să te văd, zise. Chiar și vocea îi era mai puternică. Dawson mi-a spus că nu ai acceptat nici un ajutor. Spune-mi cine a pus focul.

— E ceva ciudat, Calvin. Nu știu de ce bărbatul ăsta a dat foc. Familia lui a venit să mă vadă...

Am ezitat să continui, Calvin se recupera după ce și el fusese la un pas de moarte și nu ar fi trebuit să-și facă griji pentru alte lucruri.

Dar el insistă:

— Spune-mi ce crezi...

Părea atât de interesat, încât am sfârșit prin a-i povesti totul acestui terianthrop rănit: dubiile mele în legătură cu motivele incendiatorului, ușurarea mea că stricăciunile puteau fi reparate, preocuparea mea legată de cearta dintre Eric și Charles Twining. Și i-am spus lui Calvin că poliția de aici aflate despre mai multe zone de activitate ale atacatorului.

— Asta o să-l dezvinovățească pe Jason, am subliniat eu, iar el a încuviințat.

Nu am insistat.

— Cel puțin, nimeni altcineva nu a mai fost împușcat, am spus, încercând să găesc ceva pozitiv în toate aceste lucruri sumbre.

— Din câte știm noi, zise Calvin.

— Poftim?

— Din câte știm noi, repetă el. Poate cineva a fost împușcat și încă nu l-a descoperit nimeni.

Eram uimită de această idee și, cu toate acestea, avea sens ce spunea.

— Cum te-ai gândit la asta?

— Nu am nimic altceva de făcut, zise cu un ușor zâmbet. Nu citesc, așa cum faci tu. Nu sunt pasionat de televizor, cu excepția emisiunilor sportive.

Bineînțeles, postul la care se uita când am intrat era ESPN.

— Ce faci în timpul tău liber? am întrebat din pură curiozitate.

Calvin era încântat că-i pusesem o întrebare personală.

— Lucrez destul de mult la Norcross, răspuse, îmi place să vânez, deși mai degrabă vânez când e lună plină.

Când devenea panteră. Puteam să înțeleg asta.

— Îmi place să pescuiesc. Ador diminețile când pot să stau în barca mea, pe apă, și să nu-mi fac griji pentru nimic.

— Așa, am zis încurajator. Ce altceva?

— Îmi place să gătesc. Fac supă de creveți uneori, sau gătim o grămadă de pește și mâncăm afară, pește și pâinici din faină de porumb, și salată de varză și pepene roșu. Vara, bineînțeles.

Îmi lăsa gura apă numai când mă gândeam.

— Iarna lucrez în casă. Mai ies afară să tai lemne pentru aceia dintre noi care nu-și pot tăia singuri. Se pare că întotdeauna am ceva de făcut.

Acum știam de două ori mai multe lucruri despre Calvin Norris decât știusem până acum.

— Spune-mi cum merge recuperarea, am întrebat.

— Încă mai am perfuzia asta în mine, spuse făcând un gest cu mâna. În afară de asta, mă simt

mult mai bine. Știi, noi ne vindecăm destul de repede.

— Cum le explici colegilor tăi de muncă prezența lui Dawson la ușă?

Toate suprafețele plane ale camerei erau acoperite cu aranjamente florale și coșuri cu fructe; am văzut chiar și o pisică de pluș.

— Le spun pur și simplu că e vărul meu care se asigură că vizitatorii nu mă obolesc prea tare.

Eram aproape sigură că nimeni nu ar îndrăzni să-l întrebe ceva direct pe Dawson.

— Trebuie să plec la muncă, am spus aruncând o privire spre ceasul de pe perete.

Parcă nu mă înduram să plec. Îmi făcuse plăcere să am o conversație normală cu cineva. Astfel de momente erau rare în viața mea.

— Încă îți mai faci griji pentru fratele tău? mă întrebă.

— Da.

Dar mă hotărâsem să nu mai insist. Calvin mă auzise de prima dată. Nu era nevoie să repet.

— Îl supraveghem.

M-am întrebat dacă supraveghetorul îi dăduse raportul lui Calvin că micuța Crystal își petrecuse noaptea cu Jason. Sau poate că supraveghetorul era chiar Crystal? Dacă era așa, cu siguranță își lua slujba foarte în serios. Mai îndeaproape decât îl supraveghea ea pe Jason nu se putea.

— Asta e bine, am spus. Este cea mai bună metodă să descoperiți că nu el a făcut-o.

Eram ușurată să aud noutățile lui Calvin și, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam mai

bine seama că ar fi trebuit să realizez și singură asta.

— Calvin, să ai grijă.

M-am ridicat să plec, iar el și-a întins obrazul și eu l-am atins cu buzele.

Se gândea că buzele mele erau catifelate și că miroseam bine. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc când am plecat. Faptul că știi că cineva te consideră atrăgătoare îți ridică întotdeauna moralul.

Am condus înapoi spre Bon Temps și m-am oprit la bibliotecă înainte să mă duc la muncă. Biblioteca districtului Renard este o clădire veche și urâtă de cărămidă maro, ridicată în anii treizeci. Își arată fiecare an din vârstă. Bibliotecarii au făcut nenumărate plângeri despre sistemele de încălzire și răcire, iar instalația electrică lăsa mult de dorit. Parcarea bibliotecii era ca vai de capul ei, iar vechea clinică de alături, care-și deschisese porțile în 1918, avea acum ferestrele acoperite cu scânduri – ceea ce era întotdeauna o priveliște deprimantă. Parcarea clinicii închise de mult arăta mai degrabă ca o junglă decât ca o parte din centrul orașului.

Îmi programasem zece minute ca să schimb cărțile. Am intrat și am ieșit în opt. Parcarea bibliotecii era aproape goală, din moment ce era chiar înainte de ora cinci. Oamenii făceau cumpărături la Wal-Mart sau erau acasă pregătind cina.

Lumina zilei de iarnă se estompa. Nu mă gândeam la nimic în mod special și asta mi-a

salvat viața. Într-o fracțiune de secundă, am identificat o agitație intensă provenind de la un alt creier și, din reflex, m-am lăsat în jos, simțind ceva ascuțit pătrunzând în umărul meu chiar în timp ce făceam asta, și apoi senzația fierbinte a unei dureri îngrozitoare, și apoi senzația de umezeală și un zgomot puternic. Toate s-au întâmplat atât de repede, încât nu am putut să separ categoric secvențele când am încercat mai târziu să reconstitui momentul.

Din spatele meu se auzi un țipăt, și apoi altul. Deși nu-mi amintesc cum s-a întâmplat, m-am trezit în genunchi lângă mașina mea, iar partea din față a tricoului meu era stropită cu sânge.

Ciudat, primul meu gând a fost: *Slavă Domnului că nu aveam haina cea nouă pe mine.*

Cea care țipase era Portia Bellefleur. Portia nu avea sângele ei rece obișnuit când alergă prin parcare ca să se ghemuiască lângă mine. Ochii i se mișcau când într-o parte, când în cealaltă, în timp ce încerca să zărească pericolul ce putea veni din orice direcție.

— Stai nemișcată, zise tăios, ca și cum s-ar fi gândit că îmi propusesem să alerg la maraton.

Eram încă în genunchi. Sângele mi se scurgea pe braț.

— Cineva te-a împușcat, Sookie. Oh, Doamne, oh, Doamne!

— Ia cărțile, am spus. Nu vreau să le murdăresc de sânge. O să trebuiască să plătesc pentru ele.

Portia mă ignoră. Vorbea la telefonul mobil. Oamenii vorbesc la mobil în cele mai nepotrivite

momente! La bibliotecă, pentru numele lui Dumnezeu, la oftalmolog. Sau la bar. Tranca, tranca. Ca și cum totul e atât de important, încât nu mai poate aștepta. Așa că am pus singură cărțile jos, lângă mine.

În loc să îngenunchez, m-am trezit așezată cu spatele sprijinit de mașină. Și apoi, ca și cum cineva ar fi luat o bucată din viața mea, am descoperit că stăteam pe pavajul parcării bibliotecii, uitându-mă fix la pata de ulei lăsată de o mașină. Oamenii ar trebui să aibă mai multă grijă de mașinile lor...

Gata!

— Trezește-te, spunea o voce.

Nu mai eram în parcare, ci într-un pat. M-am gândit că-mi luase din nou foc casa și că buna Claudine încerca să mă scoată afară. Oamenii încercau mereu să mă dea jos din pat. Deși vocea nu prea semăna cu a lui Claudine; semăna mai mult cu a lui...

— Jason?

Am încercat să deschid ochii. Am reușit să mă uit printre pleoapele vag întredeschise ca să-l identific pe fratele meu. Eram într-o cameră abia luminată și totul mă durea atât de rău, că-mi venea să plâng.

— Ai fost împușcată, zise. Ai fost împușcată, iar eu eram la Merlotte's așteptându-te să ajungi acolo.

— Pari... fericit, am spus printre buze, simțindu-mi-le ciudat de umflăte și de rigide.

— Nu puteam să o fac eu! Am fost înconjurat de

lume tot timpul! L-am avut pe Hoyt cu mine în mașină pe drumul de la muncă la Merlotte's, pentru că a lui e la reparat. Am *martori*.

— Oh, nemaipomenit. Atunci, ce mă bucur că am fost împușcată. Câtă vreme tu ești bine.

A însemnat așa un efort să rostesc asta, încât am fost bucuroasă când Jason a sesizat sarcasmul.

— Da, îmi pare rău. Cel puțin, nu e grav.

— Nu e?

— Am uitat să-ți spun. Ți-a fost găurit umărul și o să te doară o vreme. Apasă pe butonul ăsta dacă te doare. Poți să iei medicamente împotriva durerii. Mișto, nu-i așa? Auzi, Andy e afară.

M-am gândit la asta și, în cele din urmă, am dedus că Andy Bellefleur era aici în calitatea sa oficială.

— Bine, am zis. Poate să intre.

Am întins un deget și am atins cu grijă butonul.

Apoi am clipit și probabil că asta a durat foarte mult, pentru că atunci când am deschis din nou ochii, Jason plecase și Andy îi luase locul. Ținea în mână un carnețel și un creion. Trebuia să-i spun neapărat ceva și, după o clipă de gândire, mi-am dat seama despre ce era vorba.

— Transmite-i Porției că-i mulțumesc, i-am zis.

— O să-i spun, mi-a promis serios. Este destul de marcată de cele întâmplate. Nu a mai fost niciodată atât de aproape de un act de violență. A crezut că o să mori.

Nu mă puteam gândi la nimic de comentat în legătură cu asta. Am așteptat să mă întrebe ce voia să știe. Buzele i se mișcă, și cred că i-am

răspuns.

— ...zici că te-ai lăsat în jos în ultima secundă?

— Cred că am auzit ceva, am șoptit.

Și asta era adevărat. Doar că nu auzisem cu urechile... dar Andy știa ce vreau să spun, și el mă credea. Ochii săi îi întâlniră pe-ai mei și se măriră.

Și din nou am leșinat. Doctorul de la urgență cu siguranță îmi dăduse niște medicamente grozave împotriva durerii. M-am întrebat în ce spital eram. Cel din Clarice era ceva mai aproape de bibliotecă; cel din Grainger avea o cameră de gardă mai bine cotate. Dacă eram în Grainger, aș fi putut la fel de bine să mă scutesc de osteneala de a conduce înapoi spre Bon Temps și de mersul la bibliotecă. Aș fi putut fi împușcată în parcare a spitalului când plecam, după ce-l vizitasem pe Calvin, și asta m-ar fi scutit de un drum.

— Sookie, zise o voce liniștită și familiară.

Era rece și întunecată, ca apa dintr-un pârâu sau ca o noapte fără lună.

— Bill, am spus, simțindu-mă fericită și în siguranță. Nu pleca!

— Sunt aici.

Și era acolo – citea stând pe un scaun, lângă patul meu – când m-am trezit la trei dimineața. Puteam simți mințile din camerele din jurul meu, liniștite, în somn. Dar creierul bărbatului de lângă mine era tăcut. În acel moment, mi-am dat seama că persoana care mă împușcase nu fusese vampir, deși toate atacurile avuseseră loc la lăsarea întunericului sau noaptea. Auzisem creierul atacatorului cu o secundă înainte de împușcătură,

și asta îmi salvase viața.

În clipa în care m-am mișcat, Bill a ridicat privirea.

— Cum te simți? mă întrebă.

Am apăsat pe buton ca să ridic capul patului.

— Ca naiba, am spus cu sinceritate, după ce mi-am evaluat umărul. S-a dus efectul pastilelor, iar umărul mă doare de zici că-mi cade. Îmi simt gura ca și cum o armată ar fi mărșăluit prin ea, și am nevoie urgentă să merg la baie.

— Pot să te ajut cu asta, și înainte să apuc să mai zic ceva, a mutat stativul perfuziei în jurul patului și m-a ajutat să mă scol.

M-am ridicat precaută, întrebându-mă cât de stabile erau picioarele mele. Îmi spuse:

— Nu te las să cazi.

— Știu, am zis, și am pornit-o către baie. După ce m-a așezat pe toaletă, a ieșit cu mult tact afară, dar a lăsat ușa crăpată și a rămas așteptând de cealaltă parte a ei. M-am descurcat stângaci cu toate, dar am devenit foarte conștientă cât de norocoasă eram că fusesem împușcată în umărul stâng și nu în dreptul. Bineînțeles, atacatorul țintise către inima mea.

Bill mă așeză înapoi în pat atât de îndemânatic, încât parcă îngrijise bolnavi toată viața lui. Netezise deja patul, scuturase pernele, și m-am simțit mult mai confortabil. Dar umărul continua să mă chinuiască, așa că am apăsat pe buton ca să anunț că mă doare. Gura îmi era uscată; l-am întrebat pe Bill dacă era apă în vasul de plastic. A apăsat și el pe butonul care chema asistenta. Când

vocea subțirică se auzi prin interfon, Bill zise:

— Niște apă pentru domnișoara Stackhouse, iar vocea chițăi înapoi că va veni imediat.

Și așa a făcut. Probabil că prezența lui Bill avea ceva de-a face cu viteza ei. Poate că oamenii acceptaseră că vampirii există în realitate, dar asta nu însemna că le plăceau americanii ne-vii. O grămadă de americani din clasa de mijloc pur și simplu nu se puteau relaxa în preajma vampirilor. Ceea ce era o dovadă de istețime din partea lor, m-am gândit.

— Unde suntem? am întrebat.

— Grainger, zise. De data asta am ajuns să stau cu tine în alt spital.

Ultima dată fusese la Spitalul Districtului Renard, în Clarice.

— Poți să te duci să-l vizitezi pe Calvin.

— Ca și cum m-ar interesa așa ceva.

Se așeză pe pat. Ceva legat de ora lipsită de viață, de ciudățenia nopții mă făcea să simt nevoia să fiu cinstită. Poate de vină erau doar medicamentele.

— Nu am fost niciodată într-un spital până să te cunosc pe tine, am spus.

— Mă învinovățești de asta?

— Uneori.

I-am privit fața strălucind. Alți oameni nu recunoșteau întotdeauna un vampir când îl vedeau; asta era greu de înțeles pentru mine.

— Când te-am întâlnit, în acea primă seară când am venit la Merlotte's, nu am știut ce să cred despre tine, zise. Erai atât de drăguță, atât de plină

de viață! Și-mi dădeam seama că erai diferită. Erai interesantă.

— Blestemul meu, am spus.

— Sau binecuvântarea ta. Își puse una din mâinile reci pe obrazul meu. Nu ai febră, spuse ca pentru sine. O să te faci bine. Apoi se îndreptă. Te-ai culcat cu Eric cât timp a stat la tine.

— De ce mă întrebi dacă știi deja? Există o limită și pentru onestitate.

— Nu te întreb. Am știut când v-am văzut împreună. I-am simțit mirosul înconjurându-te; îmi dau seama ce simți pentru el. Am băut unul din sângele celuilalt. E greu să-i rezști lui Eric, continuă Bill într-un fel lipsit de emoție. E la fel de plin de energie ca și tine, și aveți amândoi aceeași pasiune pentru viață. Dar sunt sigur că știi că... făcu o pauză, părând că încearcă să se gândească cum să formuleze ceea ce voia să spună.

— Știu că ai fi fericit dacă nu m-aș mai culca cu nimeni altcineva toată viața mea, am spus, exprimând în locul său ceea ce gândea.

— Și tu ce simți pentru mine?

— La fel. Oh, dar stai, tu te-ai culcat *deja* cu altcineva. Și asta, înainte să ne despărțim.

Bill privi în altă parte, iar linia maxilarului său părea de granit.

— Bine, asta s-a dus deja, am spus. Nu, nu vreau să mă gândesc la tine cu Selah sau cu altcineva. Dar mintea mea îmi spune că nu este rațional.

— Este irațional să sper că vom fi din nou împreună?

Am luat în calcul circumstanțele care mă întorseseră împotriva lui Bill. M-am gândit la infidelitatea comisă cu Lorena; dar ea era cea care-l crease și el trebuise să o asculte. Tot ceea ce auzisem de la ceilalți vampiri îmi confirmase ceea ce-mi spusese el despre relație. M-am gândit la faptul că aproape mă violase în portbagajul mașinii; dar era înfometat și torturat, și nu știuse ce face. În clipa în care își venise în fire, se oprise.

Mi-am amintit ce fericită fusesem când aveam ceea ce eu credeam că era dragostea lui. Nu mă simțisem mai în siguranță în viața mea. Cât de neadevărat fusese acest sentiment: el devenise atât de absorbit de munca pe care o făcea pentru regina Louisiane, că eu rămăsesem undeva departe, pe locul doi. Dintre toți vampirii care ar fi putut intra la Merlotte's, eu mă alesesem cu cel dependent de muncă.

— Nu știu dacă vom mai putea avea vreodată aceeași relație, am spus. Poate o să fie posibil, când voi fi mai puțin afectată de durerea pe care mi-ai provocat-o. Dar mă bucur că ești aici în seara asta și aș vrea să te întinzi lângă mine, puțin... dacă vrei și tu.

M-am răsucit în patul îngust și m-am întors pe partea dreaptă, astfel încât umărul rănit să fie în sus. Bill se întinse în spatele meu și puse mâna peste mine. Nimeni nu s-ar fi putut apropia de mine fără ca el să știe. M-am simțit perfect protejată, în siguranță absolută și prețuită.

— Mă bucur că ești aici, am șoptit în timp ce medicamentul își făcea efectul.

Înainte de a mă cufunda din nou în somn, mi-am amintit de hotărârea pe care o luasem de Anul Nou: îmi doream să nu fiu bătută. Mi-am făcut o notă mentală: ar fi trebuit să adaug și „împuşcată”.

Mi-au dat drumul a doua zi dimineață. Când am ajuns la biroul administrativ, funcționara – pe al cărei ecuson scria Dna Beeson – îmi spuse:

— S-a rezolvat deja.

— De către cine? am întrebat.

— Persoana își dorește să rămână anonimă, zise funcționara, iar fața ei rotundă avea o expresie care spunea că un cal de dar nu se caută la dinți.

Asta mă făcu să nu mă simt în largul meu, chiar deloc. De fapt, aveam bani în bancă să plătesc integral factura, în loc să trimit câte un cec în fiecare lună. Și nimic nu e gratis. Existau persoane cărora nu voiam să le fiu îndatorată. Când am realizat totalul facturii, am fost șocată să aflu cât de îndatorată aveam să-i fiu.

Poate că ar fi trebuit să stau mai mult în birou și să mă cert mai zdravăn cu doamna Beeson, dar nu mă simțeam în stare. Îmi doream să fac un duș sau măcar să mă spăl puțin – ceva mai mult decât doar să mă șterg prin locurile esențiale, cum făcusem (foarte încet și cu foarte mare grijă) de dimineață. Voiam să mănânc din mâncarea mea. Voiam puțină singurătate și liniște. Așa că m-am așezat înapoi în scaunul cu rotile și am lăsat infirmiera să mă conducă afară, pe ușa principală. M-am simțit ca o mare idioată când mi-am dat seama că nu aveam cu ce ajunge acasă. Mașina mea era în

parcarea bibliotecii din Bon Temps – nu că aş fi putut conduce în următoarele câteva zile.

Chiar când eram pe cale să-i cer infirmierei să mă ducă înapoi, ca să pot merge la Calvin în cameră (poate mă conducea Dawson), o Impala roşie, elegantă, se opri în faţa mea. Fratele lui Claudine, Claude, se întinse ca să deschidă uşa de pe partea pasagerului. M-am holbat la el. Mi se adresă iritat:

— Hai, ai de gând să urci?

— Uau! exclamă infirmiera. Uau!

Am crezut că o să-i sară nasturii bluzei, atât de greu respira.

Îl mai întâlnisem o singură dată pe Claude, fratele lui Claudine, şi uitasem ce impact avea asupra femeilor din jur. Claude îţi tăia pur şi simplu respiraţia, era atât de fermecător încât apropierea lui mă făcea să fiu tensionată ca un cablu electric. Să te relaxezi în preajma lui Claude era ca şi cum ai încerca să fii nonşalantă în prezenţa lui Brad Pitt.

Claude fusese stripper, în seara dedicată femeilor la Hooligans, un club din Monroe, dar de curând nu numai că se reprofilase pe managementul clubului, ci se implicase şi în activitatea de modeling, atât pentru podium cât şi pentru reviste. Oportunităţile pentru o astfel de ocupaţie erau puţine şi la distanţe mari în Louisiana de Nord, aşadar Claude (după spusele lui Claudine) se hotărâse să concureze pentru Mister Roman de dragoste la convenţia cititorilor de romane de dragoste. Îşi făcuse chiar şi operaţie estetică la urechi, ca să nu mai fie ascuţite. Marele

premiu era apariția pe coperta unui roman. Nu știam prea multe despre concurs, dar știam ce văd când mă uitam la Claude. Eram destul de sigură că va câștiga detașat.

Claudine pomenise de faptul că fratele ei tocmai se despărțise de iubitul lui, așa că era liber, în toată splendoarea lui: înălțimea de peste un metru optzeci, accesoriată cu un păr negru, ondulat, cu niște mușchi lucrați și un abdomen care ar fi putut apărea în *Abs Weekly*²⁶. Adăugați în imaginația dumneavoastră o pereche de ochi căprui, catifelați, un maxilar fin, o gură senzuală cu buza de jos răsfrântă și îl aveți pe Claude. Nu că aș băga eu în seamă amănunte de-astea.

Fără ajutorul infirmierei – care încă mai rostea „Uau, uau, uau” în șoaptă – m-am ridicat din scaunul cu roțile și am urcat în mașină.

— Mulțumesc, i-am spus, încercând să nu par atât de uimită pe cât eram.

— Claudine nu a putut să scape de la muncă, așa că m-a sunat și m-a trezit ca să vin aici să fac pe șoferul, spuse Claude, pe un ton iritat.

— Îți sunt recunoscătoare că ai venit, am zis, după ce am luat în calcul mai multe răspunsuri posibile.

Am observat că frumosul Claude nu avea nevoie să mă întrebe pe unde să o ia către Bon Temps, deși nu-l văzusem niciodată prin zonă – și cred că am fost destul de explicită că nu aveai cum să-l ratezi.

— Ce-ți mai face umărul? zise brusc, ca și cum

²⁶ Revistă dedicată întreținerii fizice.

și-ar fi amintit că asta era întrebarea politicoasă pe care trebuia să o pună.

— Se vindecă, am răspuns. Am de luat o rețetă cu analgezice.

— Păi, cred că trebuie să faci și asta, nu-i așa?

— Mda, ar fi grozav, din moment ce nu am voie să conduc încă o zi sau două.

Când am ajuns în Bon Temps, l-am îndrumat pe Claude către farmacie, unde am găsit un loc de parcare chiar în față. Am reușit să mă dau jos din mașină și să-mi iau rețeta singură, din moment ce Claude nu s-a oferit. Farmacistul bineînțeles auzise deja ce se petrecuse și voia să știe ce avea să se întâmple cu lumea asta. Nu i-am putut spune.

Mi-am petrecut timpul cât i-a luat farmacistului să-mi aducă medicamentele speculând asupra posibilității ca minunatul Claude să fie bisexual – măcar un pic? Fiecare femeie care intra în farmacie avea o expresie de încântare pe chip. Desigur, ele nu avuseseră privilegiul să poarte o conversație adevărată cu Claude, așa că nu beneficiaseră de personalitatea lui sclipitoare.

— Ți-a luat cam mult, zise Claude când m-am urcat în mașină.

— Da, domnule Bune Maniere, am izbucnit. De acum încolo o să încerc să mă grăbesc. De ce ar trebui oare ca o rană de glonț să-mi încetinească mișcărilor? Îmi cer scuze.

Cu coada ochiului am văzut cum obrajii lui Claude se înroșeau.

— Îmi cer scuze, zise sec. Am fost cam brutal. Oamenii îmi spun că sunt necioplit.

— Nu mai spune! Serious?

— Da, admise, și atunci am realizat că fusesem cam sarcastică.

Îmi aruncă o privire pe care, dacă ar fi venit din partea unei creaturi mai puțin frumoase, aș fi numit-o feroce.

— Auzi, vreau să-ți cer o favoare.

— Cu siguranță ai ratat un început bun. Până acum m-ai luat cu binișorul.

— Vrei să încetezi? Știu că nu sunt... nu...

— Politicos? De o minimă curtoazie? Galant? Pe drumul cel bun?

— Sookie! urlă. Taci!

Voiam una dintre pastilele mele împotriva durerii.

— Da, Claude, am spus cu o voce liniștită, rezonabilă.

— Oamenii care se ocupă de concurs vor un portofoliu. O să merg la un studio din Ruston pentru niște fotografii, dar cred că ar fi o idee bună să am și niște fotografii de atmosferă. Ca de exemplu, cele de pe coperta cărților pe care Claudine le citește mereu. Claudine zice că ar trebui să am o blondă care să pozeze cu mine, din moment ce eu sunt brunet. M-am gândit la tine.

Cred că doar dacă Claude mi-ar fi spus că vrea să facă un copil cu mine aș fi fost mai surprinsă. Deși Claude era cel mai arogant bărbat pe care-l întâlnisem, Claudine avea obiceiul să-mi salveze viața. De dragul ei, trebuia să accept.

— O să am nevoie de vreun costum special?

— Da, dar fotograficul face și fotografii de

atmosfera pentru amatori și închiriază costume de Halloween, așa că s-a gândit că s-ar putea să aibă ceva care s-ar potrivi. Ce mărime porți?

— Opt.

Uneori e mai degrabă zece. Și tot așa, o dată la nu știu câți ani, șase.

— Și când ai putea să faci asta?

— Trebuie să mi se vindece umărul, am spus cu blândețe. Bandajul nu va arăta bine în poze.

— Oh, da. O să mă suni?

— Da.

— Nu uiți?

— Nu. Abia aștept.

De fapt, în acel moment, ceea ce-mi doream era un spațiu al meu, liber și fără nici o altă persoană, și o cola fără zahăr, și una dintre pastilele pe care le strângeam în mână. Poate o să apuc să trag și un pui de somn înainte să fac dușul care figura pe lista mea.

— Am mai întâlnit-o pe bucătăreasa de la Merlotte's, zise Claude, acum că i se deschisese apetitul pentru discuții.

— Aha. Sweetie.

— Așa-și spune acum? A lucrat la Foxy Femmes.

— Era stripteuză?

— Da, până la accident.

— Sweetie a avut un accident?

Eram tot mai epuizată cu fiecare minut.

— Da, așa că s-a speriat și nu a mai vrut să se dezbrace. A spus că ar fi nevoie de prea mult machiaj. În afară de asta, era puțin cam prea... ăăă... trecută, ca să mai fie stripteuză.

— Biata de ea, am spus.

Am încercat să mi-o imaginez pe Sweetie defilând pe podium, pe tocuri și cu pene. Tulburător.

— Aș avea grijă să nu audă că ai spus asta, mă sfătui.

Am parcat în fața duplexului. Cineva îmi adusese înapoi mașina din parcare biblioteca. Ușa din cealaltă parte a duplexului se deschise și Halleigh Robinson ieși, cu cheile mele în mână. Purtam pantalonii negri pe care-i avusesem pe mine, deoarece mă îndreptam spre muncă, dar tricoul meu cu Merlotte's fusese distrus, așa că spitalul îmi dăduse un tricou alb pe care-l lăsase cineva acolo cu secole în urmă. Era uriaș pentru mine, dar nu de asta rămăsese Halleigh împietrită și cu gura căscată. De fapt, Claude ieșise din mașină ca să mă ajute să intru în casă, iar vederea lui o paralizase pe tânăra profesoară.

Claude își puse mâna pe după umărul meu, își aplecă ușor capul ca să se uite cu adorație la mine, și-mi făcu semn cu ochiul.

Ăsta a fost primul indiciu pe care l-am primit care să-mi dea de înțeles că frumosul Claude ar avea simțul umorului. Îmi făcea plăcere să descopăr că nu era întru totul dezagrabil.

— Mulțumesc că mi-ai adus cheile, am strigat, iar Halleigh își aminti brusc că poate merge.

— Mda, mormăi ea. Mmm, sigur.

Dădu drumul cheilor undeva pe lângă mâna mea, iar eu le-am prins.

— Halleigh, acesta este prietenul meu Claude,

am spus cu ceea ce am crezut a fi un zâmbet plin de înțeles.

Claude își mută mâna mai jos ca să-mi încercuiască talia și-i aruncă un zâmbet absent de al lui, abia mișcându-și ochii dintr-ai mei. Oh, Doamne!

— Bună, Halleigh, zise cu cea mai profundă voce de bariton.

— Ești norocoasă să ai pe cineva să te aducă acasă de la spital, zise Halleigh. E foarte drăguț din partea ta... ăăă... Claude.

— Aș face orice pentru Sookie, zise Claude, dulce.

— Serious? Halleigh își reveni. Ei, ce drăguț! Andy ți-a adus mașina înapoi, Sookie, și m-a întrebat dacă pot să-ți dau cheile. E un noroc că m-ai prins. Am tras o fugă până acasă să iau prânzul. Eu... ăăă... trebuie să mă întorc...

Îi aruncă lui Claude o privire cuprinzătoare înainte să se urce în micuța ei Mazda și să pornească înapoi către școala primară.

Am deschis neîndemânatică ușa și am intrat în micul meu living.

— Aici stau până ce casa mea va fi reconstruită, i-am explicat lui Claude.

M-am simțit oarecum rușinată de camera mică și anostă.

— Abia m-am mutat în ziua în care am fost împușcată. Adică ieri, am spus cu oarecare uimire.

Claude, a cărui falsă admirație dispăruse când Halleigh plecase, se uită la mine oarecum cu dispreț.

— Ai un ghinion groaznic, observă.

— Oarecum, am spus.

Dar m-am gândit la tot ajutorul pe care-l primisem și la prietenii mei. Mi-am amintit de plăcerea simplă de a fi dormit lângă Bill cu o noapte în urmă.

— Ghinionul meu ar putea fi și mai și, am adăugat mai mult pentru mine.

Claude era total neinteresat de filosofia mea.

După ce i-am mulțumit încă o dată și l-am rugat să o îmbrățișeze pe Claudine din partea mea, i-am promis din nou că-l voi suna când rana mea va fi suficient vindecată pentru ședința foto.

Umărul începuse să mă doară. Când am încuiat ușa în urma lui, am înghițit o pastilă. Sunasem la compania de telefoane cu o după-amiază în urmă și, spre surprinderea și plăcerea mea, am auzit tonul când am ridicat receptorul. L-am sunat pe Jason pe telefonul mobil, ca să-i spun că ieșisem din spital, dar nu mi-a răspuns, așa că i-am lăsat un mesaj în căsuța vocală. Apoi am sunat la bar să-i spun lui Sam că o să mă întorc la muncă în ziua următoare; pierdusem deja două zile din salariu și bacșișuri, și nu-mi puteam permite mai mult de-atâta.

M-am întins în pat și am dormit mult.

Când m-am trezit, cerul se întuneca într-un fel care anunța ploaie. În curtea din față a casei de peste drum, un arțar mic se apleca amenințător sub rafalele de vânt. M-am gândit la acoperișul de tablă pe care bunica mea îl iubise și la felul în care ploaia răpăia când atingea suprafața tare. Cu

siguranță, ploaia de-aici din oraș era mai puțin zgomotoasă.

Priveam afară pe fereastra dormitorului meu la duplexul identic de alături întrebându-mă cine era vecinul meu, când am auzit o bătaie puternică în ușă. Arlene abia mai respira din cauză că alergase ca să scape de primele picături de ploaie. Avea în mână o pungă de la Wendy's, iar mirosul de mâncare îmi făcu stomacul să reacționeze zgomotos.

— Nu am avut timp să-ți pregătesc nimic, zise scuzându-se, în timp ce eu mă dădeam la o parte ca să o las să intre. Dar mi-am amintit că atunci când ești supărată îți place hamburgerul dublu, cu bacon, și mi-am imaginat că acum ești destul de supărată.

— Ți-ai imaginat bine, am zis, deși descopeream că mă simt mult mai bine decât de dimineață.

M-am dus la bucătărie să iau o farfurie, iar Arlene m-a urmat, cercetând cu privirea fiecare colțișor.

— Hei, e drăguț aici! decretă ea.

Deși pentru mine arăta pustie, locuința mea temporară trebuie să i se fi părut ei minunat de neaglomerată.

— Cum a fost? întrebă Arlene.

Am încercat să nu aud că se gândea că intram în mai multe neazuri decât orice alt cunoscut de-al ei.

— Probabil că ai fost teribil de speriată!

— Da. Eram foarte serioasă și asta se reflecta în voce: Am fost foarte speriată.

— Tot orașul vorbește despre asta, zise Arlene simplu.

Era exact ce-mi doream să aud: că eram subiectul a numeroase discuții.

— Hei, ți-l amintești pe Dennis Pettibone?

— Expertul în incendii? am spus. Bineînțeles.

— Avem întâlnire mâine-seară.

— Bravo, Arlene. Ce o să faceți?

— O să ducem copiii la ringul de patinaj pe role din Grainger. Are și el o fată, Katy. Are treisprezece ani.

— Ei, pare distractiv.

— În seara asta e la pândă, rosti plină de importanță Arlene.

M-am uitat chiorâș.

— Ce pândește?

— Aveau nevoie de toți ofițerii pe care-i puteau găsi. Pândesc diferite parcări din oraș, să vadă dacă pot prinde atacatorul în flagrant.

Am remarcat de îndată o scăpare în planul lor.

— Și dacă trăgătorul îi vede primul?

— Sookie, sunt profesioniști antrenati. Cred că știu cum să se descurce cu asta.

Arlene părea și vorbea destul de ofensată. Brusc era Doamna Forța Legii.

— Calmează-te, am spus. Sunt doar îngrijorată.

Pe de altă parte, dacă oamenii legii nu erau vârcolaci nu se aflau în pericol. Bineînțeles, marea întrebare era de ce fusesem împușcată eu. Nu eram nici vârcolac, nici teriantrop. Nu-mi dădeam încă seama unde trebuia să intre asta în scenariul meu.

— Unde e oglinda? Întrebă Arlene, iar eu am privit în jur.

— Cred că singura oglindă mare se află în baie, am spus, și m-am simțit ciudat că trebuie să mă gândesc la locul în care se află un lucru, la mine acasă.

Cât timp și-a făcut Arlene de lucru cu părul, mi-am pus mâncarea pe o farfurie, sperând să o mănânc cât era caldă. M-am surprins stând ca o toantă cu punga goală de mâncare în mână, întrebându-mă unde era coșul de gunoi. Bineînțeles că nu exista nici un coș de gunoi dacă nu mă duceam să cumpăr unul. În ultimii nouăsprezece ani, nu trăisem nicăieri în altă parte decât în casa bunicii mele. Nu trebuise niciodată să mă ocup de o casă de la zero.

— Sam încă nu conduce, așa că nu poate veni să te vadă, dar se gândește la tine, strigă Arlene. O să poți lucra mâine-seară?

— Așa mi-am propus.

— Bine. Eu am programată o zi liberă, nepoata lui Charlsie e în spital cu pneumonie, așa că ea e plecată, iar Holly nu apare întotdeauna când e programată. Danielle o să fie plecată din oraș. Fata cea nouă, Jada – e oricum mai bună decât Danielle.

— Crezi?

— Da, pufni Arlene. Nu știi dacă ai observat, dar lui Danielle pare să nu-i mai pese. Pot oamenii să vrea de băut și să o cheme, că pentru ea nu are nici o importanță. Stă acolo și vorbește cu prietenul ei, în timp ce clienții strigă la ea.

Era adevărat că Danielle fusese oricum, numai

atentă nu, la felul în care muncea de când începuse să se vadă regulat cu un tip din Arcadia.

— Crezi că o să-și dea demisia?

Am deschis astfel un alt subiect care ne-a dat de lucru pentru vreo cinci minute, deși Arlene zisese că se grăbea. Îmi porunci să mănânc cât încă mai era bună mâncarea, așa că am mestecat și înghițit cât ea a vorbit. Nu am spus nimic absolut nou sau original, dar ne-am simțit bine. Îmi puteam da seama că Arlene (o dată în viața ei) se bucura pur și simplu să fie cu mine, să lenevească.

Unul dintre marile dezavantaje ale telepatiei era faptul că puteai să-ți dai seama de diferența dintre momentul în care cineva chiar te asculta, sau când vorbeai doar cu un chip de om, în loc să te adresezi unei minți.

Andy Bellefleur apăru chiar când Arlene urcă în mașină. Eram bucuroasă că îndesasem punga de la Wendy's într-un dulap doar ca să o iau din drum.

— Stai chiar lângă Halleigh, zise Andy – un început de conversație evident.

— Mulțumesc că mi-ai lăsat cheile la ea și că mi-ai adus mașina încoace, i-am spus.

Andy avea și momentele sale bune.

— Spune că tipul care te-a adus de la spital era cu adevărat... ăăă... interesant.

Era evident că Andy încerca să scoată informații de la mine. Indiferent ce-i spusese Halleigh, îl făcuse curios și poate puțin gelos.

— Poți să spui și așa, am fost de acord.

Așteptă să vadă dacă mai spun ceva. Când văzu că nu mai comentez nimic, trecu la treburile

oficiale.

— Motivul pentru care am venit aici este pentru că voiam să aflu dacă îți amintești ceva mai mult despre ziua de ieri.

— Andy, nu știam nimic atunci, cu atât mai puțin acum.

— Dar te-ai lăsat în jos.

— Oh, Andy, am spus exasperată din moment ce știa foarte bine despre situația mea, nu trebuie să întrebi de ce m-am lăsat în jos.

Se făcu roșu, simțindu-se rușinat. Andy era un bărbat solid și un detectiv de poliție inteligent, dar manifesta o oarecare ambiguitate față de lucrurile pe care le știa ca fiind adevărate, chiar dacă aceste lucruri nu erau chestii convenționale, pe care le cunoștea toată lumea.

— Nu suntem decât noi aici, am subliniat. Iar zidurile sunt suficient de groase ca să n-o aud pe Halleigh plimbându-se prin casă.

— E ceva mai mult de-atât? m-a întrebat brusc, cu ochii aprinși de curiozitate. Sookie, e ceva mai mult?

Știam exact ce vrea să spună. Nu o va rosti niciodată, dar voia să știe dacă pe lumea asta existau mai mult decât oamenii, vampirii și telepații.

— Mult mai mult, am răspuns cu o voce calmă și egală. O altă lume.

Privirea lui Andy o întâlni pe a mea. Suspiciunile sale fuseseră confirmate, iar el era intrigat. Era chiar pe punctul să mă întrebe despre oamenii care fuseseră împușcați – dar a renunțat în ultima

clipă.

— N-ai văzut nimic sau n-ai auzit nimic care să ne poată ajuta? A fost ceva diferit față de seara în care Sam a fost împușcat?

— Nu, am spus. Nimic. De ce?

Nu-mi răspunse, dar îi puteam citi în minte ca într-o carte deschisă. Glonțul din piciorul lui Sam nu se potrivea cu celelalte gloanțe recuperate.

După ce a plecat, am încercat să disec alerta rapidă pe care o avusesem, cea care mă determinase să mă las în jos. Dacă parcare nu ar fi fost goală, era posibil să nu fi sesizat deloc pericolul, din moment ce creierul care îl emisese se afla la o oarecare distanță. Iar ceea ce simțisem fusese un amestec de hotărâre, furie și mai presus de toate dezgust. Persoana care trăsesse era sigură că sunt dezgustătoare și inumană. Destul de prostesc, prima dată reacționasem simțindu-mă rănită – în fond, nimănui nu-i face plăcere să fie disprețuit. Apoi mă gândisem la ciudățenia că glonțul care-l rănise pe Sam nu se potrivea cu celelalte care-i nimeriseră pe vârcolaci. Nu puteam înțelege complet asta. Îmi veneau în minte multe explicații, dar toate păreau exagerate.

Afară, ploaia începu să cadă șiroaie, lovind cu zgomot fereastra dinspre nord. Nu aveam nici un motiv să sun pe cineva, dar am simțit nevoia să inventez unul. Nu era o noapte potrivită să fii singur. Pe măsură ce creștea răpăitul ploii, am devenit tot mai anxioasă. Cerul era plumburiu; în curând, afară avea să fie complet întuneric.

M-am întrebat de ce eram atât de crispată.

Eram obișnuită să stau singură, și rareori mă deranja asta. Acum eram fizic mai aproape de oameni decât fusesem vreodată în casa mea din Hummingbird Road, dar mă simțeam mult mai singură.

Deși nu aveam voie să conduc, îmi trebuiau mai multe lucruri pentru apartament. Aș fi făcut o listă și m-aș fi dus la Wal-Mart, în ciuda ploii, sau din cauza ploii, dacă asistenta nu ar fi făcut atâta caz că trebuia să-mi odihnesc umărul. M-am plimbat fără odihnă dintr-o cameră în alta până ce scârțâitul pietrișului mă anunță că aveam alți vizitatori. Cu siguranță, asta era viața la oraș.

Când am deschis ușa, Tara stătea acolo în haina de ploaie cu glugă și imprimeu care imita pielea de leopard. Bineînțeles că am poftit-o înăuntru, iar ea s-a străduit să-și scuture haina pe mica verandă. Am dus-o la bucătărie să se scurgă pe linoleum.

Mă îmbrățișă cu grijă și zise:

— Spune-mi ce faci.

După ce am mai trecut o dată prin toată povestea, mărturisi:

— Am fost îngrijorată pentru tine. Nu am putut scăpa de la magazin până acum, dar trebuia să vin să te văd. Am văzut costumul în dulap. Ai fost la mine acasă?

— Da, am răspuns. Alaltăieri. Nu ți-a spus Mickey?

— Era în casă când ai fost acolo? Te-am avertizat, zise ea cu panică în voce. Nu te-a rănit, nu-i așa? Nu are nimic de-a face cu faptul că ai fost împușcată?

— Nu, din câte știu eu. Dar am intrat destul de târziu în casa ta și știu că mi-ai spus să nu o fac. Am fost pur și simplu proastă. A încercat... ăăă... să mă sperie. Dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă să nu știe că ai venit să mă vezi. Cum ai reușit să vii în seara asta aici?

Pe fața Tarei păru să se aștearnă un văl. Ochii ei mari și închiși la culoare deveniră duri, iar ea se îndepărtă de mine.

— E plecat pe undeva, zise.

— Tara, îmi poți spune cum ai ajuns să te încurci cu el? Ce s-a întâmplat cu Franklin?

Am încercat să pun aceste întrebări cât de blând am putut, pentru că știam că pășesc pe un teren delicat.

Ochii Tarei se umplură de lacrimi. Se străduia să-mi răspundă, dar era rușinată.

— Sookie, începu în cele din urmă, aproape șoptind, am crezut că lui Franklin îi pasă cu adevărat de mine, știi? Adică, am crezut că mă respectă. Ca persoană.

Am încuviințat, atentă la fața ei. Eram speriată că aș putea întrerupe șirul poveștii, acum, că începuse în cele din urmă să mi se destăinuie.

— Dar el... e... doar m-a dat mai departe când s-a săturat de mine.

— Oh, nu, Tara! El... cu siguranță ți-a explicat de ce v-ați despărțit, nu? Sau v-ați certat zdravăn?

Refuzam să cred că Tara fusese trecută de la un vampir la altul, ca un fan al vampirilor la o petrecere a sugătorilor de sânge.

— Mi-a zis: „Tara, ești o fată drăguță și ai fost o

companie bună, dar am o datorie față de stăpânul lui Mickey și Mickey te vrea acum.”

Știam că rămăsesem cu gura căscată, dar nu mi-a păsat. Nu-mi venea să-mi cred urechilor ce-mi spunea Tara. Distingeam umilința care o cuprindea și valurile de autodispreț.

— N-ai putut să faci nimic? am întrebat.

Am încercat ca vocea să nu-mi sune lipsită de încredere.

— Crede-mă, am încercat, zise cu amărăciune Tara.

Nu mă învinuia pentru întrebare, ceea ce era o ușurare.

— I-am spus că n-o voi face. I-am spus că nu sunt prostituată, că am ieșit cu el pentru că-mi plăcea. Umerii i se prăbușiră. Dar știi, Sookie, nu spuneam întregul adevăr, și el știa. Am acceptat toate cadourile pe care mi le-a oferit. Erau lucruri scumpe. Dar au fost date de bunăvoie, și nu mi-a spus că mă obligau la ceva! Nu i-am cerut nimic!

— Adică a spus că pentru că i-ai acceptat cadourile, erai obligată să faci cum ți-a cerut?

— A zis...

Tara începu să plângă, iar suspinele ei făceau ca toată mărturisirea să fie urmărită cu greu.

— A zis că m-am purtat ca o femeie întreținută și că plătitese pentru tot ce aveam; și că aș putea să-i fiu mai de ajutor. I-am spus că n-o voi face, că-i voi înapoia tot, dar mi-a zis că nu vrea. Mi-a zis că vampirul ăsta, care se numea Mickey, m-a văzut cu el, și că el, Franklin, îi datora lui Mickey o mare favoare.

— Dar suntem în America, am protestat. Cum pot face asta?

— Vampirii sunt îngrozitori, zise Tara tristă. Nu știu cum suporti să stai în preajma lor. Am crezut că eram cât se poate grozavă dacă aveam un prieten vampir. Bine, era mai mult ca un sponsor, cred. Tara oftă a acceptare. Era atât de drăguț să fii, știi tu, tratată așa de bine. Nu sunt obișnuită cu asta. Am crezut cu adevărat că și el mă place. Nu era doar lăcomia.

— A băut din sângele tău? am întrebat.

— N-o fac întotdeauna? mă întrebă surprinsă. În timp ce fac sex?

— Din câte știu, da, am spus. Da. Dar știi, după ce a băut din sângele tău, își poate da seama de sentimentele tale pentru el.

— Poate?

— După ce au băut din sângele tău sunt racordați la sentimentele tale.

Eram destul de sigură că Tara nu era atât de topită, pe cât spunea, după Franklin Mott, că era mai interesată de darurile lui generoase și de atitudinea lui curtenitoare decât de el. Bineînțeles, știa și el asta. Se poate să nu-i fi părut prea mult dacă Tara îl plăcea pentru el sau nu, dar asta cu siguranță îl determinase să fie mai înclinat să o dea la schimb.

— Și cum s-a întâmplat?

— Ei, nu a fost deloc atât de brusc pe cât am făcut-o eu să sune, zise.

Își privi mâinile.

— Mai întâi, Franklin a zis că nu poate merge

unde va cu mine, așa că era vreo problemă dacă mă însoțea tipul ăsta? Am crezut că se gândea la mine, la cât de dezamăgită aveam să fiu dacă nu reușeam să ajung – era un concert – așa că n-am stat prea mult pe gânduri. Mickey s-a comportat foarte bine și nu a fost o seară rea. M-a lăsat la ușă, ca un gentleman.

Am încercat să nu-mi ridic sprâncenele a neîncredere. Mickey, cel ca un șarpe, pe fruntea căruia stătea parcă scris „rău până-n măduva oaselor”, o convinsese pe Tara că era un gentleman?

— Bine, și mai departe?

— Apoi, Franklin a trebuit să plece din oraș, așa că Mickey a trecut pe la mine să vadă dacă aveam tot ce-mi trebuia, și mi-a adus un cadou, care am crezut că era de la Franklin.

Tara mă mințea, și se mințea și pe ea, pe jumătate. Știusese cu siguranță că acel cadou, o brățară, era de la Mickey. Se convinsese că era un fel de tribut al vasalului către doamna stăpânului său, dar știusese că nu era de la Franklin.

— Așa că am acceptat-o și am ieșit împreună, apoi, când ne-am întors în acea seară, a început să-mi facă avansuri. Și i-am retezat-o. Avea o expresie calmă și regală.

Poate că-i respinsese avansurile în seara aceea, dar nu o făcuse imediat și hotărât.

Chiar și Tara uitase că-i pot citi gândurile.

— Așa că atunci a plecat, zise. A tras adânc aer în piept. Data următoare, n-a mai plecat.

O avertizase de destule ori despre intențiile

sale. Am privit-o. A tresărit.

— Știu, se văită. Știu că am greșit!

— Așadar, locuiește la tine acasă?

— Are un loc pentru zi, undeva foarte aproape, zise neputincioasă și îndurerată. Apare la lăsarea întunericului și stăm împreună toată noaptea. Mă ia la întâlniri, mă scoate în oraș și...

— Bine, bine, am bătut-o pe mână.

Asta nu mi s-a părut însă suficient, așa că am îmbrățișat-o. Tara era mai înaltă decât mine, așadar nu era o îmbrățișare foarte maternă, dar voiam doar ca prietena mea să știe că eram de partea ei.

— Este cu adevărat dur, zise Tara foarte liniștită. Într-o bună zi, o să mă omoare.

— Nu și dacă-l omoram noi mai întâi.

— Oh, nu putem.

— Crezi că e prea puternic?

— Nu cred că aș putea omorî pe cineva, nici măcar pe el.

— Oh!

Crezusem că Tara avea mai multă tărie de caracter, după câte o făcuseră părinții ei să îndure.

— Atunci, va trebui să ne gândim la o cale prin care să-l scoatem din viața ta.

— Ce zici de prietenul tău?

— Care dintre ei?

— Eric. Toată lumea spune că Eric are anumite sentimente față de tine.

— Toată lumea?

— Vampirii de pe-aici. Bill i te-a dat lui Eric?

Îmi spusese odată că dacă i se întâmplă ceva,

ar trebui să mă duc la Eric, dar nu o luasem în sensul că Eric ar trebui să-și asume același rol pe care Bill îl avusese în viața mea. După cum s-a dovedit, mă distrasem cu Eric, dar în circumstanțe diferite.

— Nu, nu a făcut-o, am spus clar. Lasă-mă să mă gândesc.

Am cugetat pe această temă, simțind presiunea privirilor Tarei.

— Cine e șeful lui Mickey? am întrebat. Sau creatorul lui?

— Cred că e o femeie, zise Tara. Cel puțin, Mickey m-a dus de vreo două ori într-un loc în Baton Rouge, într-un cazino, unde s-a întâlnit cu o femeie-vampir. Se numește Salome.

— Ca în Biblie?

— Da. Imaginează-ți cum ar fi să-i pui copilului tău numele ăsta.

— Și Salome asta e vreun șerif?

— Ce?

— Este vreun șef regional?

— Nu știu. Mickey și Franklin nu vorbeau niciodată despre lucrurile astea.

Am încercat să nu par atât de exasperată pe cât mă simțeam.

— Care este numele cazinoului?

— Șapte voaluri.

Hm.

— Bine; o trata cu respect?

Asta era un cuvânt potrivit cu rubrica „Un cuvânt pe zi”, din calendarul meu, pe care nu-l mai văzusem de la incendiu.

— Păi, s-a înclinat oarecum în fața ei.

— Doar din cap sau din talie?

— Din talie. Oricum, mai mult decât din cap.

Adică s-a aplecat.

— Bine. Cum i s-a adresat?

— „Stăpână”.

— Bine.

Am ezitat și apoi am întrebat din nou:

— Ești sigură că nu-l putem ucide?

— Poate tu reușești să faci asta, zise morocănoasă. Am stat într-o noapte când a adormit după, știi tu, sex, deasupra lui cu o daltă pentru gheață, cincisprezece minute. Dar eram prea speriată. Dacă află că am venit aici să te văd, o să se înfurie. Nu te place deloc. Crede că ai o influență proastă asupra mea.

— Are dreptate, am spus cu o încredere pe care eram departe de a o simți. Lasă-mă să văd ce idee îmi vine.

Tara a plecat după încă o îmbrățișare. A reușit chiar și să zâmbească puțin, dar nu știam cât de justificat era optimismul ei.

Nu exista decât un singur lucru pe care puteam să-l fac.

În seara următoare aveam să fiu de serviciu. Se făcuse deja întuneric și se trezise până acum. Trebuia să-l sun pe Eric.

Capitolul 13

— Fangtasia, spuse o voce feminină plictisită. Unde toate visele dumneavoastră sângeroase devin realitate.

— Pam, sunt Sookie.

— Oh, bună, zise ea cu mai multă veselie. Am auzit că ai și mai multe neazuri. Că ți-a ars casa. N-o s-o mai duci mult dacă o ții tot așa.

— Nu, poate că nu, am fost de acord. Auzi, Eric e acolo?

— Da, e la el în birou.

— Îmi poți face legătura cu el?

— Nu știu cum, răspunse disprețuitor.

— Îi puteți duce telefonul, vă rog, doamnă?

— Bineînțeles. Întotdeauna se întâmplă ceva pe aici după ce dai tu telefon. E o intervenție în rutina noastră.

Pam purta telefonul prin bar; îmi dădeam seama după schimbarea zgomotului de fond. În fundal se auzea muzică. Din nou KDED: de data aceasta era *The Night Has a Thousand Eyes*²⁷.

— Ce se mai întâmplă prin Bon Temps, Sookie? întrebă Pam, spunând clar unui client din bar: „Dă-te la o parte, fiu de curvă nefericită!” Le place genul ăsta de limbaj, continuă conversația cu

²⁷ Melodie după o poezie de Francis William Bourdillon (*Noaptea are o mie de ochi*).

mine. Așadar, ce s-a întâmplat?

— Am fost împușcată.

— Oh, îmi pare rău, zise. Eric, știi ce-mi spune Sookie? Cineva a împușcat-o.

— Nu te implica prea mult, Pam, am spus. S-ar putea crede că îți pasă.

Râse:

— Iată-ți omul, zise.

Părând la fel de prozaic ca și Pam, Eric zise:

— Nu poate să fie prea grav, că altfel nu ai mai vorbi cu mine.

Era adevărat, deși aș fi preferat o reacție mai sensibilă. Dar nu era momentul să mă gândesc la chestii mărunte. Am tras adânc aer în piept. Știam cât se poate de sigur ce urmează, dar trebuia să o ajut pe Tara.

— Eric, am spus cu un sentiment de osândă, am nevoie să-mi faci o favoare.

— Serious? zise.

Apoi, după o pauză lungă, repetă:

— Serious?

Începu să râdă.

— Te-am prins, zise.

Ajunse la duplex o oră mai târziu și rămase în pragul ușii, după ce a ciocănit la ușă și i-am răspuns.

— Ești bine-venit să intri, am spus lipsită de sinceritate, iar el intră, cu chipul său alb strălucind de... triumf? Încântare?

Părul lui Eric era ud din cauza ploii și îi cădea pe umeri în șuvițe precum cozile de șobolan. Purta un tricou de mătase maro-auriu și pantaloni maro cu o

curea magnifică, pur și simplu barbară: o groază de piele, și aur, și ciucuri care atârnau. Poți să scoți un bărbat din epoca vikingilor, dar nu poți să scoți vikingul dintr-un bărbat.

— Îți pot oferi ceva de băut? am întrebat. Îmi pare rău, nu am SângeAdevărat, și nu am voie să conduc, așa că nu mă pot duce să cumpăr.

Știam că e lipsă de ospitalitate, dar nu puteam face nimic în acest sens. Nu apucasem să rog pe nimeni să-mi aducă sânge pentru Eric.

— Nu are nici o importanță, zise calm, aruncând o privire prin camera mică.

— Te rog, ia loc.

Eric se cufundă în canapea, cu glezna dreaptă pe genunchiul piciorului stâng. Mâinile sale mari erau neliniștite.

— De ce favoare ai nevoie, Sookie?

Era evident vesel.

Am oftat. Cel puțin eram sigură că mă va ajuta, din moment ce putea practic să simtă ascendentul pe care-l va avea asupra mea.

M-am așezat pe marginea fotoliului butucănos. I-am povestit despre Tara, despre Franklin, despre Mickey. Eric deveni brusc serios.

— Tara ar putea pleca în timpul zilei, și nu o face, sublinie el.

— De ce ar trebui să-și părăsească afacerea și casa? El e cel care ar trebui să plece, l-am contrazis.

(Deși, trebuie să recunosc, mă întrebasesm și eu de ce Tara nu-și lua o vacanță. Cu siguranță, Mickey nu va sta prea mult prin preajmă dacă

distracția lui gratuită dispărea.)

— Tara va privi peste umăr tot restul vieții, dacă va încerca să scape de el fugind, am spus cu hotărâre.

— Am aflat mai multe despre Franklin de când l-am întâlnit în Mississippi, zise Eric.

M-am întrebat dacă Eric aflase toate astea din baza de date a lui Bill.

— Franklin are un fel învechit de a gândi.

Asta era amuzant, venind din partea unui războinic viking care-și petrecuse cele mai fericite zile jefuind, violând și distrugând.

— Vampirii obișnuiau să-și treacă ființele umane doritoare de la unul la celălalt, explică Eric. Când existența noastră era un secret, era convenabil să ai un partener uman, să ai grijă de acea persoană... adică, să nu iei prea mult sânge... și apoi, când nu mai era nimeni care să o vrea... sau să-l vrea, adăugă Eric grăbit, pentru ca latura mea feministă să nu fie ofensată, persoana respectivă va fi... ăăă... complet folosită.

Eram dezgustată și am arătat-o.

— Vrei să spui scursă, am zis.

— Sookie, trebuie să înțelegi că sute, mii de ani ne-am considerat mai buni decât oamenii, altfel decât ei. Se gândi o secundă. Relația noastră cu oamenii seamănă foarte mult cu cea pe care o au oamenii cu, să zicem, vacile. Comestibili ca vacile, dar și drăguți.

Rămăsesem fără cuvinte. Îmi dădusem seama de asta, bineînțeles, dar să o exprimi era pur și simplu... greșos. Mâncare care mergea și vorbea,

asta eram noi. McOameni.

— O să mă duc la Bill. O cunoaște pe Tara, ea închiriază de la el spațiu pentru afacerea ei, așa că pun pariu că se va simți obligat să o ajute, am spus furioasă.

— Da. Va fi obligat să încerce să-l omoare pe vasalul lui Salome. Bill nu are un rang mai mare decât Mickey, așa că nu-i poate cere să plece. Cine crezi că va supraviețui luptei?

Ideea mă paraliza pentru o clipă. M-am cutremurat. Dacă învingea Mickey?

— Nu, mi-e teamă, Sookie, că eu sunt speranța ta, îmi zâmbi strălucitor Eric. O să vorbesc cu Salome și o să-i cer să-și cheme câinele înapoi. Franklin nu e copilul ei, dar Mickey, da. Din moment ce a vânat ilegal în zona mea, va fi obligată să-l cheme înapoi.

Își ridică o sprânceană blondă.

— Și, din moment ce-mi ceri să fac asta pentru tine, bineînțeles, îmi ești datoare.

— La naiba, mă întreb ce vrei în schimb?

Am întrebat poate puțin prea sec și prea dur. Îmi rânji larg, lăsându-mă să zăresc și o sclipire a colților.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cât am stat cu tine. Spune-mi tot, fără să omiți nimic. După asta, fac ce vrei tu.

Își puse ambele picioare pe podea, apoi se aplecă în față, concentrat asupra mea.

— Bine. Că tot vorbeam despre a te afla între ciocan și nicovală.

Mi-am privit mâinile încleștate în poală.

— Am făcut sex? m-a întrebat direct.

Vreo două minute ar putea fi chiar distractiv.

— Eric, am spus, am făcut sex în toate pozițiile pe care mi le pot imagina, și într-unele pe care nu pot. Am făcut sex în fiecare cameră din casă și am făcut sex în aer liber. Mi-ai spus că a fost cel mai bun sex de care ai avut vreodată parte. (La momentul respectiv nu-și putea aminti toate partidele de sex. Dar îmi făcuse un compliment.) Păcat că nu-ți poți aminti, am încheiat cu un zâmbet modest.

Eric arăta de parcă-l pocnisem cu un mai în moalele capului. Pentru treizeci de secunde, reacția lui a fost absolut satisfăcătoare. Apoi am început să nu mă simt în largul meu.

— Mai e ceva ce ar trebui să știu? zise cu o voce atât de egală și fără expresie, încât era pur și simplu înspăimântătoare.

— Ăăă... da.

— Atunci poate mă luminezi.

— Te-ai oferit să renunți la poziția de șerif și să vii să trăiești cu mine. Și să-ți iei o slujbă.

Bine, poate *nu* mergea prea grozav, Eric nu putea deveni mai alb sau mai imobil.

— Aha, zise. Altceva?

— Da.

Am plecat capul pentru că ajunseseam la partea neamuzantă.

— Când am venit acasă în ultima noapte, noaptea în care am avut bătălia cu vrăjitoarele din Shreveport, am ajuns la ușa din spate, exact cum fac de fiecare dată. Și Debbie Pelt – îți amintești de

ea. A lui Alcide – orice o fi fost ea pentru el... Debbie stătea la masa mea din bucătărie. Și avea o armă și urma să mă împuște.

Am riscat să-i arunc o privire lui Eric și am descoperit că sprâncenele i se uniseră într-o încruntătură de rău augur.

— Dar te-ai aruncat în fața mea.

M-am aplecat repede în față și l-am bătut pe genunchi. Apoi am revenit la locul meu.

— Și ai încasat tu glonțul, ceea ce a fost foarte, foarte drăguț din partea ta. Dar voia să tragă din nou, iar eu am scos pușca fratelui meu și am omorât-o.

Nu plânsesem în noaptea aceea, dar am simțit o lacrimă alunecându-mi pe obraz acum.

— Am omorât-o, am spus, și am inspirat adânc, fiindcă simțeam că am nevoie de aer.

Gura lui Eric se deschise ca și cum ar fi urmat să pună o întrebare, dar am ridicat mâna în semn de „așteaptă”. Trebuia să termin.

— L-am luat corpul și l-am împachetat, și tu l-ai scos din casă și l-ai îngropat undeva, timp în care eu am curățat bucătăria. Și i-ai găsit mașina și ai ascuns-o. Nu știu unde. Mi-a luat ore întregi să scot sângele din bucătărie. Era peste tot.

M-am agățat disperată de stăpânirea de sine pe care o aveam. Mi-am șters ochii cu dosul palmei.

Umărul mă durea și m-am agitat pe fotoliu, încercând să găsesc o poziție în care să nu mă mai doară atât de rău.

— Și acum te-a împușcat altcineva și eu nu am fost acolo să încasez glonțul, zise Eric. Probabil că

duci o viață greșită. Crezi că familia Pelt încearcă să se răzbune?

— Nu, am răspuns.

Eram încântată că Eric privea totul cu calm. Nu știu la ce mă așteptasem, dar nu la asta... Părea, dacă nu altfel, împlânzit.

— Au angajat detectivi particulari și, din câte știu, aceștia nu au găsit motive să mă suspecteze mai mult decât pe altcineva. Oricum, singurul motiv pentru care sunt suspectă este că atunci când Alcide și cu mine am găsit cadavrul acela în Shreveport, la Verena Rose's, am declarat la poliție că suntem logodiți. A trebuit să explicăm ce căutam împreună la un magazin cu rochii de mireasă. Din moment ce avea o relație așa de agitată cu Debbie, faptul că a spus că ne căsătorim le-a atras atenția detectivilor. S-a dovedit că el avea un alibi bun pentru momentul morții ei. Dar dacă mă vor suspecta vreodată serios pe mine, o să am necazuri. Nu pot spune că tu ești alibiul meu, pentru că bineînțeles că tu nici măcar nu erai aici, după cum știe toată lumea. Tu nu-mi poți oferi mie un alibi pentru că nu-ți amintești noaptea respectivă; și bineînțeles, sunt pur și simplu vinovată. Am omorât-o. A trebuit să o fac. Sunt sigură că și Cain a spus asta când l-a omorât pe Abel.

— Vorbești prea mult, zise Eric.

Aveam buzele crispate. Acum un minut voia să-i spun totul, acum voia să tac.

Pentru vreo cinci minute, probabil, Eric s-a uitat pur și simplu la mine. Nu eram sigură că mă și

vede. Era pierdut în gânduri.

— Ți-am spus că las totul pentru tine? a zis după ce a cugetat.

Am pufnit. Puteai să te bazezi pe Eric că va alege cea mai pertinentă idee.

— Și ce mi-ai răspuns?

Ei bine, asta m-a luat prin surprindere.

— Că nu poți să stai cu mine fără să-ți amintești. Nu ar fi corect.

Își miji ochii. Mă săturasem să fiu privită prin niște fante albastre.

— Așa, am zis curios de dezumflată.

Poate că mă așteptasem la o scenă mai plină de emoție decât asta. Poate că mă așteptasem ca Eric să mă ia în brațe și să mă sărute și să-mi spună că simte la fel. Poate că eram prea pasionată să visez cu ochii deschiși.

— Eu ți-am făcut o favoare, acum e rândul tău să-mi faci una.

Fără să-și ia ochii de la mine, Eric scoase un telefon mobil din buzunar și formă din memorie un număr.

— Rose-Anne, zise. Ești bine? Da, te rog, dacă e liberă. Spune-i că am informații care o vor interesa.

Nu am putut auzi răspunsul de la celălalt capăt al firului, dar Eric încuviință, ca și cum vorbitorul ar fi fost de față.

— Bineînțeleles că stau.

Concis. Într-o clipă, continuă:

— Bună și ție, cea mai frumoasă dintre prințese. Da, mă ține ocupat. Cum merg afacerile la cazinou? Corect, corect. Se naște câte unul în

fiecare minut. Te-am sunat să-ți spun ceva despre favoritul tău, cel numit Mickey. Are vreo legătură de afaceri cu Franklin Mott?

Apoi sprâncenele lui Eric se ridicară, iar el zâmbi ușor.

— Serios? Nu te învinovățesc. Mott încearcă să rămână la vechile metode, și aici suntem în America.

Ascultă din nou.

— Da, îți ofer gratis această informație. Dacă alegi să nu-mi oferi o mică favoare în schimb, bineînțeles că nu există nici o consecință. Știi cât te respect.

Eric zâmbi seducător telefonului.

— Cred că ar trebui să știi că Mott i-a dat o femeie lui Mickey. Mickey o ține aproape împotriva voinței ei, amenințându-i viața și proprietatea.

După un alt moment de tăcere, timp în care zâmbetul i se lăți, Eric zise:

— Mica favoare este să-l iei pe Mickey. Da, asta-i tot. Doar asigură-te că știe că nu trebuie să se mai apropie vreodată de această femeie, Tara Thornton. Nu trebuie să mai aibă nimic de-a face cu ea, sau cu bunurile, sau prietenii ei. Legătura trebuie complet tăiată. Sau va trebui să-i tai eu o parte lui Mickey. A făcut chestia asta în zona mea fără să aibă politețea să vină să mă viziteze. Chiar mă așteptam la niște maniere mai elegante de la oricare copil al tău. Am acoperit toate bazele?

Expresia suna ciudat, venind din partea lui Eric Northman. M-am întrebat dacă jucase vreodată baseball.

— Nu, nu trebuie să-mi mulțumești, Salome. Sunt bucuros să-ți fiu de ajutor. Crezi că m-ai putea anunța când s-au rezolvat lucrurile? Mulțumesc. Ei, înapoi la muncă.

Eric închise telefonul și începu să-l arunce în aer și apoi să-l prindă, iar și iar.

— Știai de la bun început că Mickey și Franklin făceau ceva necurat, am spus, șocată, dar în mod ciudat nu și surprinsă. Știai că șeful lor va fi bucuros să afle că încălcau regulile, din moment ce vampirul ei îți încălca teritoriul. Așa că asta n-o să te afecteze deloc.

— Mi-am dat seama de asta abia când mi-ai spus ce vrei, sublinie Eric, rațiunea întruchipată. Rânji către mine. De unde puteam ști că dorința inimii tale va fi ca eu să ajut pe altcineva?

— Ce credeai că vreau?

— M-am gândit că vrei să plătesc pentru reconstrucția casei tale, sau că îmi vei cere să te ajut să descoperi cine împușcă vârcolacii. Cineva care te-ar fi putut lua drept vârcolac, îmi spuse Eric, ca și cum ar fi trebuit să știu asta. Cu cine ai fost înainte să fii împușcată?

— Am fost să-l vizitez pe Calvin Norris, am spus, iar lui Eric nu păru să-i facă plăcere.

— Așa că erai înconjurată de mirosul lui.

— Păi, l-am îmbrățișat de la revedere, așa că da.

Eric se uită sceptic la mine.

— A fost și Alcide Herveaux acolo?

— A venit acasă la mine, am spus.

— Te-a îmbrățișat și el?

— Nu-mi amintesc, am răspuns. Nu-i mare lucru.

— Este, pentru cineva care caută teriantropi și vârcolaci pe care să-i împuște. Iar tu îmbrățișezi prea multă lume.

— Poate era mirosul lui Claude, am spus gânditoare. La naiba, nu m-am gândit la asta. Nu, stai, Claude m-a îmbrățișat după ce am fost împușcată. Bănuiesc că mirosul de zână nu se pune.

— O zână, zise Eric, cu pupilele dilatându-i-se. Vino-ncoace, Sookie.

Aoleu! Probabil că, de nervoasă ce eram, îmi mișcasem prea tare brațul.

— Nu, am răspuns. Ți-am spus ce voiai să știi, ai făcut ce ți-am cerut, și acum te poți duce înapoi la Shreveport, ca să mă lași să dorm. Ți amintești?

Am arătat cu degetul spre umărul meu bandajat.

— Atunci vin eu la tine, zise Eric și îngenunche în fața mea.

Se lipi de picioarele mele și se aplecă astfel încât capul să-i fie lipit de ceafa mea. Inspiră, își ținu respirația, expiră. A trebuit să-mi rețin un râs nervos din cauza asemănării procesului cu inhalarea drogurilor.

— Puți, zise Eric, și eu m-am crispat. Miroși a teriantrop, a vârcolac și a zână. Un cocktail de alte rase.

Am stat complet nemișcată. Buzele îmi erau la doi milimetri de urechea mea.

— Ar trebui să te mușc și să termin cu totul?

șopti el. Nu o să mai trebuiască să mă gândesc vreodată la tine. Să mă gândesc la tine e un obicei enervant, unul de care vreau să scap. Sau ar trebui să încep să te excit și să descopăr dacă sexul cu tine e într-adevăr cel mai bun de care am avut parte?

Nu credeam că o să obțin un vot pentru asta. Mi-am dres vocea.

— Eric, am spus, puțin răgușită, trebuie să vorbim despre ceva.

— Nu, nu, nu, zise.

Iar cu fiecare nu, buzele sale îmi atingeau pielea. Priveam dincolo de umărul lui către fereastră.

— Eric, am șoptit, ne urmărește cineva.

— Unde?

Fără să-și schimbe poziția, Eric trecuse de la dispoziția care era categoric periculoasă pentru mine, la una care devenise periculoasă pentru altcineva.

Din moment ce ochii de la fereastră erau o amintire a scenariului din noaptea în care îmi arsese casa, și că în acea seară intrusul se dovedise a fi Bill, speram că cel care ne urmărea era tot Bill. Poate era gelos sau curios, sau mă verifica. Dacă cel care-mi încălcase proprietatea ar fi fost o ființă umană, aș fi putut să-i citesc mintea și să descopăr cine era, sau cel puțin ce intenții avea; dar acesta era un vampir, așa cum mă informase spațiul gol care se afla acolo unde ar fi trebuit să fie tiparul creierului său.

— E un vampir, i-am spus lui Eric, cu cea mai

slabă șoptă de care eram în stare, iar el mă luă în brațe și mă trase spre el.

— Aduci numai necazuri, zise Eric, dar fără să pară exasperat.

Părea chiar încântat. Lui Eric îi plăceau momentele de acțiune.

Eram deja sigură că următorul nu e Bill, care s-ar fi anunțat. Iar Charles se afla cel mai probabil la Merlotte's, ocupat să amestece cocktailuri Daiquiri²⁸. Asta însemna că în zonă mai rămăsese un singur vampir nepus la socoteală.

— Mickey, am șoptit, cu degetele agățate de tricoul lui Eric.

— Salome s-a mișcat mai repede decât am crezut, zise Eric cu vocea sa obișnuită. Cred că e prea furios ca s-o asculte. Nu a fost niciodată aici, înăuntru, corect?

— Corect. Slavă Domnului!

— Dar poate sparge fereastra, am spus, chiar în timp ce sticla exploda la stânga noastră.

Mickey aruncase o piatră mare cât pumnul meu și, spre disperarea mea, pietroiul îl lovi pe Eric fix în cap. Se prăbuși ca... un pietroi. Zăcea fără să se miște. Sânge închis la culoare curgea dintr-o tăietură adâncă la tâmplă. Am sărit în picioare, absolut blocată la vederea puternicului Eric aparent fără viață.

— Invită-mă înăuntru, zise Mickey, aflat la fereastră.

Fața sa albă și furioasă strălucea în ploaie. Părul negru îi era lipit de cap.

²⁸ Cocktail preparat din rom și lămâie.

— Bineînțeles că nu, am spus, îngenunchind lângă Eric, care, spre ușurarea mea, clipi.

Nu că ar fi avut cum să fie mort, bineînțeles, dar totuși, când vezi pe cineva încasând o lovitură ca asta, vampir sau nu, e pur și simplu înfricoșător.

Eric căzuse în fața fotoliului, adică era cu spatele la fereastră, așa că Mickey nu-l putea vedea.

Dar de-abia acum reușeam să văd ce ținea cu o mână: pe Tara. Era aproape la fel de palidă ca și el, și fusese bătută groaznic. Din colțul gurii îi curgea sânge. Vampirul uscățiv o strângea fără milă de mână.

— O s-o omor dacă nu mă lași înăuntru, spuse, și ca să-mi demonstreze asta o apucă violent cu ambele mâini de gât și începu să strângă.

Se auzi un tunet, urmat de strălucirea unui fulger ce luminează fața tragică a Tarei care se agăța cu disperare de mâinile lui. El zâmbea, având colții complet scoși.

Dacă-l lăsam înăuntru, ne-ar fi omorât pe toți. Dacă-l lăsam afară, ar fi trebuit să mă uit la el cum o omoară pe Tara.

Am simțit cum mâinile lui Eric mă apucă de braț.

— Fă-o, am spus, fără să-mi iau privirea de la Mickey.

Eric m-a mușcat și m-a durut ca naiba. Nu se purta deloc cu mânuși. Era disperat să se vindece rapid. Trebuia să suport durerea. Am încercat din răsuputeri să-mi păstrez fața nemișcată, dar apoi am realizat că aveam un motiv să privesc în sus.

— Dă-i drumul! am strigat la Mickey, încercând să mai câștig câteva secunde.

M-am întrebat dacă vreunii dintre vecini se treziseră, dacă auziseră vacarmul, și m-am rugat să nu vină să cerceteze ce se întâmplă. Mi-era teamă și pentru poliție, dacă venea. Noi nu avem polițiști vampiri care să se ocupe de vampirii care încălcau legea, așa cum existau în orașe.

— Îi dau drumul dacă mă lași înăuntru, strigă Mickey.

Așa cum stătea în ploaie, arăta ca un demon.

— Ce face amicul tău vampir?

— Încă e leșinat, am mințit. L-ai rănit grav.

Nu am făcut nici un efort ca vocea să-mi sune răgușit, ca și cum aș fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Îi pot vedea craniul, m-am văitat, uitându-mă în jos la Eric, ca să văd că se hrănea la fel de lacom ca un bebeluș înfometat.

Capul i se vindeca în timp ce priveam. Mai văzusem și înainte vampiri vindecându-se, dar tot era uimitor.

— Nici măcar nu poate deschide ochii, am adăugat pe un ton de țî se rupea inima, și chiar atunci ochii albaștri ai lui Eric scăpărară la mine.

Nu știam dacă era în stare să lupte, dar nu puteam să văd cum Tara era sufocată.

— Nu încă, zise Eric grăbit, dar îi spusese deja lui Mickey să intre.

— Oops, am făcut eu, și atunci Mickey s-a strecurat pe fereastră cu o mișcare ciudată ca și cum nu ar fi avut oase.

A dat la o parte din drum sticla spartă, fără prea multă atenție, ca și cum nu i-ar fi păsat dacă se tăia. A târât-o pe Tara după el, dar măcar a mutat strânsoarea de la gât la mână. Apoi i-a dat drumul pe podea, iar ploaia care intra pe fereastră o uda, deși nu putea să se ude mai mult decât era deja. Nu știam sigur nici măcar dacă era conștientă. Ținea ochii închiși, fața îi era însângerată, iar vânătăile deveneau negre. M-am ridicat, clătinându-mă din cauza sângelui pierdut, dar ascunzându-mi încheietura, sprijinindu-mă de spătarul fotoliului. L-am simțit pe Eric lingându-mi rana, dar avea să dureze câteva minute până să se vindece.

— Ce vrei? I-am întrebat pe Mickey. Ca și cum n-aș fi știut.

— Ai auzit, cățea, zise, cu trăsăturile sale înguste deformate de ură și colții complet scoși.

Erau albi și lucioși și ascuțiți în lumina strălucitoare a lămpii.

— Treci în genunchi!

Înainte să pot reacționa în vreun fel, de fapt înainte să pot clipi, vampirul mă lovi cu dosul palmei, iar eu m-am împiedicat prin cameră, aterizând pe jumătate pe canapea înainte să alunec la podea. Aerul ieși din mine cu un șuierat și pur și simplu nu m-am mai putut mișca, nu am putut nici măcar să trag aer în piept, pentru un lung minut de agonie. Între timp, Mickey era deasupra mea, iar intențiile i-au fost foarte clare când a întins mâna să-și deschidă pantalonii.

— Doar pentru asta ești bună! zise, disprețul

făcându-l și mai urât.

Încercă să-și croiască drum și în mintea mea, forțându-mă să simt în creier teamă față de el, ca să mă sperie.

Dar plămâni mi se trezire la viață. Ușurarea de a respira era nemaipomenită, chiar și în acele condiții. Odată cu aerul veni și furia, ca și cum aș fi inspirat-o în același timp cu oxigenul. Asta era cartea pe care hărăzitorii mizau întotdeauna. Eram sătulă de asta – sătulă să fiu speriată de puța baului.

— Nu! am țipat la el. *Nu!*

Și, în cele din urmă, am putut gândi din nou; în cele din urmă, frica îmi dădu drumul.

— Invitația ta e *anulată!*, am strigat, și a fost rândul lui să intre în panică.

S-a ridicat de pe mine, arătând ridicol cu pantalonii descheiați, și a mers cu spatele către fereastră, călcând în drum pe biata Tara. Încercă să se aplece, să o apuce, ca să o poată lua cu el, dar m-am întins cât am putut și am prins-o de glezne; brațele ei erau foarte alunecoase din cauza ploii, iar furia care pusese stăpânire pe el era cumplită. Într-o secundă era afară, privind înăuntru, urlând de furie. Apoi privi către est, ca și cum ar fi auzit pe cineva strigând, și dispăru în întuneric.

Eric se ridică în picioare, arătând aproape la fel de uimit ca și Mickey.

— Asta a fost o gândire mai logică decât a multor oameni, zise blând în liniștea bruscă din

cameră. Cum ești, Sookie? mă întrebă și întinse o mână ca să mă ajute să mă ridic în picioare. Eu însumi mă simt mult mai bine. Am băut din sângele tău fără să trebuiască să duc muncă de lămurire pentru asta, și nu a trebuit să mă lupt cu Mickey. Tu ai făcut toată treaba.

— Ai fost lovit în cap cu o piatră, i-am explicat pe scurt, fiindcă știam că trebuia să chem o ambulanță pentru Tara.

Mă simțeam și eu puțin slăbită.

— Un preț mic de plătit, îmi spuse Eric.

Își scoase telefonul, îl deschise și apăsă pe butonul de reapelare.

— Salome, zise Eric, mă bucur că ai răspuns. Vezi că încearcă să fugă...

La celălalt capăt al firului, am auzit un râs zglobiu. Te făcea însă să simți fiori reci. Nu se putea să-mi pară rău de Mickey și eram bucuroasă că nu va trebui să fiu martoră la pedeapsa lui.

— Salome o să-l prindă? am întrebat.

Eric încuviință fericit, în timp ce-și băga telefonul în buzunar.

— Și o să-i facă lucruri mult mai rele decât orice mi-aș putea eu imagina, continuă el. Și-mi pot imagina destule la ora asta.

— E chiar atât de... ăăă... creativă?

— E al ei. Ea e stăpâna lui. Poate face cu el orice dorește. Nu poate să nu o asculte și să scape nepedepsit. Trebuie să se ducă la ea când îl cheamă, și acum a sosit momentul.

— Bănuiesc că nu-i dă telefon, am replicat eu.

Ochii săi priviră în jos către mine.

— Nu, nu va avea nevoie de telefon. El încearcă să scape, dar în cele din urmă va ajunge la ea. Cu cât întârzie mai mult, cu atât mai severă va fi tortura. Bineînțeles, adăugă, în caz că-mi scăpase, exact așa trebuie să fie.

— Pam este a ta, nu-i așa? am întrebat lăsându-mă în genunchi și punându-mi degetele pe gâtul rece al Tarei.

Nu voiam să mă uit la ea.

— Da, zise Eric. Este liberă să plece când vrea, dar se întoarce când îi dau de știre că am nevoie de ajutorul ei.

Nu știam ce simt în legătură cu asta, dar nu avea vreo importanță deosebită. Tara începu să geamă.

— Trezește-te, fetiço, am spus. Tara! O să chem o ambulanță.

— Nu, zise tăios. Nu.

Cuvântul ăsta apărea cam des în seara asta.

— Dar ești grav rănită.

— Nu pot merge la spital. Va afla toată lumea.

— Toată lumea va afla că cineva te-a bătut până ai făcut pe tine, când nu vei putea merge la serviciu vreo două săptămâni, deșteapto.

— Poți să bei puțin sânge de la mine, se oferii Eric.

Privea în jos către Tara, fără vreo emoție evidentă.

— Nu, zise ea. Mai degrabă, mor.

— S-ar putea, am spus uitându-mă la ea. Oh, dar ai băut din sângele lui Franklin și al lui Mickey.

Presupuneam că existase un astfel de schimb în

timp ce făceau sex.

— Nici vorbă de-așa ceva, zise șocată.

Oroarea din vocea ei mă luă prin surprindere.

Eu băusem sânge de vampir când avusesem nevoie. Prima dată, aș fi murit fără el.

— Atunci, trebuie să mergi neapărat la spital.

Eram cu adevărat îngrijorată că Tara ar putea avea răni interne.

— Mi-e prea teamă pentru tine ca să te mișc, am protestat când a încercat să se ridice.

Domnul Superputere nu ne ajuta cu nimic, ceea ce mă enervă la culme, din moment ce el ar fi fost în stare s-o miște foarte ușor.

Dar, în cele din urmă, Tara reuși să se așeze cu spatele lipit de perete. Fereastra fiind spartă, vântul rece pătrundea în cameră și făcea să fluture perdelele. Ploaia era mai slabă, deci nu mai stropea în cameră. Linoleumul din fața ferestrei era ud de apă și sânge, iar geamul spart zăcea împrăștiat în fragmente strălucitoare, unele lipite de hainele și pielea ude ale Tarei.

— Tara, ascultă-mă, zise Eric.

Se uită în sus la el. M-am gândit că arăta jalnic, dar Eric nu părea să vadă aceeași persoană pe care o vedeam eu.

— Lăcomia și egoismul tău au pus-o pe... pe prietena mea Sookie în pericol. Spui că ești prietena ei, dar nu te porți ca atare.

Nu-mi împrumutase Tara un costum când avusesem nevoie de o ținută elegantă? Nu-mi împrumutase mașina ei când a mea arsese? Nu mă ajutase în alte dați când aveam nevoie?

— Eric, asta nu e treaba ta, am spus.

— M-ai sunat și mi-ai cerut ajutorul. Asta face să fie treaba mea. Am sunat-o pe Salome și i-am spus ce face copilul ei, și l-a chemat să-l pedepsească pentru asta. Nu asta voiai?

— Ba da, am recunoscut, și-mi pare rău să recunosc că vocea mea suna cam aspru.

— Atunci o să-i explic Tarei ce cred eu. Se uită înapoi, în jos, către ea. Mă înțelege?

Tara încuviință cu greutate. Vânățiile de pe fața și gâtul ei păreau să se înnegrească tot mai tare, cu fiecare minut care trecea.

— Aduc niște gheață să-ți pun pe gât, i-am spus și am fugit în bucătărie ca să arunc într-o pungă niște gheață din tăvițele speciale.

Nu voiam să-l aud pe Eric făcându-i morală; părea atât de demnă de milă!

Când m-am întors, în mai puțin de un minut, Eric terminase tot ce avusese să-i spună Tarei. Aceasta își atingea gâtul cu grijă. Luă punga de la mine și și-o puse pe gât. În timp ce eu mă aplecam către ea, îngrijorată și speriată, Eric vorbea din nou la telefonul mobil.

Eram cumplit de îngrijorată.

— Ai nevoie de un doctor, i-am spus.

— Nu, mi-a răspuns.

M-am uitat în sus către Eric, care tocmai terminase de vorbit la telefon. El era expertul în răni.

— O să se vindece fără să meargă la spital, zise scurt.

Indiferența lui făcu să mă treacă un fior rece pe

șira spinării. Chiar când credeam că mă învățasem cu ei, vampirii îmi arătau fața lor adevărată, iar eu trebuia să-mi amintesc din nou că eram de o rasă diferită. Sau poate că secolele de evoluție făceau diferența; perioade în care dispuseseră de oameni așa cum voiau ei, luând ce voiau, îndurând dihotomia de a fi cele mai puternice ființe de pe pământ atunci când era întuneric, și cu toate acestea complet lipsite de ajutor și vulnerabile la lumina zilei.

— Dar nu va rămâne cu sechele grave? Ceva ce doctorii ar putea salva dacă ajunge acum repede la ei?

— Sunt aproape sigur că are doar câteva vânătăi pe gât. Plus niște coaste rupte din bătaie, posibil și câțiva dinți pierduți. Știi că Mickey ar fi putut să-i rupă maxilarul sau gâtul foarte ușor. Probabil că a vrut ca ea să fie în stare să vorbească cu tine când o va aduce aici, așa că s-a abținut. A contat pe faptul că vei intra în panică și o să-l lași înăuntru. Nu a crezut că-ți vei aduna gândurile atât de repede. Dacă aș fi fost în locul lui, prima mea mișcare ar fi fost să-ți distrug gura sau gâtul, ca să nu-mi poți anula invitația.

Ideea asta nu-mi trecuse prin minte și m-am albit toată auzindu-l.

— Când te-a lovit cu dosul palmei, cred că asta intenționa, continuă Eric fără emoție.

Auzisem destul. I-am îndesat o mătură și un făraș în mână. Se uită la ele ca și cum ar fi fost niște artefacte străvechi și nu-și putea da seama la ce servesc.

— Tu dai cu mătura, iar eu mă ocup puțin de igiena prietenei mele, am decretat.

Nu știi cât de mult din conversație prindea Tara, dar ochii îi erau larg deschiși, iar gura închisă, așa că poate asculta. Poate încerca să facă față durerii.

Eric studie puțin obiectele pe care i le dădusem și făcu o încercare să adune cioburile de sticlă pe făraș. Bineînțeles că fărașul alunecă. Eric se încruntă.

În sfârșit, descoperisem ceva la care Eric nu se pricepea.

— Poți să stai în picioare? am întrebat-o pe Tara.

Se concentra asupra feței mele și încuviință dând ușor din cap. M-am ghemuit și am apucat-o de mâini. Încet și dureros, își ridică genunchii, apoi împinse în timp ce eu trăgeam. Deși fereastra se spărsese mai degrabă în bucăți mari, câteva cioburi mici de sticlă căzură de pe ea în timp ce se ridica, iar eu i-am aruncat o privire lui Eric, ca să fiu sigură că înțelesese că trebuia să le adune. Oricum, am bănuț că avea câteva comentarii cel puțin interesante de făcut asupra situației.

Am încercat să-mi pun brațul în jurul Tarei, ca să o ajut să ajungă în dormitorul meu, dar umărul rănit mă săgeta dureros, atât de neașteptat, încât m-am clătinat. Eric lăasă fărașul jos. O apucă pe Tara, cu un gest delicat, și o puse pe canapea în loc să o ducă în patul meu. Am deschis gura să protestez și el îmi aruncă o privire scurtă. Am închis imediat gura. Am mers la bucătărie, am luat

una din pastilele mele și i-am dus-o Tarei să o înghită, ceea ce a presupus ceva muncă de convingere. Medicamentul a părut să o năucească, sau pur și simplu nu voia să-i mai fie recunoscătoare lui Eric. Oricum, avea ochii închiși și corpul moale, și treptat respirația ei a devenit egală și profundă.

Eric îmi întinse mătura, cu un zâmbet triumfător. Din moment ce el o ridicase pe Tara, era clar că mie-mi revenea acum această sarcină. Mă mișcam cu greutate din cauza umărului rănit, dar am reușit să strâng cioburile și să le duc la gunoi. Eric se întoarse către ușă. Eu nu auzisem pe nimeni venind, dar Eric îi deschise ușa lui Bill înainte ca acesta să bată. Probabil că discuția telefonică purtată de Eric mai devreme fusese cu Bill. Într-un fel, era logic; Bill trăia pe domeniul – sau cum naiba îi ziceau ei – lui Eric. Eric avea nevoie de ajutor, așa că Bill trebuia să i-l ofere. Fostul meu iubit venise încărcat cu o bucată mare de placaj, un ciocan și o cutie de cuie.

— Intră, am spus când Bill s-a oprit în prag.

Fără să-și spună vreun cuvânt, cei doi vampiri au bătut bucata de placaj peste fereastra spartă. Să spun că mă simțeam stânjenită ar fi prea puțin, deși din cauza evenimentelor din acea seară nu eram la fel de sensibilă cum aș fi fost altă dată. Eram preocupată în primul rând de durerea din umăr, de recuperarea Tarei și de locul în care se afla acum Mickey. În al doilea rând, simțeam o teamă legată de povestea cu fereastra lui Sam, mă întrebam dacă vecinii auziseră destul scandal încât

să cheme poliția. Una peste alta, credeam că n-o făcuseră, altfel ar fi apărut cineva până acum.

După ce Bill și Eric au terminat reparația temporară, amândoi s-au uitat la mine cum ștergeam apa și sângele de pe linoleum. Tăcerea începu să devină apăsătoare pentru toți trei: sau cel puțin, mai ales pentru mine. Tandrețea cu care Bill avusese grijă de mine cu o noapte în urmă mă emoționase. Dar faptul că Eric abia aflase de intimitatea dintre noi m-a făcut să fiu conștientă de mine la un alt nivel. Eram în aceeași cameră cu doi tipi, iar fiecare dintre ei știa că mă culcasem cu celălalt.

Voiam să sap o groapă, să intru în ea și s-o astup, ca un personaj din desenele animate. Nu puteam să-i privesc în față pe nici unul.

Dacă le anulam invitația, ar fi trebuit să plece fără să spună un cuvânt; dar ținând cont de faptul că amândoi mă ajutaseră, să recurg la un astfel de procedeu ar fi însemnat o măgărie din partea mea. Îmi mai rezolvasem înainte problemele cu ei exact în acest fel. Deși eram tentată să repet gestul, ca să scap de jenă, pur și simplu nu am putut. Și acum, ce trebuia să facem?

Ar trebui să încep o ceartă? Dacă am țipa un pic unul la altul poate că am reuși să limpezim atmosfera.

Sau poate să recunoaștem pur și simplu, cu toată sinceritatea, situația... nu.

Brusc, am avut o viziune cu noi, toți trei, urcându-ne în patul dublu din micul dormitor. În loc să *evităm* conflictul sau să *discutăm* despre

problemele noastre, am putea să... nu. Am simțit cum fața mi s-a făcut roșie ca focul, așa cum eram prinsă între un amuzament semiистерic și un val mare de rușine la simplul gând... Jason și amicul său Hoyt discutaseră deseori (în raza mea auditivă) că fantezia fiecărui bărbat era să se afle în pat cu două femei. Iar bărbații care intrau în bar susțineau această idee, așa cum aflasem verificând teoria lui Jason citind la întâmplare câteva minți. Aveam și eu voie să întrețin același tip de fantezie? Am scos un chicotit cam isteric, care îi uimi categoric pe cei doi vampiri.

— Asta ți se pare amuzant? Întrebă Bill.

Făcu un gest spre panoul de placaj, apoi spre Tara, care zăcea lungită pe canapea, și în final spre bandajul de la umărul meu. Omise să arate spre Eric și spre el. Am izbucnit pur și simplu în hohote de râs.

Eric ridică o sprânceană blondă.

— *Noi* suntem amuzanți?

Am încuviințat fără cuvinte. M-am gândit: în loc de o partidă de tenis am putea avea o partidă de penis. În loc de un concurs de putut, am putea avea un...

Cel puțin în parte pentru că eram obosită și încordată și golită de sânge, am pătruns și mai mult în zona prostelii. Am râs și mai tare când m-am uitat la fețele lui Eric și a lui Bill. Aveau aproape aceeași expresie de exasperare.

Eric zise:

— Sookie, nu ne-am terminat discuția.

— Oh, ba da, am spus, deși încă mai zâmbeam.

Ți-am cerut o favoare: să o eliberezi pe Tara din sclavia ei față de Mickey. Mi-ai cerut să-ți întorc acea favoare: să-ți spun ce s-a întâmplat când ți-ai pierdut memoria. Tu ți-ai îndeplinit partea de înțelegere, la fel și eu. Suntem chit. Sfârșit.

Bill privea când la Eric, când la mine. Acum știa că Eric știe ce știam eu... am chicotit din nou. Apoi veselia m-a părăsit pur și simplu. M-am dezumflat ca un balon.

— Noapte bună amândurora, am spus. Mulțumesc, Eric, pentru că ai încasat o piatră în cap și pentru că ai stat lipit de telefon toată seara. Mulțumesc, Bill, că ai apărut atât de târziu cu cele necesare reparării ferestrei. Apreciez, chiar dacă ai fost chemat de Eric.

În circumstanțe obișnuite – dacă există circumstanțe obișnuite când sunt vampiri prin preajmă –, l-aș fi îmbrățișat pe fiecare dintre ei, dar acum ar fi părut mult prea ciudat.

— Ușș, afară, am zis. Trebuie să mă bag în pat. Sunt epuizată.

— Nu ar trebui ca unul dintre noi să stea aici cu tine în noaptea asta? Întrebă Bill.

Dacă aș fi spus da și ar fi trebuit să aleg pe unul dintre ei să stea cu mine în noaptea aceea, ar fi fost Bill – dacă aș fi putut conta pe el că va fi la fel de nepretențios și blând cum fusese cu o seară în urmă. Când ești la pământ și rănit, cel mai grozav lucru din lume e să te simți iubită. Dar erau prea mulți „dacă” pentru o seară.

— Cred că mă voi descurca, am spus. Eric m-a asigurat că Salome va pune mâna pe Mickey

imediat, iar eu am nevoie de somn mai mult decât de orice. Apreciez că ați venit amândoi în seara asta.

Un moment destul de lung am crezut că s-ar putea ca ei să spună „Nu” și să încerce să se gonească unul pe celălalt. Dar Eric mă sărută pe frunte și plecă, iar Bill, ca să nu rămână mai prejos, îmi atinse buzele cu buzele sale reci și se retrase și el. Când cei doi vampiri dispărură, am fost încântată să rămân singură.

Dar de fapt nu eram chiar singură. Tara zăcea leșinată pe canapea. M-am asigurat că stătea confortabil – i-am scos pantofii, am luat pătura de pe patul meu ca s-o învelesc – și apoi m-am prăbușit în propriul meu pat.

Capitolul 1A

Am dormit ore întregi.

Când m-am trezit, Tara dispăruse.

M-a cuprins o senzație de panică, până când mi-am dat seama că strânsese pătura, se spălase pe față în baie (un prosop ud) și-și pusese pantofii. Îmi lăsase și un bilet scurt, pe un plic vechi pe care începusem să-mi notez lista de cumpărături. Scria: „Te sun mai târziu. T.” – un bilet laconic și nu chiar încărcat de dragoste frățească.

M-am simțit puțin tristă. Mi-am imaginat că nu voi fi compania favorită a Tarei pentru o bună bucată de vreme de acum înainte. Fusese obligată să-și analizeze mai atent propria viață decât eră dispusă să o facă.

Există momente în viață în care trebuie să gândești și momente în care trebuie să zaci. Astăzi era ziua mea de zăcut. Umărul mă durea mai puțin și m-am hotărât să conduc până la hipermarketul Wal-Mart din Clarice și să fac toate cumpărăturile necesare. De asemenea, acolo nu aveam să întâlnesc prea mulți oameni cunoscuți și nu va trebui să discut despre faptul că fusesem împușcată.

Era foarte liniștitor să fii anonim într-un magazin mare. M-am mișcat încet și am citit etichete; am ales chiar și o perdea de baie. Nu m-am grăbit

când mi-am completat lista. Când am mutat cele cumpărate din cărucior în mașină, am încercat să ridic totul cu mâna dreaptă. Practic, pur și simplu duhneam a virtute când m-am întors în casa din Berry Street.

Dubița florarului din Bon Temps se afla pe alee. Fiecărei femei îi tresărea inima când apărea dubița florarului, iar eu nu reprezentam o excepție.

— Am o livrare multiplă aici, zise Greta, soția lui Bud Dearborn.

Greta avea fața la fel de plată ca și șeriful, și era tot așa de mică și îndesată ca și el, dar firea ei era veselă și fără griji.

— Ești o fată norocoasă, Sookie.

— Da, doamnă, sunt, am fost de acord, adăugând un strop de ironie în voce.

După ce Greta m-a ajutat să-mi car bagajele, a început să care flori.

Tara îmi trimisese un mic vas cu margarete și garoafe. Mă topesc după margarete, iar galbenul combinat cu alb arăta drăguț în bucătăria mea mică. Pe cartonașul care însoțea florile scria doar: „De la Tara.”

Calvin îmi trimisese un mic arbust de gardenie înfășurat în pânză, legat cu o fundă mare. Era gata pregătit să fie plantat de îndată ce amenințarea înghețului dispărea. Eram impresionată de atenția lui, gândindu-mă că florile îmi vor parfuma curtea ani întregi. Pentru că trebuise să dea comanda prin telefon, cartonașul purta doar formula convențională: „Mă gândesc la tine – Calvin.”

Pam trimisese un buchet combinat, iar pe

cartonaș scria: „Nu te mai lăsa împușcată. Din partea găștii de la Fangtasia.” Asta m-a amuzat grozav. M-am gândit imediat să scriu bilețele de mulțumire, dar, evident, nu aveam cu mine cele necesare. Trebuia oricum să mă opresc la farmacie să-mi mai cumpăr câte ceva. Farmacia din centru avea și un raion de papetărie, de unde se puteau cumpăra vederi și care accepta și pachete pentru serviciul de curierat rapid UPS. În Bon Temps trebuia să fii polivalent.

Am pus deoparte cumpărăturile, am agățat cu stângăcie perdeaua de duș și m-am spălat ca să pot pleca la muncă.

Sweetie Des Arts a fost prima persoană pe care am văzut-o când am ajuns la intrarea angajaților. Căra un braț de prosoape de bucătărie.

— Ești o femeie greu de ucis, observă ea. Cum te simți?

— Sunt bine, am spus.

Am simțit că Sweetie mă aștepta și am apreciat gestul.

— Am auzit că te-ai lăsat jos chiar la timp, zise. Cum așa? Ai auzit ceva?

— Nu chiar, am zis.

Tocmai în clipa aceea, Sam ieșea șchiopătând din biroul lui. Era furios. Cu siguranță, nu voiam să-i explic lui Sweetie micul meu tertip, în timpul meu de muncă și pe banii lui Sam. Am spus doar:

— Pur și simplu, am avut o senzație.

Și am ridicat din umeri, ceea ce se dovedi îngrozitor de dureros.

Sweetie clătină din cap, se întoarce și porni prin

bar către bucătărie.

Sam îmi făcu un semn cu capul către biroul său și l-am urmat cu inima îndoită. Închise ușa în urma noastră.

— Ce făceai când ai fost împușcată? mă întrebă.
Ochii îi străluceau de furie.

Urma să fiu învinovățită pentru ceea ce mi se întâmplase. L-am înfruntat pe Sam.

— Abia îmi luasem câteva cărți de la bibliotecă, am răspuns printre dinți.

— Și de ce s-ar crede că ești teriantrop?

— Nu am nici cea mai mică idee.

— În preajma cui ai fost?

— Am fost să-l văd pe Calvin și...

Vocea mea se pierdu, în timp ce prindeam urma unui gând.

— Deci, cine ar putea spune despre altcineva că miroase a teriantrop? am întrebat aproape șoptit. Nimeni, cu excepția unui alt teriantrop, nu-i așa? Sau cineva cu sânge de teriantrop. Sau un vampir. Cineva supranatural.

— Dar nu am avut nici un teriantrop străin prin zonă în ultima vreme.

— Ai fost să miroși acolo unde este posibil să fi stat cel care a tras?

— Nu, singura dată când am fost într-un loc din care s-a tras un foc de armă eram prea ocupat să urlu, căzut la pământ, cu sângele curgându-mi din picior.

— Dar poate acum ai reuși să simți ceva.

Sam se uită cu îndoială la piciorul său.

— A plouat, dar cred că merită o încercare,

acceptă el. Ar fi trebuit să mă gândesc singur la asta. Bine, în seara asta, după muncă.

— Asta e o întâlnire, am spus obraznică, în timp ce Sam se lăsa în jos pe scaunul său scârțâitor.

Mi-am pus geanta în sertarul pe care Sam îl păstra gol și m-am dus să-mi verific mesele.

Charles muncea din greu și mă salută cu o mișcare a capului și cu un zâmbet înainte să se concentreze asupra nivelului berii dintr-o halbă pe care o ținea sub robinet. Una dintre clientele noastre constante, care trăgea zdravăn la măsă, Jane Bodehouse, era așezată la bar, cu privirile fixate asupra lui Charles. Asta nu părea să-l deranjeze pe vampir. Am văzut că ritmul barului revenise la normal; noul barman se integrase perfect în peisaj.

După ce am muncit aproape o oră, intră Jason. O avea pe Crystal agățată de încheietura brațului. Era la fel de fericit cum îl știam. Era încântat de noua lui viață și se simțea bine în compania lui Crystal. M-am întrebat cât avea să dureze povestea asta. Dar și Crystal părea cam în aceeași dispoziție.

Mi-a spus că, în ziua următoare, Calvin va ieși din spital și se va întoarce acasă la Hotshot. Am pomenit de florile pe care mi le trimisese și i-am spus că-i voi pregăti ceva de mâncare ca să marchez întoarcerea lui acasă.

Crystal era destul de sigură că e însărcinată. Chiar și prin încâlceala creierului ei de teriantrop puteam citi acest gând limpede ca lumina zilei. Nu era prima oară când aflam că o fată care „ieșea”

cu Jason era sigură că o să-l facă tată, și am sperat că și acum se va dovedi la fel de fals ca și ultima dată. Nu că aș fi avut ceva cu Crystal... Ei, mă mințeam singură. De fapt, aveam ceva împotriva lui Crystal. Crystal făcea parte din Hotshot și nu va pleca niciodată de acolo. Nu voiam ca vreunul dintre nepoții mei să fie crescut în comunitatea aceea mică și ciudată, sub influența magică de la răspântia care reprezenta centrul.

Crystal ținea secret față de Jason întârzierea ciclului, hotărâtă să nu spună nimic până nu era sigură. Am fost de acord. Ea trase de o bere cât timp Jason dădu pe gât două, și apoi plecară să vadă un film în Clarice. Jason mă îmbrățișa în drum spre ieșire, în timp ce eu serveam cu bere un grup de oameni ai legii. Alcee Beck, Bud Dearborn, Andy Bellefleur, Kevin Pryor și Kenya Jones, plus noua pasiune a lui Ariene, inspectorul pentru incendiul Dennis Pettibone, erau adunați în jurul a două mese trase într-un colț. Cu ei mai stăteau doi necunoscuți, dar am descoperit ușor că erau polițiști care făceau parte dintr-o brigadă oarecare.

Lui Arlene i-ar fi plăcut să-i servească, dar erau categoric pe teritoriul meu și categoric vorbeau despre ceva important. Când le luasem comanda, tăcuseră cu toții, iar când plecasem, își continuaseră conversația. Bineînțeles că ceea ce rosteau nu însemna nimic pentru mine, din moment ce știam ce gândește fiecare dintre ei.

Și toți știau prea bine asta; și toți uitau. Mai ales Alcee Beck era speriat de moarte de mine, dar și el părea să-mi ignore abilitatea, deși i-o mai

demonstrasem și înainte. Același lucru se putea spune și despre Andy Bellefleur.

— Ce pune la cale convenția oamenilor legii, din colț? întrebă Charles.

Jane se dusesse spre baie clătînându-se, așa că momentan era singur la bar.

— Stai să văd, am spus închizând ochii, ca să mă pot concentra mai bine. Păi, se gândesc ca în seara asta să-l pîndească pe atacator în altă parcare, convinși că incendiul are legătură cu împușcăturile și că moartea lui Jeff Marriot are legătură cumva cu tot. Se întrebă dacă dispariția lui Debbie Pelt avea legătură cu seria de crime, din moment ce ultima dată fusese văzută punând benzină pe autostrada interstatală, la stația din apropiere de Bon Temps. Iar fratele meu, Jason, a dispărut o perioadă, cu câteva săptămâni în urmă; poate că și asta face parte din scenariu.

Am clătinat din cap și am deschis ochii ca să descopăr că Charles se afla tulburător de aproape. Ochiul său bun, cel drept, se uita fix în cel stâng al meu.

— Ai daruri neobișnuite, femeie, rosti după o clipă. Ultimul meu angajator colecționa lucruri neobișnuite.

— Pentru cine ai lucrat înainte să vii pe teritoriul lui Eric? am întrebat.

Se întoarse să ia sticla de Jack Daniel's.

— Pentru regele din Mississippi, zise.

Am simțit că cineva îmi trage covorul de sub picioare.

— De ce ai plecat din Mississippi și ai venit aici?

am întrebat ignorând strigătele de la masa aflată la distanță de un metru și jumătate de mine.

Regele din Mississippi, Russel Edgington, mă știa ca fiind prietena lui Alcide, dar nu știa că sunt o telepată folosită ocazional de vampiri. Era destul de posibil ca Edgington să aibă un cui împotriva mea. Bill fusese ținut în fostele grajduri din spatele conacului lui Edgington și torturat de Lorena, creatura care-l transformase pe Bill în vampir cu o sută patruzeci de ani în urmă. Bill scăpase. Lorena murise. Russell Edgington nu știa neapărat că eu eram cea care provocase aceste evenimente. Dar ar fi putut totuși să bănuiască ceva.

— Mă săturasem de stilul lui Russell, zise Sir Charles. Nu-i împărtășesc opiniile sexuale și devine obositor să fii înconjurat de perversitate.

Era adevărat că Edgington se bucura de compania bărbaților. Avea o casă plină și avea și un partener uman stabil, Talbot.

Era posibil ca Charles să fi fost acolo când eu eram în vizită, deși nu-l observasem. Fusesem grav rănită în noaptea în care fusesem adusă la conac. Nu văzusem toți locatarii și nu mi-i aminteam neapărat pe cei pe care îi văzusem.

Am devenit conștientă că piratul și cu mine continuam să ne uităm unul la celălalt. Dacă supraviețuiesc o perioadă mai lungă, vampirii citesc emoțiile oamenilor foarte bine, și m-am întrebat ce urmărea el pe chipul și în comportamentul meu. Aceasta era una dintre puținele dați în care mi-aș fi dorit să pot citi gândurile unui vampir. M-am întrebat foarte serios

dacă Eric era conștient de proveniența lui Charles. Cu siguranță, Eric nu l-ar fi luat fără să-i verifice trecutul. Eric era un vampir precaut. Trăise istoria pe care eu nici măcar nu mi-o puteam imagina și supraviețuise tocmai pentru că era precaut.

În cele din urmă, m-am întors să-i servesc pe clienții nerăbdători, care încercau să mă convingă să le umplu halbele de bere de câteva minute bune.

Pe parcursul restului serii, am evitat să vorbesc cu noul nostru barman. M-am întrebat de ce-mi spusese atât de multe. Fie Charles voia să știu că mă supraveghează, fie nu avea idee că fusesem de curând în Mississippi.

Trebuia să mă gândesc la asta.

Partea activă a nopții a ajuns în cele din urmă la final. A trebuit să-l sunăm pe fiul lui Jane să vină să-și ia mama abțiguită, dar asta nu era nimic nou. Barmanul pirat a lucrat repede, fără să facă greșeli, asigurându-se că are un cuvânt bun pentru fiecare client, în timp ce onora comenzile. Borcanul său pentru bacșiș arăta destul de bine.

La ora închiderii, Bill venise să-și ia clientul. Voiam să stau liniștită de vorbă cu el, dar Charles ajunsese lângă Bill într-o secundă, așa că nu mi s-a oferit ocazia. Bill îmi aruncă o privire ciudată, dar plecară fără să reușesc să vorbesc cu el. Oricum, nu știam sigur ce voiam să-i spun. M-am liniștit când am realizat că Bill îi văzuse pe cei mai răi angajați ai lui Russell Edgington, pentru că acești angajați îl torturaseră. Dacă Bill nu-l cunoștea pe Charles Twining, probabil că totul era în regulă.

Sam era gata să pornească în misiunea noastră de cercetare. Noaptea era rece și senină, stelele străluceau pe cerul întunecat. Sam era înfoclit, iar eu mi-am pus haina mea roșie, drăguță. Aveam mănuși asortate și o pălărie, și chiar aveam nevoie de ele acum. Deși primăvara era tot mai aproape în fiecare zi, iarna nu-și terminase încă treburile cu noi.

Nu mai era nimeni în bar în afara noastră. Parcarea era goală, cu excepția mașinii lui Jane. Strălucirea luminilor de siguranță făcea ca umbrele să pară și mai întunecate. Am auzit un câine lătrând la mare distanță. Sam se mișca cu grijă cu cârjele sale, încercând să se descurce în parcarea denivelată.

Sam zise:

— O să mă schimb.

Și nu se referea la haine.

— Ce se va întâmpla cu piciorul tău dacă faci asta?

— Hai să aflăm.

Sam era un teriantrop pursânge. Se putea transforma și când nu era lună plină, deși îmi explicase că cele două experiențe erau diferite. Sam se putea schimba în mai multe animale, deși câinii erau preferații săi, iar dintre aceștia, alegea rasa collie.

Sam se retrase după gardul viu din spatele rulotei sale ca să-și dea jos hainele. Chiar și noapte fiind, am remarcat tulburarea aerului care indica magia activă din jurul lui. Căzu în genunchi și gemu ușor, și apoi nu am mai putut să-l văd din

cauza tufişurilor dese. După un minut, ieşi un copoi, unul roşu, cu urechile clăpăuge. Nu eram obișnuită să-l văd pe Sam astfel, așa că mi-a luat o secundă ca să mă asigur că era el. Când câinele privi în sus, la mine, am fost sigură că acela era șeful meu.

— Haide, Dean, am spus.

Îi dădusem lui Sam acest nume înainte să-mi dau seama că omul și câinele erau unul și același.

Câinele mergea în fața mea prin parcare și prin pădurea unde atacatorul îl așteptase pe Sam să iasă din club. Am studiat felul în care câinele se mișca. Călca mai greu cu piciorul drept din spate, cel care era rănit.

În pădurile reci noaptea, cerul era parțial întunecat. Aveam o lanternă și am aprins-o, dar parcă la lumina ei arborii arătau și mai înspăimântător. Câinele – Sam – ajunsese deja la locul unde poliția stabilise că se poziționase cel care trăsesese cu arma. Animalul își lăsă botul în pământ și se învârti prin jur, adulmecând. M-am ferit din calea lui, simțindu-mă inutilă.

Apoi, Dean privi în sus către mine și slobozi un lătrat:

— Ham!

Începu să-și croiască drum înapoi către parcare. Am bănuț că adunase tot ce putuse.

Așa cum stabilisem, l-am urcat pe Dean în Malibu, ca să-l duc într-un alt loc de unde se trăsesese, în spatele unor clădiri vechi, vizavi de Sonic, unde criminalul se ascunsese în noaptea în care biata Heather Kinman fusese ucisă. Am intrat

pe aleea de serviciu din spatele vechilor magazine și am parcat în dosul Curățătoriei lui Patsy, care se mutase într-o clădire mai nouă și mai convenabilă, cu cincisprezece ani în urmă. Între clădirile vechi și sediul firmei Louisiana Feed and Seed²⁹, rămas pustiu cu multă vreme în urmă, exista un gang îngust care oferea o vedere nemaipomenită asupra Sonicului. Restaurantul drive-in era închis noaptea, dar rămânea puternic luminat. Din moment ce Sonic se afla pe strada principală a orașului, în întregime iluminate, am putut vedea destul de bine în zonele unde structurile permiteau pătrunderea luminii; din nefericire, asta făcea umbrele de nepătruns.

Din nou, câinele se concentrează asupra zonei, acordând o atenție deosebită bucății de pământ pline de buruieni care se afla între cele două magazine vechi, practic o bandă foarte îngustă. Părea destul de agitat la un miros anume. Și eu eram agitată, sperând că descoperise ceva care putea să constituie o dovadă pentru poliție.

Brusc, Dean latră scurt:

— Ham! și-și ridică botul din pământ.

Privea dincolo de mine. Cu siguranță, se concentra asupra unui obiect sau a unei ființe. Aproape fără voie, m-am întors să privesc. Andy Bellefleur se afla în locul unde aleea de serviciu se intersecta cu gangul dintre clădiri. Doar fața și partea de sus a corpului său se aflau în lumină.

— Dumnezeu! Andy, m-ai speriat de moarte!

²⁹ Firmă specializată în plante și peisagistică.

Dacă nu aş fi urmărit atât de concentrată câinele, l-aş fi simţit venind. Pânda, la naiba! Ar fi trebuit să-mi amintesc.

— Ce faci aici, Sookie? De unde ai luat câinele?

Nu mi-a venit în minte nici un răspuns care să sune plauzibil.

— Mi s-a părut că merită să-ncerc să văd dacă un câine antrenat poate să detecteze un miros în locurile unde a stat cel care a tras, am răspuns.

Dean se lipi de picioarele mele, gâfâind şi plin de bale.

— Deci, când ai ajuns pe statul de plată al districtului? mă întrebă Andy. Nu mi-am dat seama că ai fost angajată ca detectiv.

Clar, conversaţia asta nu mergea bine.

— Andy, dacă te dai la o parte din drum, eu şi câinele ne vom întoarce la maşina mea şi vom pleca, iar tu nu va mai trebui să fii supărat pe mine.

Se supăraseră foarte tare şi era hotărât să termine cu mine, indiferent ce însemna asta. Andy voia să pună lumea în ordine, să indice drumul pe care lucrurile trebuiau să meargă. Eu nu mă potriveau în lumea asta. Eu nu mergeam pe acest drum. Îi citeam gândurile şi nu-mi plăcea ce aflam.

Mi-am dat seama, prea târziu, că Andy băuse un pahar în plus la conferinţa de la bar. Destul cât să scape de constrângerile obișnuite.

— Sookie, nu ar trebui să stai în oraşul nostru, zise.

— Am exact aceleaşi drepturi ca şi tine, Andy Bellefleur.

— Ești un eșec genetic sau ceva de genul ăsta. Bunica ta era o femeie cu adevărat drăguță, iar oamenii îmi spun că tatăl tău și mama ta erau oameni buni. Ce s-a întâmplat cu tine și cu Jason?

— Nu cred că e ceva în neregulă cu mine și cu Jason, Andy, am spus calm, dar cuvintele lui mă chinuiau ca niște furnici de foc³⁰. Cred că suntem oameni obișnuiți, nu mai buni și nu mai răi decât tine și Portia.

Andy pufni nervos.

Brusc, cum câinele era lipit de piciorul meu, l-am simțit cum a început să vibreze. Dean mârâia în surdină. Dar nu se uita la Andy. Capul greu al câinelui era întors în altă direcție, către umbrele întunecate de la celălalt capăt al aleii. O altă minte vie: un om. Totuși, nu un om obișnuit.

— Andy, am spus.

Șoapta mea îi pătrunse gândurile care-l absorbiseră.

— Ești înarmat?

Nu știam dacă faptul că a scos un pistol m-a făcut să mă simt mult mai bine.

— Aruncă-l, Bellefleur, zise o voce nu tocmai necunoscută mie, ci dimpotrivă, care-mi suna familiar.

— Rahat, mârâi Andy. De ce ar trebui să fac asta?

— Pentru că am o armă mai mare, zise vocea rece și sarcastică.

Sweetie Des Arts ieși din întuneric, ținând în

³⁰ Specie de furnici care trăiesc în SUA și a căror ciupitură este foarte dureroasă.

mână o pușcă. Era îndreptată spre Andy și nu am avut nici o îndoială că era gata să tragă. M-am simțit ca și cum măruntaiele mi se transformaseră în gelatină.

— De ce nu pleci de-aici, Andy Bellefleur? întrebă Sweetie.

Purta o salopetă de mecanic și o jachetă, iar în mâini avea mănuși. Nu arăta deloc ca o bucătăreasă.

— Nu am nici o treabă cu tine. Tu ești doar un om.

Andy clătină din cap, încercând să-și limpezească gândurile. Am observat că încă nu aruncase arma.

— Ești bucătăreasa de la bar, nu-i așa? De ce faci asta?

— Ar trebui să știi, Bellefleur. Am ascultat conversația pe care ai avut-o cu teriantropul de-aici. Poate câinele ăsta e un om, cineva cunoscut.

Nu așteptă ca Andy să-i răspundă.

— Și Heather Kinman era la fel de rea. Se transforma în vulpe. Iar tipul care lucrează la Norcross, Calvin Norris? E o afurisită de panteră.

— Și atunci, i-ai împușcat pe toți? M-ai împușcat și pe mine?

Am vrut să fiu sigură că Andy înregistra asta.

— Doar un singur lucru e greșit în mica ta acțiune de răzbunare, Sweetie. Eu nu sunt teriantrop.

— Dar miroși ca ei, zise Sweetie, absolut sigură că avea dreptate.

— Unii dintre prietenii mei sunt teriantropi, și în

ziua aia am îmbrățișat câțiva dintre ei. Dar eu, eu nu sunt teriantrop.

— Vinovată prin asociere, concluziona Sweetie. Pun pariu că ai luat vreo părticică de teriantrop de pe undeva.

— Dar tu? am întrebat.

Nu voiam să fiu din nou împușcată. Realitatea sugera că Sweetie nu era un trăgător bun: Sam, Calvin și cu mine supraviețuiserăm. Știam că să țintești pe timp de noapte putea fi dificil, totuși te-ai fi așteptat să se descurce mai bine.

— Pentru ce te răzbuni?

— Eu sunt doar o părticică dintr-un teriantrop, spuse, arătându-și colții la fel de mult ca Dean. Am fost mușcată când am avut un accident de mașină. Acest jumătate-bărbat, jumătate-lup... chestia asta... a ieșit în fugă din pădurea la marginea căreia zăceam sângerând, și a naibii chestie m-a mușcat... apoi a apărut o altă mașină din curbă... și a fugit. Dar la prima lună plină după această întâmplare, mâinile mi s-au schimbat! Părinții mei au vomitat când au văzut așa ceva.

— Și cu prietenul tău ce s-a întâmplat? Aveai un prieten?

Am continuat să vorbesc, încercând să-i distrag atenția. Andy se îndepărta cât putea de mine, ca să nu ne poată împușca rapid pe amândoi. Știam că plănuia să mă împuște pe mine întâi. Voiam ca bietul câine să se îndepărteze de mine, dar el stătea, loial, lipit de picioarele mele. Femeia nu era sigură că acest câine era teriantrop. Și, ciudat, nu pomenise de împușcarea lui Sam.

— La vremea aceea, eram stripteuză și trăiam cu un tip grozav, zise, cu vocea fierbându-i de furie. Mi-a văzut mâinile și părul abundent și i s-a făcut scârbă de mine. Când era lună plină, pleca de-acasă. Mergea în călătorii de afaceri. Pleca să joace golf cu amicii. Era reținut la o întâlnire târzie.

— Și de când înapoiști terianthropi?

— De trei ani, mi-a răspuns mândră. Am omorât douăzeci și doi și am rănit patruzeci și unu.

— Este îngrozitor, am spus.

— Sunt mândră de asta, zise. Am curățat dăunătorii de pe fața pământului.

— Ți-ai găsit întotdeauna de lucru în baruri?

— Îmi oferă ocazia să aflu cine face parte din grupul lor, zise zâmbind. Verific și bisericile și restaurantele. Și centrele de zi.

— Oh, nu.

Îmi venea să vomit.

Simțurile mele erau alertate la maxim, așa cum vă imaginați, și mi-am dat seama că cineva se apropia pe alee în spatele lui Sweetie. Am simțit furia clocotind în mintea cuiva cu dublă-natură. Nu m-am uitat, încercând să-i rețin atenția lui Sweetie cât de mult puteam. Dar s-a auzit un zgomot slab, poate sunetul unei bucăți de hârtie fâșâind pe asfalt, și asta a fost suficient pentru Sweetie. Se răsucii, puse arma la umăr și trase. Se auzi un țipăt din întuneric la capătul de sud al aleii, și apoi un scâncet puternic.

Andy profită de acest moment și o împușcă pe Sweetie Des Arts, în timp ce era întoarsă cu spatele. M-am lipit de zidul firmei Feed and Seed

și, în timp ce femeii îi scăpa din mână pușca, am văzut sângele curgându-i din gură, negru la lumina stelelor. Apoi se prăbuși la pământ.

În timp ce Andy stătea deasupra ei, cu arma tremurându-i în mână, mi-am croit drum dincolo de ei, ca să văd cine ne venise în ajutor. Mi-am aprins lanterna, ca să descopăr un vârcolac, rănit grav. Glonțul lui Sweetie îl rănise în mijlocul pieptului, atât cât îmi puteam da seama prin blana deasă, și am strigat la Andy:

— Sună de pe mobil! Cheamă ajutoare! Apăsam rana – care părea să clocotească – cât de tare puteam, sperând că fac ce trebuie. Rana se tot mișca într-un fel care mă zăpăcea, căci vârcolacul era în procesul de transformare înapoi în om. Am aruncat o privire în spate, ca să văd că Andy se pierduse de tot în fața rănii pe care o provocase cu pistolul.

— Mușcă-l, i-am spus lui Dean, iar Dean, ascultător, s-a dus direct la polițist și l-a mușcat de mână.

Andy a țipat, bineînțeles, și a ridicat arma, ca și cum ar fi vrut să împuște câinele.

— Nu! am strigat, sărind în picioare de lângă vârcolacul muribund. Ia telefonul, idiotule! Sună după salvare.

Atunci, a răsucit arma și a îndreptat-o spre mine.

Pentru un moment lung și tensionat, am fost sigură că viața mea se sfârșise. Tuturor ne place să anihilăm ceea ce nu înțelegem, ceea ce ne sperie, iar eu îl speriam zdravăn pe Andy Bellefleur.

Dar atunci, a ezitat lăsând arma în jos. Andy începea să priceapă. Se scotoci prin buzunare, scoase telefonul mobil. Spre adâncă mea ușurare, după ce formă numărul puse arma în toc.

M-am întors la vâcolac, acum complet uman și dezbrăcat, în timp ce Andy spuse:

— A avut loc un schimb de focuri pe aleea dintre vechea firmă Feed and Seed și Curățătoria lui Patsy, vizavi de strada Magnoliei, de lângă Sonic. Exact. Două ambulanțe. Două plăgi prin împușcare. Nu, eu sunt bine.

Vâcolacul rănit era Dawson. Clipi și deschise ochii, încercând să respire. Nu mi-am putut nici măcar imagina durerea pe care probabil o simțea.

— Calvin..., încercă să spună.

— Nu-ți face griji acum. Ajutoarele sunt pe drum, i-am spus uriașului bărbat.

Lanternă zăcea pe jos, lângă mine, și la lumina sa ciudată am reușit să-i văd mușchii uriași și pieptul dezgolit. Părea să-i fie frig, normal, și m-am întrebat unde-i erau hainele. Aș fi fost bucuroasă să am măcar cămașa, să i-o pun pe rana din care curgea constant sânge. Mâinile îmi erau deja năclăite.

— Mi-a spus să-mi închei ultima zi urmărindu-te pe tine, zise Dawson.

Tremura tot. Încercă să zâmbească. Am spus:

— Floare la ureche, nu-i așa?

Și apoi nu mai spuse nimic, pentru că-și pierdu cunoștința.

Pantoful butucănos și negru al lui Andy intră în câmpul meu vizual. M-am gândit că Dawson avea

să moară. Nici măcar nu-i știam numele mic. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce o să-i explicăm poliției despre un tip în pielea goală. Stai... asta era treaba mea? Cu siguranță, Andy era cel care va trebui să dea mai multe explicații.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile – în loc să le citesc eu pe-ale lui –, Andy zise:

— Nu-i așa că-l cunoști pe tipul ăsta?

— Vag.

— Ei, va trebui să spui că-l cunoști mai bine de atât, ca să explici de ce nu are haine pe el.

Am înghițit în sec.

— Bine, am acceptat după o pauză scurtă, sinistră.

— Voi doi erați aici în spate căutându-i câinele. Pe tine adică, îi zise Andy lui Dean. Nu știi cine ești, dar să rămâi câine, m-ai auzit?

Andy se îndepărtă nervos. Apoi își continuă scenariul:

— Iar eu am venit aici în spate pentru că o urmăream pe femeia asta – se purta ciudat.

Am încuviințat, ascultând cum Dawson se chinuia să respire. Dacă aș fi putut să-i dau sânge, ca unui vampir, ca să-l vindec! Dacă aș fi știut vreun procedeu medical... Dar azeam deja mașinile poliției și ambulanțele apropiindu-se. Nimic în Bon Temps nu era prea departe, iar în această parte a orașului, cea de sud, spitalul din Grainger era cel mai apropiat.

— Am auzit-o mărturisind, am vorbit eu. Am auzit-o spunând că i-a împușcat pe ceilalți.

— Sookie, spune-mi ceva, zise Andy grăbit.

Înainte să ajungă ei aici. Nu-i nimic ciudat cu Halleigh, nu-i așa?

M-am holbat la el, uimită că se putea gândi la așa ceva în acest moment. „Nimic în afară de felul idiot în care-și ortografiază numele.” Apoi mi-am amintit cine o împușcase pe nemernica asta care zăcea pe jos, la doi metri mai încolo.

— Nu, absolut nimic, am spus. Halleigh e cât se poate de obișnuită.

— Slavă Domnului! zise. Slavă Domnului!

În clipa aceea, Alcee Beck năvăli pe alee și se opri, încercând să dea un sens scenei din fața lui. Chiar în spatele lui se afla Kevin Pryor, iar partenera lui Kevin, Kenya, se furișa pe lângă perete cu arma scoasă. Echipele de pe ambulanțe stăteau în spate până se asigurau că locul era sigur. Înainte să știu ce se întâmplă, eram pusă la perete și percheziționată.

Kenya tot repeta: „Scuze, Sookie” și „Trebuie să fac asta”, până când i-am retezat-o:

— Fă-o odată. Unde mi-e câinele?

— A fugit, zise. Cred că l-au speriat luminile. Este un copoi, nu-i așa? O să vină acasă.

După ce termină percheziția de rutină, Kenya întrebă:

— Sookie? De ce e tipul ăsta dezbrăcat?

Și ăsta era doar începutul. Povestea mea era extrem de slabă. Citeam neîncrederea pe aproape toate fețele. Nu era temperatura potrivită să faci dragoste afară, iar eu eram complet îmbrăcată. Dar Andy mă susținea la fiecare pas și nimeni nu a comentat că lucrurile nu s-ar fi întâmplat așa cum

declaram eu.

Vreo două ore mai târziu, m-au lăsat să urc înapoi în mașină și să mă întorc la apartament. Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns înăuntru a fost să sun la spital să văd cum se simte Dawson. Mi-a răspuns chiar Calvin.

— Trăiește, zise scurt.

— Dumnezeu să te binecuvânteze că l-ai trimis după mine, am rostit cu o voce pierdută. Dacă nu era el, acum aș fi fost moartă.

— Am auzit că polițistul a împușcat-o.

— Da, el a făcut-o.

— Am auzit și o mulțime de alte lucruri.

— A fost complicat.

— Ne vedem săptămâna asta.

— Da, bineînțeles.

— Du-te și dormi puțin.

— Mulțumesc încă o dată, Calvin.

Datoriile mele față de panteră se acumulasă cu o rapiditate care mă speria. Știam că va trebui să lămuiesc aspectul acesta mai târziu. Eram obosită și mă dureau toate. Eram murdară pe dinăuntru de la povestea tristă a lui Sweetie, și murdară pe dinafară pentru că stătusem în genunchi pe alee, ajutându-l pe vârcolacul care sângera. Mi-am aruncat hainele pe podeaua dormitorului, am intrat în baie și am stat sub duș încercând din răspuț să-mi țin bandajul uscat cu o cască de duș, așa cum îmi arătase una dintre asistente.

Când soneria m-a trezit a doua zi dimineață, am înjurat zdravăn. Dar după cum s-a dovedit, nu era vreun vecin care să vrea să împrumute o cană de

făină. Alcide Herveaux stătea la ușă, cu un plic în mână.

M-am uitat la el cu ochii încă lipiți de somn. Fără să scot vreo vorbă, m-am târât înapoi în dormitor și m-am ghemuit în pat. Asta nu era suficient ca să-l descurajeze pe Alcide, care veni după mine.

— Acum ești de două ori prietena haitei, zise, ca și cum ar fi fost sigur că asta era cea mai importantă preocupare din mintea mea.

M-am întors cu spatele la el și m-am ghemuit sub pături.

— Dawson spune că i-ai salvat viața.

— Mă bucur că Dawson e suficient de bine încât să poată vorbi, am bombănit, închizând ochii și dorindu-mi ca Alcide să plece. Din moment ce a fost împușcat din cauza mea, haita nu-mi datorează nimic.

După mișcarea pe care o sesizam, îmi puteam da seama că Alcide îngenunchea lângă pat.

— Nu e treaba ta să decizi asta, ci a noastră, zise muștrător. Ești invitată la concursul pentru postul de lider al haitei.

— Ce? Ce trebuie să fac?

— Trebuie să urmărești probele și să feliciți învingătorul, indiferent cine este acesta.

Bineînțeles că pentru Alcide această bătălie pentru succesiune era cel mai important lucru care urma să se întâmple. Era foarte dificil pentru el să accepte că eu nu aveam aceleași priorități. Eram copleșită de un val de obligații supranaturale.

Haita de vârcolaci din Shreveport zisese că-mi era datoare. Eu îi eram datoare lui Calvin. Andy

Bellefleur ne era dator mie și lui Dawson și lui Sam pentru rezolvarea cazului. Eu îi eram datoare lui Andy pentru că-mi salvase viața. Îi alungasem temerile spunându-i că Halleigh era complet normală, așa că poate asta anula datoria mea față de el pentru că o împușcase pe Sweetie.

Sweetie îi datora „răsplata” atacatorului ei.

Eric și cu mine eram chit, mi-am imaginat.

Îi eram ușor datoare lui Bill.

Sam și cu mine eram aproape chit.

Alcide mi-era dator din punctul meu de vedere. Mă dusesem la porcăria aia cu haita și încercasem să respect regulile ca să-l ajut.

În lumea în care trăiam, aceea a ființelor umane, existau legături și datorii și consecințe și fapte bune. Asta îi lega pe oameni de societate; poate că asta însemna societatea. Și eu încercam să trăiesc în colțișorul meu cât de bine puteam.

Asocierea cu clanurile secrete ale celor cu dublă-natură și ale ne-viilor îmi făcuse viața în societatea umană mult mai dificilă și mai complicată.

Și interesantă.

Și uneori... amuzantă.

Alcide vorbise aproape tot timpul în care eu mă gândisem la toate astea, iar eu pierdusem o mare parte din ce spusese. Își dădu seama de asta.

— Îmi pare rău că te plictisesc, Sookie, zise cu o voce dură.

M-am răsucit ca să mă uit la el. Ochii săi verzi exprimau dezamăgirea.

— Nu sunt plictisită. Doar că am o groază de

chestii la care să mă gândesc. Lasă-mi invitația, bine? O să iau legătura cu tine pentru asta.

M-am întrebat cu ce trebuia să te îmbraci la un eveniment cum era lupta pentru postul de lider al haitei. M-am întrebat dacă domnul Herveaux senior și motociclistul cam îndesat care era proprietarul magazinului de motociclete chiar se vor tăvăli pe jos și se vor lupta corp la corp.

Ochii verzi ai lui Alcide erau plini de uimire.

— Te porți atât de ciudat, Sookie. Mă simțeam atât de bine cu tine înainte! Acum parcă nu te mai recunosc.

Fondat era unul dintre cuvintele de la rubrica „Un cuvânt pe zi” de săptămâna trecută pe care m-am gândit că era momentul să-l folosesc:

— Asta e o observație bine fondată, am spus încercând să sune a constatare. Și eu m-am simțit la fel de plăcut cu tine când te-am întâlnit prima oară. Apoi am început să descopăr diverse chestii. Cum ar fi cele despre Debbie, și despre politica teriantropilor, și despre supunerea unora dintre teriantropi vampirilor.

— Nici o societate nu e perfectă, zise Alcide defensiv. Cât despre Debbie, nu vreau să-i mai aud vreodată numele.

— Așa să fie, am zis.

Dumnezeu știe că nu aș fi putut să fiu mai sătulă de-atât să-i aud numele.

Lăsând plicul crem pe noptieră, Alcide îmi luă mâna, se aplecă ușor și mi-o sărută. Era un gest ceremonial și mi-am dorit să-i fi știut semnificația. Dar în momentul în care am vrut să întreb, Alcide

plecase.

— Încuie ușa în urma ta, am strigat. Răsucește butonul încuietorii!

Cred că a făcut-o, iar eu am adormit din nou și nu m-a trezit nimeni. M-am sculat când trebuia să mă pregătesc de muncă. Când am ieșit din casă, am văzut că pe ușa mea apăruse un bilet pe care scria: „Am chemat-o pe Linda T. să-ți țină locul. Ia-ți o seară liberă. Sam.” Am intrat din nou în casă, mi-am scos uniforma de chelneriță și mi-am pus niște blugi. Fusesem gata să merg la muncă, iar acum mă simțeam ciudat de pierdută.

Am fost aproape încântată să-mi dau seama că am o altă obligație, și m-am dus la bucătărie să mi-o îndeplinesc.

După o oră și jumătate, în care m-am luptat să gătesc într-o bucătărie cu care nu eram obișnuită, cu aproape jumătate din accesoriile necesare, eram pe drum spre casa lui Calvin din Hotshot cu un platou cu piept de pui cu orez în sos de smântână, și cu niște biscuiți. Nu sunasem înainte. Plănuisem să las mâncarea și să plec. Dar când am ajuns în mica comunitate, am văzut că erau mai multe mașini parcate pe drumul din fața casei mici și îngrijite a lui Calvin.

— Fir-ar, am spus.

Nu voiam să mă amestec mai mult cu cei din Hotshot decât o făcusem deja. Noua natură a fratelui meu și curtea pe care mi-o făcea Calvin mă duseseră deja prea departe.

Cu inima îndoită, am parcat și mi-am trecut mâna peste mânerul coșului plin de biscuiți. Am

luat vasul fierbinte cu pui și orez, cu mâinile băgate în mănuși de bucătărie, am strâns din dinți din cauza durerii din umăr și mi-am mișcat fundul până la ușa lui Calvin. Cei din familia Stackhouse făceau întotdeauna ce trebuie.

La ușă îmi răspunse Crystal. Surpriza și plăcerea care i se citiră pe față mă făcură să-mi fie rușine.

— Mă bucur așa de tare că ești aici! zise, străduindu-se să fie spontană. Te rog, intră.

Se dădu în spate să mă lase să trec și am constatat că micul living era plin de oameni, inclusiv fratele meu se afla acolo. Cei mai mulți dintre ei erau vârcolaci-panteră, bineînțeles. Vârcolacii din Shreveport își trimiseseră un reprezentant; spre surprinderea mea, era Patrick Furnan, concurent la tron și vânzător de Harley-Davidson.

Crystal mă prezentă femeii care părea să îndeplinească rolul de gazdă, Maryelizabeth Norris. Maryelizabeth se mișca de parcă nu ar fi avut oase. Eram dispusă să pun pariu că Maryelizabeth nu părăsea prea des mica localitate Hotshot. Teriantropul mă prezentă cu mare grijă celor din cameră, asigurându-se că înțelegeam relația pe care Calvin o avea cu fiecare dintre ei. După un timp, am început să-i confund pe unii cu alții. Dar am observat că (doar cu câteva excepții) nativii din Hotshot erau de două feluri: cei mărunți, cu părul închis la culoare, rapizi precum Crystal; și cei mai blonzi, mai solizi, cu ochi minunați verzi sau căprui-aurii, cum avea Calvin. Ca nume de familie predominau Norris și Hart.

Patrick Furnan a fost ultima persoană la care Crystal ajunse.

— Bineînțeles că te știu, zise din inimă, zâmbindu-mi larg ca și cum am fi dansat la o nuntă împreună. Ea este iubita lui Alcide, zise, asigurându-se că fusese auzit de toată lumea din cameră. Alcide este fiul celui alt candidat la postul de lider al haitei.

A urmat o tăcere lungă, pe care aș caracteriza-o drept „încărcată”.

— Te înșeli, am spus cu un ton normal, de conversație. Alcide și cu mine suntem doar prieteni.

I-am zâmbit în așa fel încât i-am dat de înțeles că mai bine nu ar da ochii singur cu mine, pe vreo alee întunecată.

— Greșeala mea, zise, delicat ca mătasea.

Calvin era primit înapoi acasă ca un erou. Erau baloane și afișe și flori și plante peste tot, iar casa îi era impecabil de curată. Bucătăria era plină de mâncare. Acum, Maryelizabeth făcu un pas în față și se întoarse cu spatele ca să i-o reteze lui Patrick Furnan, adresându-mi-se mie:

— Vino pe-aici, drăguță. Calvin e gata să te vadă.

Dacă ar fi avut o trompetă la îndemână ar fi suflat în ea, ca să înflorească anunțul. Maryelizabeth nu era o femeie subtilă, deși avea un aer înșelător de misterios datorat ochilor săi galben-aurii și depărtați.

Maryelizabeth mă introduse în dormitorul lui Calvin. Patul avea lenjerie curată. Mobila era foarte

drăguță, părea ceva cu influențe scandinave, deși mă pricep destul de puțin la mobilă sau la stiluri, că tot veni vorba. Avea un pat înalt, dublu; stătea așezat în el, sprijinit de așternuturile decorate cu desene reprezentând o vânătoare de leoparzi. (Oricum, cineva avea simțul umorului.) În contrast cu nuanțele puternice ale cearșafurilor și cu portocaliul intens al cuverturii, Calvin părea palid. Purta o pijama maro și arăta exact ca o persoană abia ieșită din spital. Dar era bucuros să mă vadă. M-am trezit gândindu-mă că era ceva trist la Calvin Norris, ceva care mă emoționa în ciuda voinței mele.

— Vino și stai jos, zise, arătându-mi patul.

Se trase într-o parte ca să am loc să mă așez. Cred că a făcut vreun semn, pentru că bărbatul și femeia care erau în cameră – Dixie și Dixon – au ieșit pe ușă, închizând-o în urma lor.

M-am așezat, oarecum stânjenită, pe pat, lângă el. Avea una din acele măsuțe pe care le vezi de obicei în spitale, care pot fi trase deasupra patului. Pe ea se aflau un pahar cu ceai cu gheață și o farfurie din care ieșeau aburi. Am făcut un gest că ar trebui să mănânce. Dădu din cap și eu am stat liniștită cât timp el s-a rugat în gând. M-am întrebat la cine se ruga oare.

— Povestește-mi, zise Calvin despăturind șervetul, și asta m-a făcut să mă simt mult mai confortabil.

Cât timp eu i-am povestit ce se întâmplase pe alee, el mănâcă. Am observat că mâncarea pe care o avea pe masă era puiul cu orez pe care îl

adusesem eu, cu niște legume și doi dintre biscuiții mei. Voia să văd că mânca ceea ce pregătisem pentru el. Eram tulburată, ceea ce făcu să-mi sune un clopoțel de alarmă în minte.

— Așadar, fără Dawson, nimeni nu ar putea spune ce s-ar fi întâmplat, am tras eu concluzia. Mulțumesc că l-ai trimis. Cum se simte?

— Rezistă. L-au transportat cu elicopterul de la Grainger la Baton Rouge. Dacă nu era vârcolac, acum era mort. Dacă a rezistat atât de mult, cred că va supraviețui.

M-am simțit îngrozitor.

— Nu te învinovăți pentru asta, zise Calvin, cu o voce parcă mai profundă. Aceasta a fost alegerea lui Dawson.

— Cum așa?

— Meseria asta a fost alegerea lui. Acțiunile au fost alegerea lui. Poate că ar fi trebuit să sară asupra ei cu două secunde mai devreme. De ce a așteptat? Nu știu. De unde a știut ea să țintească jos, în ciuda luminii slabe? Nu știu. Alegerile duc la consecințe.

Calvin se lupta să exprime ceva. În mod obișnuit, nu era un bărbat cu darul vorbirii și încerca să se descurce atât cu lucrurile importante, concrete, cât și cu cele abstracte.

— Nu e nimeni de vină, zise în cele din urmă.

— Ar fi bine să cred asta și sper că într-o bună zi o voi face, am zis. Poate că sunt pe cale să cred.

Ce-i drept, eram sătulă să mă simt vinovată și să tot întorc lucrurile pe toate părțile.

— Cred că vârcolacii o să te invite la mica lor

petrecere cu liderii haitei, zise Calvin.

Mă luă de mână. A lui era caldă și uscată. Am încuviințat.

— Pariez că o să te duci, zise.

— Cred că va trebui să o fac, am spus stânjenită, întrebându-mă ce scop avea.

— Nu am de gând să-ți spun ce să faci, zise Calvin. Nu am nici o autoritate asupra ta.

Nu părea prea fericit din cauza asta.

— Dar, dacă te duci, păzește-ți spatele. Nu de dragul meu, ci pentru tine.

— Îți promit, am spus după o pauză studiată.

Calvin nu era genul căruia să-i mărturisești prima idee care-ți trece prin cap. Era un bărbat serios.

Îmi oferi unul din rarele sale zâmbete.

— Ești o bucătăreasă al naibii de bună, zise.

I-am zâmbit și eu.

— Vă mulțumesc, domnule, am spus și m-am ridicat.

Mă trase ușor, dar ferm, spre el. Nu te lupți cu un bărbat care abia a ieșit din spital, așa că m-am aplecat și i-am întins obrazul.

— Nu, zise, și când m-am întors să văd ce nu era în regulă, mă sărută pe buze.

Sincer, mă așteptasem să nu simt nimic. Dar buzele îi erau la fel de calde și uscate ca și mâinile, și mirosea ca mâncarea gătită de mine, familiar și domestic. A fost surprinzător și deosebit de plăcut să fiu atât de aproape de Calvin Norris. M-am dat puțin înapoi și sunt sigură că pe fața mea se putea citi șocul pe care-l simțisem. Vârcolacul-panteră

zâmbi și-mi dădu drumul la mână.

— Cel mai bun lucru în faptul că am fost în spital a fost că ai venit să mă vezi, zise. Nu te sfii acum, că sunt acasă.

— Bineînțeles că nu, am spus, gata să ies din cameră ca să-mi pot recâștiga calmul.

Din cealaltă cameră plecaseră majoritatea persoanelor câtă vreme vorbisem eu cu Calvin. Crystal și Jason dispăruseră, iar Maryelizabeth aduna farfuriile ajutați de o adolescentă, tot vârcolac-panteră.

— Terry, zise Maryelizabeth, arătând spre tânără. Fiica mea. Locuim alături.

Am dat din cap către fată, iar aceasta îmi aruncă o privire scurtă, după care se întoarse la treaba ei. Nu era vreun fan de-al meu. Avea o ascendență mai blondă, ca Maryelizabeth și Calvin, și era o gânditoare.

— O să te căsătorești cu tatăl meu? mă întrebă.

— Nu plănuiesc să mă mărit cu nimeni, am spus cu grijă. Cine e tatăl tău?

Maryelizabeth îi aruncă lui Terry o privire prin care-i promitea că mai târziu îi va părea rău că pusese o asemenea întrebare.

— Terry e fiica lui Calvin, zise.

Am fost uimită o secundă sau două, dar brusc, atitudinea celor două femei, sarcinile lor, calmul cu care se mișcau în această casă își găsiră locul.

Nu am scos un cuvânt. Pe fața mea probabil că s-a putut citi ceva, căci Maryelizabeth păru alarmată, apoi furioasă.

— Să nu îndrăznești să ne judeci pentru felul în

care ne trăim viața, zise. Nu suntem ca tine.

— Asta așa e, am spus, înghițindu-mi repulsia. M-am forțat să zâmbesc.

— Mulțumesc că m-ai prezentat celor de-aici. Îți sunt recunoscătoare. Vă pot ajuta cu ceva?

— Ne descurcăm, zise Terry, aruncându-mi din nou o privire, o combinație ciudată de respect și ostilitate.

— Nu ar fi trebuit niciodată să te trimitem la școală, îi spuse Maryelizabeth fetei.

Ochii ei depărtați și aurii arătau deopotrivă respectul și antipatia.

— La revedere, am zis, și după ce mi-am recuperat haina, am părăsit casa încercând să nu mă grăbesc.

Spre dezgustul meu, Patrick Furnan mă aștepta lângă mașina mea. Ținea sub braț o cască de motociclist și am zărit și Harley-ul undeva mai departe pe drum.

— Ești interesată să auzi ce am de spus? Întrebă vârcolacul cel bărbos.

— Nu, de fapt nu, i-am răspuns.

— N-o să te tot ajute pe gratis, zise Furnan, și eu am întors brusc capul spre el ca să-l pot privi în față.

— Despre ce vorbești?

— Un mulțumesc și un sărut nu o să-l satisfacă. O să-ți ceară o recompensă, mai devreme sau mai târziu. Nu se va putea abține.

— Nu-mi amintesc să-ți fi cerut sfatul, am spus. Făcu un pas spre mine.

— Și păstrează distanța, i-am zis.

Am cuprins cu privirea casele din jurul nostru. Atenția comunității era concentrată asupra noastră; simțeam presiunea.

— Mai devreme sau mai târziu, repetă Furnan. Rânji brusc la mine. Sper că va fi mai devreme. Nu poți să înșeli un vârcolac, știi asta. Sau o panteră. O să fii sfâșiată de ei.

— Nu înșel pe nimeni, am spus, frustrată dincolo de orice limită de insistența lui că-mi cunoștea viața sentimentală mai bine decât mine. Nu mă întâlnesc cu nici unul dintre ei.

— Atunci nu ai protecție, zise triumfător.

Pur și simplu, nu puteam câștiga.

— Du-te dracului, am spus, absolut exasperată.

Am urcat în mașină și am plecat, lăsându-mi privirea să alunece peste vârcolac ca și cum acesta nici nu ar fi fost acolo. (Conceptul de renegare s-ar putea dovedi util.) Ultimul lucru pe care l-am văzut în oglinda retrovizoare a fost Patrick Furnan punându-și casca, încă uitându-se după mașina mea.

Dacă până acum nu mă interesase cine va învinge dintre Jackson Herveaux și Patrick Furnan, în concursul Regele Munților, acum mă interesa.

Capitolul 19

Spălam vasele pe care le folosisem să-i gătesc lui Calvin. Micul meu apartament era liniștit. Dacă Halleigh era acasă, era la fel de tăcută ca un șoricel. Ca să spun cinstit, nu mă deranjează să spăl vase. Era un moment potrivit ca să-mi las mintea să vagabondeze și deseori luam decizii bune atunci când făceam ceva foarte pământean. Deloc surprinzător, mă gândeam la noaptea anterioară. Încercam să-mi amintesc exact ce spusese Sweetie. Ceva mă deranjase, dar în acel moment nu eram în postura de a ridica mâna și a pune întrebări. Era ceva ce avea legătură cu Sam.

În cele din urmă, mi-am amintit că, deși îi spusese lui Andy Bellefleur că sigur câinele de pe alee era un terianthrop, nu știuse că e Sam. Nu era nimic straniu în asta, din moment ce Sam era copoi și nu collie, cum apăruse de obicei.

După ce am realizat ce mă deranja, m-am gândit că mintea mi se va fi liniștit. Dar nu s-a întâmplat așa. Mai era ceva – ceva ce spusese Sweetie. M-am gândit, și iar m-am gândit, dar pur și simplu nu-mi pica fisa.

Spre surprinderea mea, m-am trezit sunându-l pe Andy Bellefleur, acasă. Când mi-a răspuns sora sa, Portia, era la fel de surprinsă ca și mine și-mi zise mai degrabă cu o voce rece că-l cheamă

imediat.

— Da, Sookie?

Andy părea neutru.

— Andy, dă-mi voie să-ți pun o întrebare.

— Ascult.

— Când Sam a fost împușcat, am spus, și am făcut o pauză, încercând să-mi formulez ideea.

— În regulă, zise Andy, ce-i cu el?

— E adevărat că glonțul nu s-a potrivit cu celelalte?

— Nu am recuperat un glonț în toate cazurile. Nu era un răspuns direct, dar probabil că era cel mai bun pe care aveam să-l obțin.

— Hm. Bine, am spus și apoi i-am mulțumit și am închis, nefiind sigură că aflasem sau nu ce mă interesa.

Trebuia să-mi scot chestia asta din minte și să fac altceva. Dacă era o problemă acolo, în cele din urmă va ieși la suprafață, peste toate întrebările care-mi umpleau gândurile.

Restul serii a fost liniștit, ceea ce ajunsese să fie o plăcere rară. Cu o casă atât de mică de curățat și o curte atât de mică de care să mă ocup, aveam să mă bucur de multe ore libere. Am citit o oră, am dezlegat un careu de cuvinte încrucișate și m-am băgat în pat pe la unsprezece.

În mod surprinzător, nimeni nu m-a trezit toată noaptea. Nimeni nu a murit, nu au fost incendii și nimeni nu a trebuit să mă anunțe despre vreo urgență.

A doua zi dimineață, m-am trezit simțindu-mă mai bine decât în celelalte zile din acea

săptămână. Am aruncat o privire spre ceas și am constatat că dormisem până la zece. Ei, asta nu era chiar atât de surprinzător. Umărul meu era aproape vindecat; conștiința mi se liniștise. Nu credeam că am multe secrete de păstrat și asta era o ușurare nemaipomenită. Eram obișnuită să păstrez secretele celorlalți, nu și pe ale mele.

Telefonul sună când îmi sorbeam ultima dintre cafelele mele de dimineață. Am pus cartea deschisă cu fața în jos pe masa din bucătărie, ca să nu uit unde rămăsesem, și m-am ridicat să răspund.

— Alo? am spus veselă.

— Azi e, zise Alcide cu vocea vibrându-i de nerăbdare. Trebuie să vii.

Pacea mea rezistase treizeci de minute. Treizeci de minute.

— Cred că te referi la concursul pentru poziția de lider.

— Bineînțeles.

— Și de ce trebuie să fii acolo?

— Trebuie să fii acolo pentru că toată haita și toți prietenii haitei trebuie să fie acolo, zise Alcide, pe un ton care nu admitea replică. Christine mai ales crede că ar trebui să fii martoră.

Poate că l-aș fi contrazis, dacă nu ar fi pomenit de Christine. Soția fostului lider al haitei mă impresionase, fiind o femeie foarte inteligentă și cu mintea limpede.

— În regulă, am spus, încercând să nu par morocănoasă. Unde și când?

— La prânz, să fii la clădirea goală de la

numărul 2500 de pe strada Clairemont. Cândva acolo era David & Van Such, imprimeria.

Mi-a mai dat câteva repere și am închis. În timp ce făceam duș, m-am gândit că era un eveniment sportiv, așa că m-am îmbrăcat în vechea mea fustă de blugi, cu un tricou cu mâneci lungi, roșu, Mi-am pus niște colanți roșii (fusta era destul de scurtă) și niște balerini negri marca Mary Jane. Erau puțin cam roși, așa că speram că Christine nu se va uita în jos la pantofii mei. Mi-am pus crucea de argint sub tricou; semnificația ei religioasă s-ar putea să nu-i deranjeze deloc pe vârcolaci; dar argintul, da.

Fosta companie tipografică David & Van Such fusese la vremea ei o clădire foarte modernă, într-un parc industrial la fel de modern, absolut gol în această sâmbătă. Toate clădirile fuseseră construite să se potrivească: edificiile joase din piatră gri, cu geamuri fumurii, cu tufișuri de mirt de jur împrejur, fâșii de iarbă, și curburi interesante. David & Van Such avea un pod ornamental peste un iaz ornamental, și o ușă roșie. Primăvara și după o restaurare, clădirea ar putea fi frumoasă, pe cât poate fi o clădire modernă. Astăzi, la sfârșitul iernii, buruienile moarte care crescuseră înalte în timpul verii erau unduite de vântul rece. Tufișurile scheletice de mirt aveau nevoie să fie tunse, iar apa din iaz părea stătută, cu gunoaie plutind jalnic, ici și colo. În parcarea de la David & Van Such erau înjur de treizeci de mașini, inclusiv – amenințătoare – o ambulanță.

Deși purtam haină, ziua mi s-a părut brusc mai rece când am parcurs drumul dintre parcare până

la ușa din față. Îmi părea rău că lăsasem haina mai groasă acasă, dar nu considerasem că merita să o iau pentru cât mergeam de la mașină până la sala respectivă. Sticla de pe fațada firmei David & Van Such, întreruptă doar de ușa roșie, reflecta cerul bleu palid și iarba moartă.

Nu mi se părea în regulă să bat la ușa unei clădiri de birouri, așa că m-am strecurat înăuntru. Doi oameni erau deja în fața mea și trecuseră de zona acum goală a recepției. Au intrat pe niște uși duble, cenușii. I-am urmat, întrebându-mă în ce mă băgăm.

Am intrat în ceea ce părea zona de producție, bănuiesc, căci preșele lungi dispăruseră de mult. Sau poate această încăpere ca o cavernă fusese plină de birouri la care se aflau funcționari care luau comenzi sau făceau muncă de contabilitate. Ferestrele din plafon permiteau să pătrundă o oarecare lumină naturală. Aproape de centru era o adunare de oameni.

Ei, se pare că nu o nimerisem cu hainele. Femeile purtau în majoritate costume drăguțe, cu pantaloni, și am zărit și câte o rochie pe ici, pe colo. Am ridicat din umeri. De unde era să știu?

Erau câțiva oameni în mulțime pe care nu-i văzusem la înmormântare. Am salutat-o cu o înclinare a capului pe o femeie-vârcolac cu părul roșu, pe nume Amanda (o știam de pe vremea Războiului Vrajitoarelor), iar ea mi-a răspuns la salut. Am fost surprinsă să-i zăresc pe Claudine și Claude. Gemenii arătau minunat, ca întotdeauna. Claudine purta un pulover verde-închis și pantaloni

negri, iar Claude un pulover negru și pantaloni verde-închis. Efectul era izbitor. Fiindcă cele două persoane din neamul zânelor erau singurele din mulțime care nu erau vârcolaci, m-am dus să stau cu ele.

Claudine se aplecă și mă sărută pe obraz, și la fel făcu și Claude. Sărutările erau exact la fel.

— Ce se va întâmpla acum? am întrebat în șoaptă, pentru că grupul era ciudat de tăcut.

Am văzut niște obiecte atârinate de tavan, dar în lumina slabă nu-mi dădeam seama ce sunt.

— Vor fi mai multe teste, murmură Claudine. Nu ești prea impresionabilă, nu-i așa?

Nu fusesem niciodată, dar m-am întrebat dacă acum nu voi încerca trăiri noi.

O ușă se deschise în capătul îndepărtat al camerei, iar Jackson Herveaux și Patrick Furnan intrară. Erau în pielea goală. Pentru că am văzut foarte puțini bărbați goi, nu prea aveam termen de comparație, dar trebuie să spun că acești doi vârcolaci nu reprezentau idealul meu. Jackson, deși categoric în formă, era un bărbat în vârstă, cu picioare subțiri, iar Patrick (deși părea și el puternic și musculos) avea forma unui butoi.

După ce m-am obișnuit cu goliciunea bărbaților, am observat că fiecare dintre ei era însoțit de câte un vârcolac. Alcide îl urma pe tatăl său, și un tânăr blond era pe urmele lui Patrick. Alcide și vârcolacul blond erau îmbrăcați.

— Ar fi fost drăguț dacă *ei* ar fi fost dezbrăcați, nu-i așa? șopti Claudine, arătând spre cei doi bărbați tineri. Ei sunt secunzii.

Ca într-un duel. Am privit să văd dacă aveau pistoale sau săbii, dar mâinile le erau goale.

Am observat-o pe Christine doar când a ieșit în fața mulțimii. Ridică mâinile deasupra capului și bătu din palme o dată. Nu fusese gălăgie nici înainte, dar acum spațiul uriaș era absolut tăcut. Femeia delicată cu părul argintiu ceruse atenție.

Înainte să înceapă, consultă un carnețel.

— Ne-am întâlnit să alegem următorul lider al haitei din Shreveport, numită și haita Dinte Lung. Ca să fie lideri ai haitei, acești vârcolaci trebuie să se întreacă în trei teste.

Christine făcu o pauză ca să se uite în carnețel. Trei era un bun număr mistic. Mă așteptasem la trei.

Am sperat că nici unul dintre aceste teste nu va implica sânge. Slabe șanse.

— Primul test este unul de agilitate, spuse Christine și făcu un gest către zona înconjurată cu frânghii din spatele ei.

În lumina slabă, totul arăta ca un gigantic teren de joacă.

— Apoi testul de rezistență, continuă ea și arătă spre zona acoperită cu un covor în stânga ei. Și, în sfârșit, testul de putere în luptă, spuse ea indicând cu mâna către structura din spatele ei.

Cam atât despre testele fără sânge.

— Apoi învingătorul va trebui să se împerecheze cu un alt vârcolac, ca să asigure supraviețuirea haitei.

Speram că mai ales această parte va fi una simbolică. În fond, Patrick Furnan avea o soție care

stătea deoparte cu un grup care era categoric în favoarea lui Patrick.

Astea mie mi se păreau patru teste, nu trei, dacă nu cumva partea cu împerecherea însemna mai degrabă un trofeu pentru învingător.

Claude și Claudine m-au apucat de mâini și m-au strâns amândoi în același timp.

— O să fie nasol, am șoptit, iar ei au încuviințat la unison.

Am văzut doi asistenți de pe salvare care stăteau în spatele mulțimii. Amândoi erau teriantropi de un fel sau altul, după cum mi-au dezvăluit tiparele lor mentale. Cu ei mai era o persoană – mă rog, mai bine zis o creatură – pe care n-o mai văzusem de luni bune: dr. Ludwig. Aceasta m-a zărit și m-a salutat cu o plecăciune. I-am întors gestul. Dr. Ludwig nu avea mai mult de un metru înălțime, un nas mare, o piele smeadă, și un păr castaniu des și ondulat. Eram bucuroasă că era acolo. Nu aveam nici o idee despre ce era dr. Ludwig, știam doar că nu era ființă umană, dar ca medic era minunată.

Spatele meu ar fi avut cicatrici permanente – presupunând că aș fi trăit – dacă dr. Ludwig nu m-ar fi tratat după atacul menadei. Datorită acestei doctorițe mărunțele scăpasem cu doar câteva zile proaste și niște urme fine, albe, pe omoplați.

Concurenții au intrat în „ring” – de fapt un pătrat mare marcat de frânghii de catifea roșie și de stâlpi metalici precum cei folosiți în hoteluri. M-am gândit că zona împrejmuită arăta ca un teren de joacă, dar acum că se aprinseră luminile, am

realizat că aveam în fața ochilor ceva asemănător mai degrabă cu o arenă pentru cursele de cai, cele cu obstacole, combinată cu o arenă pentru gimnastică – sau un traseu pentru o competiție de agilitate a câinilor de talie uriașă.

Christine spuse:

— Acum vă veți schimba.

Christine se dădu în spate ca să se piardă în mulțime. Ambii candidați s-au lăsat la pământ, iar aerul din jurul lor a început să sclipească și să se distorsioneze. Să te transformi repede la dorința cuiva era un prilej de mare mândrie printre teriantropi. Cei doi vârcolaci își terminară transformarea în același moment. Jackson Herveaux a devenit un lup uriaș, negru, ca fiul său. Patrick Furnan era cenușiu-deschis, lat în piept și puțin mai scurt.

În timp ce mica adunare se trăgea mai aproape, agățându-se de cordoanele de catifea, unul dintre cei mai mari bărbați pe care-i văzusem vreodată păși în arenă. L-am recunoscut ca fiind cel pe care-l văzusem la înmormântarea colonelului Flood. Avea cel puțin doi metri înălțime. Astăzi era dezbrăcat până în talie și desculț. Avea o musculatură impresionantă, iar pieptul îi era la fel de lipsit de păr ca și capul. Nu știu de ce, m-a dus cu gândul la un geniu; ar fi avut un aer destul de natural cu o eșarfă peste piept și colanți. Însă el purta blugi decolorați. Ochii îi erau foarte adânci. Bineînțeles, și el era teriantrop, dar nu-mi puteam imagina în ce animal se transforma.

— Uau! îi scăpă lui Claude.

— Oh, Doamne! șopti Claudine.

— Extraordinar! am mormăit și eu.

Așezându-se între cei doi concurenți, bărbatul cel înalt îi conduse spre începutul cursei.

— Odată ce testul începe, nici un membru al haitei nu-l poate întrerupe, zise, privind de la un vârcolac la altul.

— Primul concurent este Patrick, lup, membru al haitei, zise bărbatul înalt.

Vocea sa de bas era la fel de dramatică precum bătaia îndepărtată a tobelor.

Am înțeles atunci: el era maestrul de ceremonii.

— Patrick e primul, moneda a decis, zise bărbatul înalt.

Înainte să mă pot gândi că era destul de amuzant că toată această ceremonie includea și datul cu banul, lupul mai deschis la culoare pornise, mișcându-se atât de repede încât abia îl puteam urmări. Zbură peste rampă, sări peste trei butoaie, ateriza într-o clipă în colțul îndepărtat, mai urcă încă o rampă și trecu printr-un inel agățat de tavan (care se agită violent după ce trecu prin el), și se lăsă la pământ, târându-se printr-un tunel transparent care era foarte îngust și răsucit din loc în loc. Era ca unul pentru dihuri sau nevăstuici, doar că ceva mai mare. Odată ieșit din tunel, lupul, cu gura căscată, ajunse într-o zonă acoperită cu gazon artificial. Aici făcu o pauză și se gândi înainte să pună piciorul. Fiecare pas era la fel, în timp ce lupul își croia drum peste cei aproximativ optsprezece metri ai suprafeței. Brusc, o secțiune de gazon a sărit în sus ca o trapă, apoi s-a închis la

fel de rapid, ratând cu puțin piciorul din spate al lupului. Lupul scoase un schelălăit, rămânând nemișcat. Probabil că nu-i era ușor să se abțină să nu sară pe platforma sigură care se afla la câțiva pași depărtare.

Tremuram, deși acest concurs nu mă afecta personal cu nimic. Tensiunea se făcea simțită oricum printre vârcolaci. Nu mai păreau să se miște la fel ca oamenii. Chiar și super aranjata doamnă Furnan avea acum ochi mari rotunzi, ochi care nu păreau umani nici sub tot acel machiaj.

Când lupul cenușiu termină ultima probă, săritura dintr-un punct fix pe o distanță care ar fi putut să acopere două mașini, un urlet de triumf țâșni din gâtulejul perechii lui Patrick. Lupul se opri în siguranță pe platformă. Arbitrul verifică cronometrul din mână.

— Cel de-al doilea candidat, zise bărbatul înalt, Jackson Herveaux, lup al haitei.

Un creier din apropiere îmi oferi numele bărbatului solid.

— Quinn, i-am șoptit lui Claudine.

Ochii i se măriră. Numele avea pentru ea un înțeles pe care nu puteam să-l intuiesc.

Jackson Herveaux începu același test de aptitudini pe care Patrick îl încheiase deja. A fost mai grațios la trecerea prin cercul suspendat; abia dacă se mișcă atunci când trecu prin el. Îi luă însă mai mult să treacă prin tunel. Păru să-și dea seama de asta, pentru că păși pe zona cu trapele mult mai repede decât aș fi crezut că era înțelept. Probabil ajungând la aceeași concluzie, se opri brusc. Se

aplecă pentru a-și folosi cu mai multă atenție nasul. Informația pe care acesta i-o transmisese îl făcu să se cutremure. Cu o grijă deosebită, vârcolacul ridică o labă neagră și o mișcă ușor câțiva centimetri. Ne țineam respirația în timp ce el înainta într-un stil cu totul diferit de cel al predecesorului. Patrick Furnnt se mișcase cu pași mari, cu pauze mai lungi, pentru a adulmea cu atenție, un fel de stil grăbește-te și așteaptă. Jackson Herveaux se deplasa constant cu pași mici, cu mișcări calculate cu grijă. Spre ușurarea mea, tatăl lui Alcide trecu peste zonă întreg, fără să pornească vreuna dintre trape.

Lupul negru se pregăti pentru saltul final și se aruncă în aer cu toată forța. Aterizarea a fost mai puțin grațioasă, trebuind să se agate de marginea platformei cu labele din spate. Dar a reușit, și câteva strigăte de felicitare se auziră prin spațiul gol.

— Ambii candidați au trecut testul de agilitate, zise Quinn.

Cuprinse mulțimea cu privirea. Când ajunse în dreptul trioului nostru ciudat – două persoane din neamul zânelor, gemene, înalte și brunete (o femeie și un bărbat) și o ființă umană mult mai mărunță și blondă – privirea parcă i se opri o clipă, dar e greu de spus dacă chiar așa era.

Christine încerca să-mi atragă atenția. Când a văzut că mă uitam la ea, a făcut un semn discret, scurt, cu capul, către un loc de lângă zona pentru testul de rezistență. Uimită, dar ascultătoare, mi-am făcut drum prin mulțime. Nu mi-am dat seama

că gemenii mă urmaseră până ce nu s-au așezat lângă mine. Era ceva în legătură cu asta, ce Christine voia să văd, să... Bineînțeles. Voia să-mi folosesc talentul aici. Suspecta... o înșelăciune. Când Alcide și blondul său corespondent își ocupară locurile în țarc, am observat că amândoi purtau mănuși. Atenția le era complet absorbită de această întrecere; creierul lor era în totalitate concentrat la asta, nelăsând nici un alt gând pentru mine. Mai rămâneau cei doi lupi. Nu am încercat niciodată să pătrund în mintea unei persoane transformate.

Cu multă teamă și precauție, m-am concentrat să le pot desluși gândurile. Așa cum v-ați putea aștepta, amestecul de gânduri aparținând omului și animalului era destul de dificil de descifrat. La prima citire, am putut doar să percep același tip de concentrare, dar apoi am detectat o diferență.

Când Alcide a ridicat o bară de argint lungă de cincizeci de centimetri, am simțit cum mi s-a strâns stomacul. Uitându-mă la vârcolacul blond de lângă el, care făcea același gest, am simțit cum buzele mi se strâng de dezgust. Mănușile nu erau în totalitate necesare pentru că, în forma umană, pielea unui vârcolac nu este vătămată de argint. În forma de lup, argintul era îngrozitor de dureros.

Asistentul blond al lui Furnan și-a trecut mâna peste argint, ca și cum ar fi testat bara să nu aibă defecte ascunse.

Nu aveam nici o idee de ce argintul îi slăbea pe vampiri și-i ardea, și de ce le putea fi fatal vârcolacilor, în timp ce nu avea nici un efect

asupra zânelor – care însă nu puteau suporta o expunere prelungită la fier. Dar știam că aceste lucruri erau adevărate și mai știam că următorul test va fi îngrozitor de urmărit.

Oricum, eram acolo să asist la el. Urma să se întâmple ceva care necesita atenția mea. Mi-am întors mintea spre nota de indiferență pe care o citisem în gândurile lui Patrick. În forma sa de vârcolac, acestea erau atât de primitive încât cu greu puteau fi definite drept „gânduri”.

Quinn stătea în picioare între cei doi secunzi, captând o sclipire de lumină cu scalpul său chel. Avea un cronometru în mână.

— Candidații vor lua argintul acum, zise, și cu mâinile sale înmănușate, Alcide puse bara în gura tatălui său.

Lupul negru închise gura și se așeză, exact cum făcu și lupul cenușiu cu bara sa de argint. Cei doi secunzi se traseră în spate. Un scheunat puternic de durere veni de la Jackson Herveaux, în timp ce Patrick Furnan nu dădea nici un semn de stres, în afară de faptul că respira greu. În timp ce pielea delicată a gingiilor și buzelor sale începu să fumege și să miroasă puțin, scheunatul lui Jackson deveni mai puternic. Pielea lui Patrick prezenta aceleași simptome dureroase, dar Patrick era tăcut.

— Sunt atât de curajoși! șopti Claude, uitându-se cu fascinație dar și cu groază la chinul pe care cei doi lupi îl îndurau.

Era evident că lupul mai în vârstă nu va învinge în această probă. Semnele vizibile de durere

creșteau cu fiecare secundă și, deși Alcide stătea acolo concentrându-se doar asupra tatălui său, ca să-i acorde tot sprijinul, în orice moment lupul putea ceda. Doar că...

— Trișează, am spus clar, arătând către lupul cenușiu.

— Nici un membru al haitei nu poate vorbi, se auzi vocea gravă a lui Quinn, care nu era furioasă, ci mai degrabă constatativă.

— Eu nu sunt membru al haitei.

— Contești întrecerea?

Acum, Quinn se uita direct la mine. Toți membrii haitei care stăteau în apropierea mea s-au dat în spate până ce am rămas singură cu cei doi însoțitori ai mei din neamul zânelor, care se uitau în jos la mine oarecum cu surprindere și panică.

— Pe naiba dacă nu! Miroase mânușile pe care le poartă secundul lui Patrick.

Secundul blond părea într-adevăr vinovat.

— Dați drumul barelor, comandă Quinn, iar cei doi lupi se executară, Jackson Herveaux cu un scâncet.

Alcide se lăsă în genunchi lângă tatăl său și-l luă în brațe pe lupul mai bătrân.

Quinn, mișcându-se ușor, ca și cum încheieturile i-ar fi fost unse cu ulei, îngenunche ca să recupereze mânușile pe care secundul lui Patrick le aruncase pe podea. Libby Furnan se aplecase peste cordonul de catifea ca să le înhațe, dar un mârâit adânc al lui Quinn o avertiză să se oprească. Mă trecură și pe mine fiori pe șira spinării, deși mă aflam mult mai departe decât ea.

Quinn ridică mânușile și le miroși.

Se uită în jos la Patrick Furnan cu un dispreț atât de profund, încât am fost surprinsă că lupul nu s-a prăbușit sub greutatea lui.

Se întoarce cu fața spre restul mulțimii.

— Femeia are dreptate.

Vocea gravă a lui Quinn le dădu cuvintelor greutatea pe care o meritau. Pe mânuși fusese pus un medicament. Acesta anesteziase pielea lui Furnan când bara de argint îi fusese pusă în gură, ca să poată rezista mai mult.

— Îl declar învins în această probă a concursului, continuă Quinn. Haita va trebui să decidă dacă ar trebui să-și piardă dreptul de a mai continua și dacă secundul său va mai fi membru al haitei.

Vârcolacul blond se chirci ca și cum s-ar fi așteptat ca cineva să-l lovească. Nu știam de ce pedeapsa lui trebuia să fie mai grea decât a lui Patrick; poate cu cât aveai un rang mai mic, mai cruntă era pedeapsa? Nu era chiar corect; dar, din nou, nu eram vârcolac și nu puteam să judec.

— Haita va vota, anunță Christine.

Îmi întâlni privirea și mi-am dat seama că asta era motivul pentru care dorise să mă aflu aici.

— Voi, restul, veți merge în camera cealaltă.

Quinn, Claude, Claudine și trei teriantropi se îndreptară împreună cu mine spre ușile care duceau în cealaltă cameră. Acolo intra mai multă lumină naturală, ceea ce era o plăcere. Mai puțin plăcută era curiozitatea care mă înconjura. Scuturile mele erau încă jos, și am simțit

suspiciunea și presupunerile venind din creierile însoțitorilor mei, cu excepția, bineînțeles, a celor doi însoțitori ai mei din neamul zânelor. Pentru Claude și Claudine, ciudățenia mea însemna un dar special, iar eu eram o femeie norocoasă.

— Vino înapoi, mârâi Quinn, și m-am gândit să-i spun să-și ia ordinele și să și le bage acolo unde nu strălucește soarele.

Dar asta ar fi fost o copilărie și nu aveam nici un motiv să mă tem. (Cel puțin asta mi-am repetat cam de șapte ori, într-o succesiune rapidă.) Mi-am îndreptat spatele, am pornit către el și l-am privit în față.

— Nu trebuie să strângi din maxilare așa, zise calm, nu o să te lovesc.

— Nici nu am crezut că o vei face, am spus pe un ton tăios de care eram foarte mândră.

Am descoperit că ochii săi rotunzi erau foarte închiși la culoare, adânci, îmi aminteau de violetul panseluțelor. Uau, erau frumoși! Am zâmbit din pură încântare... și am simțit și o picătură de ușurare.

Pe neașteptate, îmi zâmbi și el. Avea buze pline, dinți albi și egali, și un gât parcă sculptat în marmură.

— Cât de des trebuie să te bărbierești? am întrebat, fascinată de pielea lui catifelată.

Râse.

— E ceva care să te sperie? întrebă.

— Atât de multe lucruri! am spus cu regret.

Se gândi la asta un moment.

— Ai un simț al mirosului super sensibil?

— Nici vorbă.

— Îl cunoști pe blond?

— Nu l-am mai văzut niciodată până acum.

— Atunci de unde ai știut?

— Sookie e telepată, răspunse Claude în locul meu.

Când însă simți întreaga apăsare a privirii bărbatului înalt, îi păru teribil de rău că-l întrerupsese.

— Sora mea, ea... ăăă... e gardianul ei, încheie grăbit Claude.

— Atunci faci o treabă proastă, îi spuse Quinn lui Claudine.

— Nu te lua de Claudine, am spus indignată. Mi-a salvat viața de multe ori.

Quinn părea exasperat.

— Zâne, bombăni. Vârcolacii nu vor fi fericiți de informația pe care le-ai dat-o, îmi spuse. Cel puțin jumătate dintre ei își vor dori să te vadă moartă. Dacă siguranța ta este prioritatea lui Claudine, ar fi trebuit să-și țină gura închisă.

Claudine era zdrobită.

— Hei, am intervenit, scutește-mă! Știu că ai prieteni acolo pentru care ești îngrijorat, dar nu o învinovăți pe Claudine pentru asta, și nici pe mine, am adăugat grăbită, căci privirea lui era fixată asupra mea.

— Nu am nici un prieten acolo. Și mă rad în fiecare dimineață, zise.

— Bine, atunci, am încuviințat.

— Sau dacă ies, seara.

— Am înțeles.

— Ca să fac ceva special.

Oare ce considera Quinn ca fiind special? Ușile se deschiseră întrerupând una dintre cele mai ciudate conversații de care avusesem parte.

— Puteți intra din nou, zise o tânără vârcolac, cu pantofi cu tocuri de zece centimetri care strigau „trage-mi-o!”.

Purta o salopetă, și când am urmat-o înapoi în camera mare își undui și mai tare mersul. M-am întrebat pe cine se străduia să atragă, Quinn sau Claude. Sau poate pe Claudine?

— Iată hotărârea noastră, zise Christine către Quinn. O să reluăm concursul de unde a rămas. Conform votului, din moment ce Patrick a trișat la cel de-al doilea test, este declarat învins la acel test. La fel și la testul de agilitate. Oricum, i se permite să rămână în cursă. Dar, ca să învingă în final, trebuie să câștige decisiv ultimul test.

Nu știam precis ce înseamnă „decisiv” în acest context. Din expresia lui Christine nu părea a fi nimic bun. Pentru prima dată, am realizat că s-ar putea ca dreptatea să nu învingă.

Alcide părea foarte îndârjit când i-am văzut fața în mulțime. Era limpede că această judecată îl favoriza pe oponentul tatălui său. Nu realizasem că erau mai mulți vârcolaci în tabăra lui Furnan decât în cea a lui Herveaux, și m-am întrebat când avusese loc această schimbare. Balanța păruse mai echilibrată la înmormântare.

Din moment ce intervenisem deja, m-am simțit liberă să mă amestec și mai mult. Am început să mă plimb printre membrii haitei, ascultându-le

creierile. Deși mințile complicate și întortocheate ale tuturor vârcolacilor și teriantropilor sunt greu de descifrat, am început să adun câte un indiciu de pe ici, pe colo. Am aflat că familia Furnan își urmase planul de a împrăștia povești despre pasiunea pentru joc a lui Herveaux, prezentându-l pe Jackson ca pe un lider pe care nu te-ai fi putut baza.

Știam de la Alcide că poveștile despre pasiunea pentru jocuri de noroc a tatălui său erau adevărate. Deși nu-i admiram pe membrii familiei Furnan pentru că se folosiseră de acest atu, nu consideram nici că măsluiseră cărțile.

Cei doi concurenți erau încă în forma de lup. Dacă am înțeles corect, oricum erau programați să lupte. Stăteam lângă Amanda.

— Ce s-a schimbat la ultimul test? am întrebat.

Roșcata mi-a șoptit că acum lupta nu mai era un meci obișnuit în care învingător era declarat concurentul rămas în picioare după cinci minute.

Acum, ca să câștige bătălia „decisiv”, învinsul trebuia să fie mort sau invalid.

Era mai mult decât credeam, dar am știut fără să întreb că nu puteam pleca.

Grupul s-a adunat în jurul unui fel de cușcă din sârmă, care-mi amintea teribil de *Mad Max Beyond Thunderdome*³¹. Vă amintiți – doi intră, doar unul pleacă. Cred că ăsta era echivalentul pentru lupi. Quinn deschise ușa și cei doi lupi uriași se furișară

³¹ Al treilea film al seriei Mad Max (1985), cu Mel Gibson în rolul principal (Mad Max: Cupola Tunetului).

înăuntru, aruncând priviri într-o parte și în alta, ca și cum și-ar fi numărat suporterii. Sau cel puțin asta am crezut eu că fac.

Quinn se întoarse și-mi făcu semn cu capul.

Aoleu! M-am încruntat. Ochii căprui-violet erau gravi. Omul vorbea serios. M-am apropiat de el reticentă.

— Du-te și citește-le din nou mințile, îmi spuse.

Puse o mână uriașă pe umărul meu. Mă întoarse cu fața la el, ceea ce mă aduse față-n față, ca să zic așa, cu sfârcurile lui maro-închis. Tulburată, am privit în sus.

— Auzi, blonduțo, tot ce ai de făcut este să intri acolo și să-ți faci treaba, îmi ceru cu o voce care se voia liniștitoare.

Nu ar fi putut să aibă ideea asta cât lupii erau afară din cușcă? Dacă închidea ușa în urma mea? M-am uitat peste umăr la Claudine, care dădea din cap înnebunită.

— De ce trebuie să fac asta? La ce folosește? am întrebat, că doar nu eram complet idioată.

— O să trișeze din nou? întrebă Quinn atât de încet, încât știam că nimeni altcineva nu-l putuse auzi. Are Furnan vreun mod de a trișa pe care noi nu l-am depistat?

— Îmi garantezi siguranța?

Îmi întâlni privirea.

— Da, răspunse fără nici o ezitare.

Deschise ușa cuștii. Deși a trebuit să se aplece mult, a intrat în urma mea.

Cei doi lupi se apropiară cu grijă de mine. Miroseau puternic; ca niște câini, dar cu iz de mosc

și mai sălbatic. Agitată, am pus cu grijă mâna pe capul lui Patrick Furan. Am privit în mintea lui și nu am putut vedea nimic în afară de furie față de mine pentru că din cauza mea pierduse concursul de rezistență. Era o scânteie de voință legată de bătălia care venea și pe care intenționa s-o câștige prin cruzime pură.

Am oftat, am clătinat din cap, mi-am retras mâna. Ca să fiu corectă, am pus mâna și pe Jackson, care era atât de înalt încât am fost complet uimită. Lupul vibra la propriu, un tremur slab care-i făcea blana să se zbârlească sub mâna mea. Întreaga lui hotărâre se concentra să-l sfâșie bucată cu bucată pe rivalul său. Dar Jackson se temea de lupul mai tânăr.

— Totul e în ordine, am spus, și Quinn se întoarse să deschidă ușa.

Se aplecă să treacă pe ea, iar eu eram pe cale să-l urmez când fata îmbrăcată în salopetă țipă. Mișcându-se mai rapid decât credeam că s-ar putea mișca un bărbat atât de mare, Quinn se răsuci pe călcâie, mă apucă de braț cu o mână și trase cu toată forța.

Cu cealaltă mână trânti ușa, și am auzit ceva zdrobindu-se de ea.

Zgomotele din spatele meu îmi confirmară că lupta deja începuse, dar eu eram lipită de o zonă imensă de piele catifelată și bronzată.

Cu urechea lipită de pieptul lui Quinn, am auzit vibrația atât în interior, cât și în exterior, când întrebă:

— Te-a prins?

Tremuram din toate încheieturile. Piciorul îmi era ud și mi-am văzut ciorapii ruși, iar sângele curgea dintr-o rană de pe pulpa dreaptă. Mă zgâriasem la picior când Quinn închisese atât de repede ușa sau fusesem mușcată? Oh, Doamne, dacă fusesem mușcată...

Toți ceilalți erau lipiți de cușca de metal, urmărindu-i pe lupii care mârâiau și se agitau. Saliva și sângele lor zburau în particule fine, pătându-i pe spectatori. Am privit în urmă ca să-l văd pe Jackson apucându-l și rupându-i lui Patrick piciorul din spate, când Patrick se îndoie ca să-l muște de bot pe Jackson. O fracțiune de secundă, i-am zărit fața lui Alcide, concentrată și temătoare.

Nu voiam să văd asta. Preferam să admir pielea acestui străin decât să mă uit la cei doi bărbați omorându-se unul pe celălalt.

— Sângerez, i-am spus lui Quinn. Nu e grav.

Un scheunat ascuțit venit din cușcă mă anunță că unul dintre cei doi lupi marcuse. M-am ghemuit.

Bărbatul uriaș mă conduse către perete. Asta era la o distanță bună de zona în care se desfășura lupta. M-a ajutat să mă întorc și să mă așez.

Quinn se lăsă și el jos, pe podea, lângă mine. Era atât de grațios pentru cineva atât de mare, încât eram absorbită să-l urmăresc cum se mișcă. Îngenunche lângă mine ca să-mi dea jos pantofii și apoi ciorapii, care erau făcuți ferfeniță și pătați cu sânge. Eram tăcută și tremuram atunci când se lăsă în jos ca să se așeze pe burtă. Îmi apucă genunchiul și glezna cu mâinile sale mari, ca și cum picioarele mele ar fi fost niște bețe. Fără să

scoată un cuvânt, Quinn începu să lingă sângele de pe gamba mea. Eram speriată că asta ar putea fi o pregătire pentru a lua o înghițitură, dar dr. Ludwig topăi spre noi, privi în jos și zise:

— Vei fi bine, spuse încheind subiectul.

După ce mă atinse ușor cu mâna pe cap, ca și cum aș fi fost un câine rănit, doctorița mărunțică porni înapoi spre ajutoarele ei.

Între timp, deși nu aș fi crezut că era posibil pentru mine să fiu altfel decât pe muchie de cuțit din cauza suspansului, să-mi lingă piciorul s-a dovedit a fi o diversiune neașteptată. M-am agitat; neliniștită, mi-am înăbușit un geamăt. Poate că ar fi trebuit să-mi trag piciorul din mâinile lui Quinn. Priveam capul chel și strălucitor cum se mișcă în sus și-n jos, în timp ce faptul că mă lingea mă făcea să mă gândesc la lucruri radical diferite de bătălia pe viață și pe moarte care avea loc în încăperea. Quinn lucra din ce în ce mai încet, cu limba sa caldă și puțin aspră atunci când îmi curăța piciorul. Deși creierul său era cel mai opac creier de teriantrop peste care dădusem vreodată, mi-am dat seama că avea aceeași reacție ca și mine.

Când a terminat, și-a pus capul pe coapsa mea. Respira greu, iar eu încercam să-mi păstrez calmul. Mâinile sale își slăbiră strânsoarea, dar îmi mângâiau deliberat piciorul. Privi în sus către mine. Ochii i se schimbaseră. Erau aurii, aur pur. Uau!

Cred că-și dădu seama după fața mea că eram, ca să mă exprim delicat, agitată din cauza micului nostru interludiu.

— Nu este locul, și nici momentul potrivit,

iubito, zise. Doamne, a fost... minunat!

Se întinse, dar nu așa cum obișnuiesc să o facă oamenii. Se undui de la baza coloanei către umeri. Era unul dintre cele mai ciudate gesturi pe care le văzusem vreodată – și văzusem până atunci destule gesturi ciudate.

— Știi cine sunt? întrebă.

Am încuviințat.

— Quinn? am spus, simțind cum mi se colorează obraji.

— Am auzit că numele tău e Sookie, zise, ridicându-se în genunchi.

— Sookie Stackhouse, am confirmat.

Își puse mâinile sub bărbia mea, îndemnându-mă să-l privesc. M-am uitat în ochii lui cât de intens am putut. N-a clipit.

— Mă întreb ce vezi, zise în cele din urmă, și-și retrase mâinile.

Am aruncat o privire în jos către piciorul meu. Urma de pe el, acum curățată de sânge, era cu siguranță o zgârietură de la metalul uși.

— Nu e o mușcătură, am spus cu vocea parcă pierdută.

Tensiunea mă părăsi într-o clipă.

— Ai dreptate, fu el de acord și se ridică în picioare.

Îmi întinse mâna. Am apucat-o și m-a ridicat în picioare într-o secundă. Un scheunat pătrunzător venit din cușcă mă aduse din nou la realitate.

— Zi-mi o chestie. De ce naiba nu pot pur și simplu vota și gata? l-am întrebat.

Ochii rotunzi ai lui Quinn, reveniți la culoarea lor

căprui-violetă, se încrețiră la colțuri când el începu să râdă.

— Nu e stilul teriantropilor, iubito. Ne vedem mai târziu, îmi promise Quinn.

Fără nici un alt cuvânt, se strecură înapoi în cușcă, iar mica mea pauză se sfârși. Trebuia să-mi îndrept din nou atenția către lucrurile cu adevărat importante care se întâmplau în această clădire.

Când i-am găsit pe Claudine și Claude, aceștia se uitau agitați peste umăr. Îmi făcură puțin loc să mă strecor între ei și mă cuprinseseră cu brațele când m-am așezat. Păreau foarte supărați, iar Claudine avea două lacrimi care-i curgeau pe obraji. Când am văzut situația din cușcă, am înțeles și de ce.

Lupul mai deschis la culoare câștiga. Blana lupului negru era murdară de sânge. Era încă în picioare, încă arătându-și colții, dar unul dintre picioarele din spate ceda din când în când sub greutatea sa. Reuși să se ridice de două ori, dar a treia oară piciorul cedă, lupul mai tânăr se aruncă pe el, cei doi rotindu-se iar și iar într-un iureș înfiorător de dinți, carne sfâșiată și blană.

Uitând de regulile care cereau să se respecte liniștea, toți vârcolacii strigau, sprijinindu-l pe unul sau pe altul dintre concurenți; sau pur și simplu doar urlau. Violența și zgomotul se amestecau într-un vacarm haotic. În cele din urmă, l-am zărit pe Alcide lovind metalul cu mâinile într-o agitație inutilă. De când mă știu, nu mi-a părut niciodată atât de rău pentru cineva. M-am întrebat dacă va încerca să se năpustească în cușcă. Dar o altă

privire îmi arată că, dacă respectul lui Alcide pentru regulile haitei ar fi cedat și el ar fi încercat să vină în ajutorul tatălui său, Quinn bloca ușa. De-asta haita adusese pe cineva din afară, bineînțeles.

Brusc, lupta se termină. Lupul mai deschis la culoare îl apucă pe cel negru de gât. Apucase, dar nu mușca. Poate că Jackson ar fi continuat să se agite, dacă nu ar fi fost atât de grav rănit, vlăguit de puteri. Zăcea scheunând, incapabil să se apere, invalid. Camera era cufundată în liniște acum.

— Patrick Furnan este declarat învingător, zise Quinn, pe un ton neutru.

Și atunci, Patrick Furnan îl mușcă de gât pe Jackson Herveaux, ucigându-l.

Capitolul 16

Cu autoritatea unei persoane care mai făcuse asemenea lucruri și altă dată, Quinn a coordonat operațiunile de curățire a locului. În timp ce eu zăceam amețită de șoc, am observat că el dăduse indicații clare și precise cu privire la eliminarea tuturor probelor doveditoare. Membrii clanului au demontat cușca în bucăți și au desfăcut cu îndemânare arena, prompt și eficient. O echipă de curățenie a avut grijă să șteargă toate urmele de sânge și blană.

În curând, clădirea a fost golită de toate, cu excepția oamenilor. Patrick Furnan își reluase forma umană, iar dr. Ludwing se ocupa de numeroasele sale răni. Mă bucuram pentru fiecare dintre rănilile pe care le avea. Regretam doar că nu erau mai grave. Dar clanul acceptase alegerea lui Furnan. Dacă ei nu protestau la o asemenea violență gratuită, nici eu nu puteam.

Alcide era consolată de Maria-Star Cooper, o tânără vârcolac pe care o cunoșteam vag.

Maria-Star stătea aproape de el și-l mângâia pe spate, oferindu-i consolare și sprijin prin simpla ei apropiere. Nici nu trebuia să-mi spună că de această dată prefera compania unui alt vârcolac, și nu a mea. M-am dus să-l îmbrățișez, dar când m-am apropiat de el și m-am uitat în ochii lui, am

știut. Asta m-a durut, chiar foarte mult; dar acum nu era vorba despre mine și despre sentimentele mele.

Claudine plângea în brațele fratelui său.

— Este atât de sensibilă! i-am șoptit eu lui Claude, simțindu-mă puțin stânjenită că nu plângeam și eu.

Cea mai mare grijă a mea era pentru Alcide; abia dacă îl cunoscusem pe Jackson Herveaux.

— A trecut prin cel de-al doilea război cu elfii din Iowa luptându-se contra celor mai buni dintre ei, spuse Claude clătinând din cap. Am văzut un goblin decapitat scoțând limba la ea în chinurile morții și ea a râs. Dar cu cât se apropie mai mult de lumină, cu atât devine mai impresionabilă.

Asta pur și simplu m-a redus la tăcere. Doar nu era să întreb despre o altă regulă a arcanului supranatural. Mă săturasem pe ziua de azi.

Acum, că toată acea mizerie fusese curățată (mizeria includea corpul lui Jackson, pe care dr. Ludwing îl dusesese în altă parte ca să se intervină asupra lui, pentru ca povestea despre cum își aflase moartea să pară mai plauzibilă), toți membrii haitei s-au adunat în fața lui Patrick Furnan, care nu-și recuperase hainele. Judecând după corpul său, victoria îl făcuse să se simtă mai viril. Căh!

El stătea pe o pătură; era o pătură roșie, ecosez, de sport, cum sunt cele pe care le iei la un meci de fotbal. Mi-am simțit buzele schițând un surâs, dar am devenit pe deplin serioasă când soția noului șef al clanului a adus la el o tânără, cu păr

castaniu, o fată care părea că se apropie de sfârșitul adolescenței. Fata era la fel de goală ca șeful haitei, deși ei îi stătea mult mai bine așa.

Ce naiba?

Deodată, mi-am reamintit ultima parte a ceremoniei și mi-am dat seama că Patrick Furnan avea să facă sex cu fata aceea în fața noastră. Nu! În nici un caz nu am să mă uit la așa ceva. Am încercat să mă întorc și să plec. Dar Claude mi-a șuierat:

— Nu poți pleca!

Mi-a acoperit gura și m-a ridicat cu totul pe sus pentru a mă muta în spatele mulțimii. Claudine s-a mutat odată cu noi și s-a așezat în fața mea, dar cu spatele la mine, ca să nu fiu nevoită să văd. Am scâncit furioasă, în mâinile lui Claude.

— Taci, zise cu îndârjire, cu o sinceritate atât de profundă în glas pe cât putea el să aibă. Ne vei face tuturor necazuri. Dacă te consolează, să știi că e o tradiție. Fata s-a oferit singură. După aceasta, Patrick va fi din nou un soț credincios. Dar are deja urmași de la nevasta lui și trebuie să facă gestul ceremonial al reproducerii cu o altă femeie. Poate să rămână însărcinată sau nu, dar trebuie să o facă.

Am ținut ochii închiși și am fost recunoscătoare când Claudine s-a întors către mine și mi-a acoperit urechile cu palmele ei umede de lacrimi. Un strigăt s-a auzit dinspre mulțime când ceremonia s-a încheiat. Cei doi însoțitori ai mei se relaxară și mă lăsară mai liberă. Nu am văzut ce s-a întâmplat cu fata. Furnan a rămas gol, dar cât timp era liniștit,

puteam să trec peste asta.

Pentru a-și face recunoscut statutul, noul șef al haitei a început să primească jurămintele vârcolacilor săi. Mi-am dat seama, după ce i-am privit o clipă, că se duceau la el pe rând, de la cel mai bătrân la cel mai tânăr. Fiecare vârcolac îi lingea lui Furnan dosul palmei și-și expunea gâtul, într-un moment ceremonial. Când i-a venit rândul lui Alcide, mi-am dat brusc seama că era loc pentru încă un dezastru.

Am realizat că îmi țineam respirația.

Liniștea era perfectă așa că mi-am dat seama că nu eram singura.

După o lungă ezitare, Furnan s-a aplecat și și-a pus dinții pe gâtul lui Alcide; am deschis gura să protestez, dar Claudine mi-a astupat-o cu mâna. Dinții lui Furnan s-au îndepărtat de carnea lui Alcide, lăsând-o neatinsă.

Șeful haitei trimisese un semnal clar.

Când ultimul vârcolac a îndeplinit ceremonialul, eu mă simțeam deja epuizată de atâta emoție. Sigur ajunsesem la sfârșit? Da, grupul se împrăștia, unii membri îmbrățișând familia Furnan ca s-o felicite, alții ieșind afară în liniște.

Eu i-am ocolit și am pornit-o drept spre ușă. Data viitoare când îmi va propune cineva să asist la un ceremonial supranatural, îi voi spune că trebuie să mă spăl pe cap.

Odată ajunsă în aer liber, am mers încet, târșându-mi picioarele. Trebuia să mă gândesc la câteva lucruri, cum ar fi ceea ce citisem în mintea lui Alcide după ce întregul dezastru luase sfârșit.

Alcide se gândea că l-am dezamăgit. Mi-a spus că trebuia să vin și venisem. Ar fi trebuit să știu că avea niște motive, dacă insistase să fiu de față.

Acum știam că-l suspectase pe Furnan că avea în minte un truc murdar. Alcide o prevenise din timp pe Christine, aliata tatălui său. Ea se asigurase că-mi foloseam telepatia asupra lui Patrick Furnan. Și, bineînțeles, descoperisem că adversarul lui Jackson trișa. Această dezvăluire ar fi trebuit să-i asigure victoria lui Jackson.

În schimb, votul clanului fusese împotriva lui Jackson și competiția continuase cu mize și mai mari. Nu aveam nici o legătură cu decizia respectivă. Dar acum Alcide, îndurerat și furios, dădea vina pe mine.

Încercam să fiu mândrie, dar eram prea tristă.

Claude și Claudine și-au luat rămas-bun și au sărit în Cadillac-ul lui Claudine și au șters-o din parcare, ca și cum abia așteptau să ajungă înapoi în Monroe. Aveam aceeași dorință în gând, dar eram mult mai puțin energică decât cei doi. A trebuit să stau câteva minute bune la volanul mașinii împrumutate pentru a mă hotărî să mă întorc acasă.

M-am pomenit gândindu-mă la Quinn. Era o ușurare bine-venită; în loc să mă gândesc la grămezile de carne sfâșiată, la sânge și la moarte. Când am privit în mintea lui, am văzut că acest bărbat știa care îi era calea. Și tot nu aveam nici cea mai vagă idee în ce animal se transforma în nopțile cu lună plină.

Drumul spre casă a fost cumplit.

Aș fi putut la fel de bine să fi telefonat la Merlotte's în acea seară, să anunț că nu merg la muncă. Dar, o, desigur, mi-am făcut datoria întocmai: am luat comenzi și le-am dus la mese, am umplut halbele cu bere, mi-am pus bacșișul în cutia pentru bacșișuri, am șters băutura vărsată și m-am asigurat că bucătarul temporar (un vampir cu numele de Anthony Bolivar; mai fusese și altă dată angajatul nostru) știa că băiatul care-l ajuta era de neatins. Dar nu am simțit nici o scânteie, nici o bucurie în munca mea.

Am observat că Sam părea că se descurcă mai bine. Era încă în mod evident agitat, stând în colțul lui și privindu-l pe Charles muncind. Probabil că Sam era și puțin iritat, din moment ce Charles părea să devină din ce în ce mai popular printre clienți. În mod cert, vampirul era fermecător. În seara aceasta, purta un plasture pentru ochi, de culoare roșie și acoperit cu paiete, și o cămașă de poet romantic pe sub o vestă neagră cu paiete, extrem de bătătoare la ochi, dar și amuzantă.

— Pari tristă, frumoasă doamnă, spuse el când am venit să iau un Tom Collins și un rom cu cola.

— A fost doar o zi lungă, am spus eu, făcând un efort să zâmbesc.

Aveam atât de multe lucruri de acceptat emoțional, încât nici măcar nu m-am supărat când Bill a apărut din nou cu Selah Pumphrey. Chiar și atunci când s-au așezat în sectorul meu, nu mi-a păsat. Dar când Bill mi-a luat mâna în timp ce mă întorceam să le aduc comanda, mi-am smuls-o ca și cum ar fi încercat să-mi dea foc.

— Voiam doar să știu ce-ai pățit, spuse el și pentru o clipă mi-am amintit cât de bine mă simțisem în acea noapte la spital când se culcase lângă mine.

Am vrut să-i răspund, dar, când am surprins privirea indignată a lui Selah, mi-am închis supapele emoționale.

— Mă întorc imediat cu sângele comandat, am spus eu veselă, zâmbind suficient de larg încât să mi se vadă toți dinții.

La naiba cu el, mă gândeam eu pe bună dreptate, cu el și cu iapa pe care o călărește.

După aceea, m-am ocupat numai de treburile obișnuite. Am zâmbit și am muncit, am muncit și am zâmbit. Am stat departe de Sam, pentru că nu doream ca în acea seară să mai am o lungă discuție cu încă un teriantrop. Mi-era teamă – de vreme ce nu aveam nici un motiv să fiu supărată pe Sam – că dacă mă va întreba ce mi se întâmplase, i-aș fi mărturisit totul; și pur și simplu nu voiam să vorbesc despre asta. Vi s-a întâmplat vreodată să fiți călcați în picioare și, pentru un timp, să vă simțiți mizerabil? Asta era starea mea de spirit.

Dar a trebuit să mă duc la Sam până la urmă, când Catfish a întrebat dacă putea să achite cu un cec nota pentru petrecerea din seara aceea. Regula lui Sam era clară: trebuia să aprobe el cecurile. Și am fost nevoită să stau aproape de Sam, pentru că în bar era mare gălăgie.

Nu mă gândeam la nimic, în afară de faptul că nu doream ca el să-și dea seama ce stare de spirit

aveam, dar când m-am aplecat deasupra lui ca să-i explic problema lui Catfish cu banii lichizi, ochii lui Sam s-au dilatat.

— Doamne, Sookie, spuse el, cu cine ai umblat?

Am dat înapoi, fără cuvinte. Era în același timp șocat și îngrozit din cauza mirosului de care nici măcar nu știusem că era impregnat în mine. Eram obosită de ființele supranaturale care trăgeau de mine.

— Unde te-ai întâlnit cu un tigru? a întrebat el.

— Un tigru, am repetat eu indiferentă.

Deci acum știu în ce se transforma noua mea cunoștință, Quinn, când era lună plină.

— Povestește-mi, mi-a cerut Sam.

— Nu, i-am trântit-o eu. N-o s-o fac. Cum rămâne cu Catfish?

— De data asta, poate să scrie un cec. Dacă apare vreo problemă, nu va mai scrie niciodată altul aici.

Nu i-am transmis acest ultimatum. Am luat cecul lui Catfish și recunoștința lui alimentată de alcool și le-am plasat pe amândouă unde le era locul.

Și, ca să merg din rău în mai rău, mi-am agățat lanțul de argint într-un colț al barului când m-am aplecat să ridic un șervețel pe care un nătâng îl aruncase pe podea. Lanțul s-a rupt, iar eu l-am prins în palmă și l-am băgat în buzunar. Fir-ar să fie! Avusesem o zi mizerabilă, urmată de o noapte mizerabilă.

I-am făcut frumos cu mâna lui Selah când ea și Bill au plecat. El îmi lăsase un bacșiș mare și l-am

îndesat în buzunar cu atâta putere, încât aproape că am sfâșiat țesătura. De vreo două ori în timpul serii am auzit telefonul sunând, iar când duceam niște pahare murdare spre ferestraica de la bucătărie, Charles spuse:

— Cineva tot sună și închide. Foarte enervant.

— O să se sature și o să renunțe, am spus eu liniștitor.

Cam la o oră după aceea, când i-am pus o coca-cola în față lui Sam, ajutorul a venit să-mi spună că era cineva care întreba de mine la intrarea angajaților.

— Ce căutai afară? îl întrebă Sam tăios.

Băiatul păru rușinat.

— Fumam, domnule Merlotte, spuse el. Eram afară să-mi trag sufletul pentru că vampirul mi-a spus că mă va seca dacă aprind țigara înăuntru, când omul acesta a apărut de nicăieri.

— Cum arată? am întrebat eu.

— Oh, este bătrân și are părul negru, spuse băiatul ridicând din umeri.

Nu avea prea mult talent la descrieri.

— Bine, am spus eu.

Mă bucuram să iau o pauză. Am bănuțit cine era vizitatorul și, dacă ar fi venit la bar, ar fi provocat haos. Sam a găsit un pretext să mă urmeze, spunând că avea nevoie la toaletă, și a pornit șontăcăind în baston după mine. Avea propria baie micuță lângă biroul lui și a intrat șchiopătând în ea, în timp ce eu m-am îndreptat către ușa din spate. Dar atunci am început să zâmbesc. Bărbatul care mă aștepta era una dintre cele mai cunoscute

figuri din lume, mai puțin, se pare, pentru ajutoarele adolescente.

— Bubba, am spus, deosebit de încântată să-l văd pe vampir.

Nu-i poți spune pe fostul său nume, căci ar deveni cu adevărat confuz și agitat. Bubba era cândva cunoscut ca... Ei bine, hai să punem altfel problema: v-ați întrebat vreodată câte înfățișări se pot lua după moarte? Aceasta era explicația.

Transformarea lui în vampir nu fusese un succes deplin, pentru că în momentul decesului avea organismul plin de droguri; dar, dincolo de predilecția lui pentru sângele de pisică, Bubba se descurca destul de bine. Comunitatea vampirilor avea mare grijă de el.

Eric îl încadraseră pe Bubba în rândul personalului drept curier. Părul lucios al lui Bubba era mereu pieptănat și frezat, iar perciunii săi lungi erau aranjați cu grijă. În seara aceasta purta o jachetă neagră, din piele, blugi noi și o cămașă ecosez, cu negru și argintiu.

— Arăți bine, Bubba, am spus cu admirație.

— Și dumneavoastră, domnișoară Sookie, îmi zâmbi larg.

— Voiai să-mi spui ceva?

— Da. Domnul Eric m-a trimis să vă spun că el nu este ceea ce pare.

M-am uitat chiorâș.

— Cine, Bubba? am întrebat eu, încercând să-mi păstrez blândețea vocii.

— Este un ucigaș plătit.

M-am holbat la fața lui Bubba, nu pentru că aș fi

crezut că privitul ar duce la vreun rezultat, ci pentru că încercam să înțeleg mesajul. A fost o greșeală; ochii lui Bubba au început să arunce ocheade dintr-o parte în alta, iar zâmbetul de pe fața lui s-a șters. Ar fi trebuit să mă întorc să mă uit la perete – mi-ar fi dat tot atâtea informații, iar Bubba nu ar mai fi devenit atât de anxios.

— Mulțam, Bubba, am spus bătându-l pe umărul vânjos. Te-ai descurcat bine.

— Pot să plec acum? Înapoi la Shreveport?

— Sigur, am spus.

Aveam să-l sun pe Eric. Oare de ce nu mă sunase el pentru un mesaj atât de urgent și de important cum părea să fie acesta?

— Mi-am găsit o intrare prin spate la adăpostul de animale, mi-a mărturisit Bubba cu mândrie.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Oh, bine, grozav, am spus, încercând să nu mă simt îngreșoșată.

— La revedere, strigă el din marginea parcii.

Tocmai când credeai că Bubba era cel mai prost vampir din lume, făcea ceva uimitor cum ar fi să se miște cu o viteză pe care pur și simplu nu o puteai detecta.

— La revedere, am spus eu îndatoritoare.

— Era cine cred eu?

Vocea venea chiar din spatele meu. Am sărit. M-am întors, să descopăr că Charles își părăsise locul de la bar.

— M-ai speriat, am spus, de parcă nu ar fi fost capabil să-și dea seama și singur.

— Scuze.

— Da, el era.

— Am bănuț. Nu l-am auzit niciodată cãntãnd live. Trebuie sã fie uimitor.

Charles a început sã observe atent parcarea de parcã se gãndea intens la altceva. Aveam impresia clarã cã nu-și asculta nici mãcar propriile vorbe.

Am deschis gura sã întreb ceva, dar înainte ca vorbele sã-mi ajungã pe buze, m-am gãndit cu atenție la ceea ce spusese piratul englez și cuvintele mi-au înghețat pe buze. Dupã o lungã ezitare, am realizat cã trebuia sã vorbesc, altfel își va da seama cã ceva nu era în ordine.

— Ei bine, cred cã aș face mai bine sã mã întorc la lucru, am spus eu, cu zãmbetul cel mai luminos care îmi poate apãrea pe fațã cãnd sunt nervoasã.

Și, frate, eram nervoasã rãu acum. Unica revelație orbitoare pe care am avut-o și totul începea sã se așeze la loc în mintea mea. Fiecare fir de pãr de pe braț și de pe gât mi s-a ridicat. Reflexele mele de luptã sau de fugã erau acum fixate în mod ferm pe „fugã”. Charles era între ușa care dãdea afarã și mine. Am început sã strãbat înapoi holul cãtre bar.

Ușa dintre bar și hol era de obicei lãsatã deschisã, pentru cã oamenii trebuiau sã iasã pe coridor tot timpul ca sã foloseascã toaletele. Dar acum era închisã. Era deschisã cãnd venisem pe hol sã vorbesc cu Bubba.

Era de rãu.

— Sookie, spusese Charles în spatele meu. Îmi pare sincer rãu pentru asta.

— Tu l-ai împușcat pe Sam, nu-i așã?

Am întins mâna la spate, pipăind clanța ușii. Nu m-ar ucide în fața tuturor oamenilor din bar, nu-i așa? Apoi mi-am amintit noaptea în care Eric și Bill dăduseră gata o cameră plină cu oameni, la mine acasă. Mi-am amintit că le luase numai trei sau patru minute. Mi-am amintit cum arătau apoi victimele.

— Da. A fost o lovitură norocoasă când ai prins-o pe bucătăreasă și ea a mărturisit. Dar nu a declarat că l-ar fi împușcat pe Sam, nu-i așa?

— Nu, n-a declarat, am spus eu amorțită. Pe toți ceilalți, cu excepția lui Sam, iar glonțul nu se potrivea.

Degetele mele au descoperit clanța. Dacă apăsam pe ea, aveam șanse să trăiesc. Dar era posibil și să nu am. Cât de mult îi păsa lui Charles de propria viață?

— Ai vrut o slujbă aici, am spus.

— M-am gândit că era o ocazie bună, dacă aş pica atunci când Sam ar ieși din peisaj.

— De unde ai știut că o să merg la Eric după ajutor?

— Nu am știut. Dar știam că cineva i-ar fi spus că la bar sunt probleme. Din moment ce asta ar fi însemnat să te ajute pe tine, ar fi făcut-o. Era logic să mă trimită pe mine.

— De ce faci asta?

— Eric este dator.

Se apropia tot mai mult de mine, dar totuși nu prea rapid. Poate că nu-și dorea să comită o crimă. Poate că spera la un moment propice când ar fi putut să măucidă în liniște.

— Se pare că Eric a aflat că nu sunt din clanul lui Jackson, cum am spus.

— Da. Ai ales greșit.

— De ce? Mie mi se părea ideal. Sunt mulți bărbați acolo; nu ai fi avut cum să-i vezi pe toți. Nimeni nu-și poate aminti toți oamenii care au trecut prin conacul acela.

— Dar ei l-au auzit pe Bubba cântând, am spus eu încet. A cântat pentru ei într-o noapte. Nu ai fi uitat asta niciodată. Nu știu cum a aflat Eric, dar eu mi-am dat seama în momentul în care mi-ai spus că niciodată...

A sărit.

M-am trezit pe spate pe podea într-o fracțiune de secundă, dar mâna mea era deja în buzunar, iar el a deschis gura să muște. Se sprijinea pe brațe încercând în mod curtenitor să nu se culce deasupra mea. Colții lui erau complet ieșiți și luceau în lumină.

— Trebuie să fac asta, a spus el. Sunt legat prin jurământ. Îmi pare rău.

— Mie nu, am spus și i-am vârât lanțul de argint în gură, închizându-i-o cu palma.

A țipat și m-a lovit, am simțit că mi-a rupt o coastă. Lui îi ieșea fum din gură. M-am târât mai departe și am scos și eu un țipăt. Ușa s-a deschis și o mulțime de clienți ai barului au năvălit cu zgomot în micul hol. Sam a ieșit ca din pușcă pe ușa biroului său, mișcându-se foarte bine pentru un om cu piciorul rupt; spre uimirea mea, avea un țăruș în mână. Între timp, vampirul care striga a fost copleșit de atâția bărbați voinici, în blugi, încât nici

nu se mai vedea. Charles încerca să muște pe cine putea, dar arsura produsă de argint era atât de dureroasă, încât rezultatele nu erau periculoase.

Catfish Hunter părea să fie la baza grămezii, în contact direct cu atacatorul.

— Dă-mi țărushul, băiete! îi strigă lui Sam.

Sam i-l dădu lui Hoyt Fortenberry, care i-l dădu lui Dago Guglielmi, care îl pasă în mâinile păroase ale lui Catfish.

— Așteptăm poliția vampirilor sau ne facem dreptate singuri? întrebă Catfish. Sookie?

După o clipă înfiorătoare în care am luptat cu tentația, am deschis gura și am spus:

— Chemați poliția. Poliția din Shreveport are un detașament de polițiști vampiri și, de asemenea, vehicule necesare pentru transport și celule speciale de închisoare.

— Puneți-i capăt, spuse Charles de undeva de dedesubtul grămezii apăsătoare de oameni. Mi-am ratat misiunea și nu pot să sufăr închisorile.

— S-a făcut, spuse Catfish și îi înfipse țărushul în inimă.

După aceea, totul s-a terminat și trupul s-a dezintegrat, oamenii s-au întors în bar și s-au așezat la mesele unde fuseseră înainte de a auzi lupta care se dădea pe hol. Era peste măsură de ciudat totul. Nimeni nu râdea, nimeni nu zâmbea, și nici unul dintre cei rămași la bar nu a întrebat ce se întâmplase.

Bineînțeles, puteai și să crezi că aceasta era o rămășiță a zilelor de odinioară când negrii erau

linşați dacă exista măcar un zvon că i-ar fi făcut cu ochiul unei femei albe.

Dar, știți, comparația pur și simplu nu ținea. Charles fusese de altă rasă, era adevărat. Dar era vinovat de moarte pentru că încercase să măucidă. Aș fi fost o femeie moartă peste treizeci de secunde, în ciuda tacticii mele de diversiune, dacă bărbații de la Bon Temps nu ar fi intervenit.

Fusesem norocoși din mai multe puncte de vedere. Nu fusese nici un reprezentant al legii la bar în acea noapte. La nici cinci minute după ce fiecare se întorsese la masa lui, a apărut Dennis Pettibone, investigatorul de incendii, care venise să-i facă o vizită lui Arlene. (Ajutorul încă ștergea holul, de fapt.) Sam îmi bandajase coastele cu niște feșe elastice în biroul lui și am ieșit, încet și cu grijă, să-l întreb pe Dennis ce dorea să bea.

Eram norocoși că nu fusese prezent nimeni din afară. Nici un tip de la colegiul din Ruston, nici un camionagiu din Shreveport, nici o rudă care tocmai picase să bea o bere cu un văr sau un unchi.

Eram norocoși că nu fuseseră multe femei. Nu știu de ce, dar îmi închipuiam că pe o femeie ar fi scârbit-o cumplit execuția lui Charles. Eram destul de scârbită și eu, dar mulțumeam stelei mele norocoase că eram încă în viață.

Și Eric a fost norocos când s-a ivit pe neașteptate în bar treizeci de minute mai târziu, pentru că Sam nu mai avea alt țăruiș la îndemână. La fel de nervos cum era oricine, un suflet nesăbuit s-ar fi oferit să-l dea afară pe Eric: dar nu ar fi scăpat aproape nevătămat, cum se întâmplase cu

cei care îl urmăriseră pe Charles.

Și Eric a fost de asemenea norocos pentru că primele cuvinte care i-au ieșit din gură au fost:

— Sookie, ești bine?

În panica lui, m-a înșfăcat cu mâinile, cuprinzându-mi mijlocul, iar eu am țipat.

— Ești rănită, spuse și apoi realizează că cinci sau șase oameni săriseră în picioare.

— Mă doare, am spus, făcând un efort imens ca să par în regulă. Totul este în regulă. El este prietenul meu, Eric, am spus eu puțin mai tare. A încercat să mă contacteze, și acum știu ce era atât de urgent.

M-am uitat în ochii fiecărui bărbat și, rând pe rând, s-au întors la locurile lor.

— Hai să mergem să ne așezăm și să vorbim, am spus eu foarte încet.

— Unde este? am să-i înfig un țărăș nenorocitului chiar eu, indiferent pe cine va trimite Hot Rain împotriva mea.

Eric era teribil de furios.

— S-a rezolvat, am șuierat printre dinți. Acum, vrei să te *calmezi*?

Cu permisiunea lui Sam, ne-am dus în biroul lui, singurul loc din toată clădirea unde erau atât scaune, cât și intimitate. Sam se întorsese în spatele tejghelei, cocoțat pe un taburet înalt, cu piciorul pe un taburet mai scund, ocupându-se personal de servirea la bar.

— Bill a căutat în baza de date, explică Eric cu mândrie. Ticălosul mi-a spus că este din Mississippi, așa că l-am calificat drept unul dintre

băieții drăguți de care Russel voia să scape. Chiar l-am sunat pe Russel și l-am întrebat dacă Twining a lucrat bine pentru el. Russel a spus că avea atâția vampiri noi în familie, încât avea numai o vagă amintire despre Twining. Dar Russel, după cum am constatat la barul lui Josephine, nu este genul meu de conducător.

Am reușit să zâmbesc. Era în totalitate adevărat.

— Deci, când m-am trezit punându-mi întrebări, i-am cerut lui Bill să treacă la treabă și Bill a aflat totul despre Twining: de la nașterea lui ca vampir până la supunerea față de Hot Rain.

— Hot Rain este cel care l-a făcut vampir?

— Nu, nu, spuse Eric nerăbdător. Hot Rain l-a făcut pe cel care l-a făcut vampir pe pirat. Și când creatorul lui Charles a fost ucis în timpul războiului franco-indian, Charles i-a jurat credință lui Hot Rain. Când Hot Rain a fost nemulțumit de moartea lui Long Shadow, l-a trimis pe Charles să ia plata care simțea că i se datorează.

— De ce uciderea mea ar fi plătit datoria?

— Pentru că el a ajuns la concluzia, după ce a ascultat bârfele și a făcut multe cercetări, că erai importantă pentru mine și că moartea ta m-ar răni în același mod în care l-a rănit pe el uciderea lui Long Shadow.

— Ah.

Nu-mi trecea prin minte nimic de spus. Nici măcar un singur gând.

Într-un târziu, am întrebat:

— Deci vrei să spui că Hot Rain și Long Shadow

erau împreună?

Eric mă lămuri:

— Da, dar nu exista o conotație sexuală; la mijloc era... afecțiunea. Asta era partea valoroasă a relației.

— Deci, pentru că Hot Rain a decis că penalizarea pe care i-ai plătit-o pentru moartea lui Long Shadow nu-l satisfăcea, l-a trimis pe Charles să-ți provoace o suferință la fel de mare.

— Da.

— Și Charles a ajuns în Shreveport, a tras cu urechea, a aflat de mine și a hotărât că uciderea mea va achita datoria.

— Așa se pare.

— Așa că a auzit de împușcături, știa că Sam este teriantrop, deci l-a împușcat pe Sam astfel încât să existe un motiv întemeiat pentru el să vină la Bon Temps.

— Da.

— Este foarte, foarte complicat. De ce Charles nu m-a omorât pur și simplu, într-o noapte oarecare?

— Pentru că plănuise să pară un accident. Nu dorea deloc să fie acuzați vampirii, nu numai pentru că nu voia să fie prins, ci și pentru că nu dorea ca Hot Rain să fie pedepsit.

Am închis ochii.

— Mi-a incendiat casa, am spus. Nu a fost bietul Marriot. Pun pariu că Charles l-a omorât chiar înainte ca barul să se închidă în noaptea aceea și l-a adus înapoi la mine acasă ca să poată da vina pe el. În fond, tipul era un necunoscut pentru Bon

Temps. Nimeni nu i-ar fi simțit lipsa. Oh, Doamne! Charles mi-a luat cheile! Pun pariu că omul a fost în portbagajul meu! Nu mort, ci hipnotizat. Charles i-a pus legitimația aceea în buzunar. Sărmanul de el... nu era membru al Frăției Soarelui mai mult decât mine.

— Trebuie să fi fost frustrant pentru Charles când a aflat că ești înconjurată de prieteni, spuse Eric puțin distant, de vreme ce doi dintre acei „prieteni” tocmai tropăiseră cu zgomot, folosindu-se de pretextul că merg la toaletă pentru a-l ține pe el sub supraveghere.

— Da, trebuie să fi fost, am surâs eu.

— Pari să fii mai bine decât mă așteptam, spuse Eric puțin nesigur. Mai puțin traumatizată, cum s-ar spune acum.

— Eric, sunt o femeie norocoasă, am spus. Astăzi am văzut mai multe lucruri rele decât îți poți închipui. Singurul lucru la care mă pot gândi este că am scăpat. Că veni vorba, Shreveport are acum un nou șef de haită și este un ticălos mincinos și trișor.

— Atunci, înțeleg că Jackson Herveaux a pierdut concursul pentru post.

— A pierdut mai mult decât atât.

Eric a făcut ochii mari.

— Deci concursul a fost azi. Am auzit că este Quinn în oraș. De obicei, el limitează la minim infracțiunile.

— Nu a fost alegerea lui, am spus. Votul a fost împotriva lui Jackson; ar fi trebuit să-l ajute, dar... nu a fost așa.

— De ce erai acolo? A încercat blestematul de Alcide să se folosească de tine în timpul concursului?

— Tu nu ar trebui să vorbești despre cum e să te folosești de cineva.

— Da, dar eu sunt cinstit în legătură cu asta, spuse Eric, cu ochii săi albaștri măriți cât se poate și sinceri.

Mi-a venit să râd. Nu mă așteptasem să râd zile sau săptămâni de-acum înainte și totuși, iată-mă râzând.

— Adevărat, am admis eu.

— Deci, trebuie să înțeleg că Charles Twining nu mai există? Întrebă Eric destul de serios.

— Corect.

— Măi, măi. Oamenii de-aici sunt neașteptat de întreprinzători. Ce răni ai suferit?

— O coastă ruptă.

— O coastă ruptă nu este cine știe ce, când un vampir se luptă pentru viața lui.

— Din nou, corect.

— Când Bubba s-a întors și am descoperit că nu ți-a transmis exact mesajul, am dat fuga aici vitejește, să te salvez. Am încercat să sun la bar în noaptea asta să-ți spun să te păzești, dar la telefon a răspuns de fiecare dată Charles.

— A fost nemaipomenit de curajos din partea ta, am recunoscut eu. Dar s-a dovedit că nu era necesar.

— Ei, bine, atunci... Mă întorc la propriul bar, să mă ocup de clienții mei, de biroul meu. Ne extindem linia de produse Fangtasia.

— O, da?

— Da. Ce părere ai despre un calendar cu imagini nud? Pam crede că ar trebui să se numească „Vampirii atrăgători de la Fangtasia”.

— Vei fi și tu în el?

— O, bineînțeles. Mister Ianuarie.

— Păi, pune-mi deoparte trei exemplare. Am să-i dau unul lui Arlene și unul Tarei. Și am să agăț și eu unul pe perete.

— Dacă îmi promiți că ai să-l ții deschis la poza mea, îți dau unul gratis, promise Eric.

— S-a făcut.

Se ridică în picioare.

— Încă ceva, înainte de a pleca.

M-am ridicat și eu, dar mult mai încet.

— S-ar putea să am nevoie să te angajez la începutul lui martie.

— Am să-mi verific agenda. Ce se întâmplă?

— O să fie un mic summit. O întâlnire între regii și reginele unora dintre statele sudiste. Locul nu a fost încă stabilit, dar când va fi, mă întreb dacă nu ai putea să-ți iei liber de la slujba ta de-aici, ca să ne însoțești pe mine și pe oamenii mei.

— Nu mă pot gândi la asta atât de devreme; o să-ți spun atunci, Eric, i-am zis.

Am tresărit de durere când am dat să ies din birou.

— Stai o clipă, spuse el deodată și pur și simplu apăru în fața mea.

Am ridicat privirea, simțindu-mă foarte obosită. S-a aplecat și m-a sărutat pe gură, la fel de gingaș ca o bătaie de aripi de fluture.

— Mi-ai spus că ți-am mărturisit că ai fost cea mai bună pe care am avut-o, spuse el. Dar ai simțit și tu la fel?

— Nu-i așa că ai vrea să știi? i-am zis eu, după care m-am întors la muncă.